

(Yết-Ngư) Sát Thủ Biết Yêu?

Contents

(Yết-Ngư) Sát Thủ Biết Yêu?	2
1. Gtnv	2
2. Chap 1: Quá Khứ	3
3. Chap 2: Đi Học	4
4. Chap 3: Cuộc Chiến 2 Người	5
5. Chap 4: Khóa Đặc Biệt??!	7
6. Chap 5: Tiết Lộ	8
7. Chap 6: Bài Học Đầu Tiên	10
8. Chap 7: Bài Học Thứ 2	11
9. Chap 8: ‘con Mèo’ Sư Tử	12
10. Chap 9: ‘bé Mèo Cô Đơn’	14
11. Chap 10: ‘công Chúa’ Ngủ Trong Rừng	16
12. Chap 11: Đứa Trẻ	19
13. Chap 12: Hoàn Thành	22
14. Chap 13: Cuối Cùng Cũng Trở Lại	24
15. Chap 14: Các Người Không Phải Ba Mẹ Tôi	26
16. Chap 15: Hoán Đổi Giới Tính	28
17. Chap 16: Tắm Chung??!	30
18. Chap 17: Chỉ Là Người Dưng	31
19. Chap 18: Tôi Rất Sợ!!!	33
20. Chap 19: Không Thể Rời Bỏ	36
21. Chap 20: Ác Mộng Và Đám Tang	38
22. Chap 21: Bắt Đầu.... Rung Động??!!	40
23. Chap 22: Nghe Theo Trái Tim Mách Bảo	42
24. Chap 23: Khẳng Định ‘chủ Quyền’	45
25. Chap 24: Hôn?!	48
26. Chap Extra: Sự Tương Khắc	50
27. Chap Extra 2: Sự Tương Khắc (tiếp)	51
28. Chap 25: Nhiệm Vụ Đầu	51
29. Chap 26: Phát Hiện ??!	53
30. Chap 27: Giải Cứu	56
31. Chap 28: Boss Thật Sự Là....	58
32. Chap 29: Kế Hoạch	60
33. Chap 30: Em Yêu Anh!!	62
34. Chap 31: Người Yêu Cũ Trở Về	64
35. Chap 32: Có Nên Buông Tha?	67
36. Chap 33: Cơ Hội	69
37. Chap 34: Tổ Tình Hay Đe Dọa?	72
38. Chap 35: Người Tôi Chọn - Rồi Đi	75
39. Chap 36: It's Over	77
40. Chap 37: Anh Sẽ Luôn Dối Theo Em (he)	81

(Yết-Ngư) Sát Thủ Biết Yêu?

Giới thiệu

‘Sát thủ có được yêu không?’ ‘Đó là điều cấm kị’

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yet-nguu-sat-thu-biet-yeu>

1. Gtnv

1. Kim Ngư (nữ): là 1 người vô cảm, lạnh lùng do những việc xảy ra trong quá khứ. Cô sử dụng thông thạo các loại súng và thiên về đánh tầm xa

”Ai cũng sắm cho mình 1 chiếc mặt nạ để làm hài lòng cái thế giới đen tối này

Nhưng lại không biết việc mình làm có ý nghĩ gì và từ đó họ đã quên mất mình là ai”

2. Thiên Yết (nam): tính cách cũng giống như Kim Ngư, có sở trường về đánh cận chiến, thể lực tốt, sử dụng kiếm và dao

“...Tận cùng của nỗi đau không phải là nước mắt... mà là 1 nụ cười lạnh ngắt đến vô tình...”

3. Bảo Bình (nữ): tính cách hòa đồng và rất thích lôi người khác ra để thử nghiệm. Có tài năng sáng chế các loại thuốc

“... Nè, nè... Tôi mới sáng chế ra đó.... Muốn thử không?...”

4. Sư Tử (nam): tính cách có chút kiêu ngạo. Sở trường là đánh cận chiến, sử dụng lưỡi hái

“... Giữa hàng ngàn, hàng vạn người, cô đã tìm thấy tôi. Sao không hạnh diện đi?? Người như tôi.... rất là khó tìm đó...”

_____ Còn nhân vật phản diện_____

Thiên Hạt : là người yêu cũ của Thiên Yết, yêu Yết chỉ vì vẻ bề ngoài

(P/s: Hình trên là Thiên Yết~)

Đây là fic thứ 3 về couple Yết-Ngư nè~ Mà mỗi fic lại có 1 couple phụ:

-Đầu tiên là Mã-Song [Em mãi mãi là của anh]

-Tiếp theo là Kết-Xử [Em là của riêng tôi]

-Và bây giờ là Bảo-Sư [Sát thủ biết yêu?]

Nói chung là dự định mỗi fic 1 couple khác và tính cách của Ngư cũng sẽ khác~ Ngư có nhiều tính cách lắm a~

2. Chap 1: Quá Khứ

(P/s: Nghe nhạc cho hợp tâm trạng~)

10 năm trước

-Thấy cái con nhỏ đó không?

-Nó đó hả?

-Nghe nói mẹ nó là người tình 1 đêm của người chủ tịch tập đoàn đá quý TS nên mới sinh ra nó

-Không phải chủ tịch đó đã có vợ rồi sao?

-Hình như là ngoại tình. Mà sinh nó xong rồi, ông chủ tịch lại bỏ mẹ con nó lại

-Ông ta làm vậy là đúng rồi. Dù sao mẹ con cô ta cũng chỉ đi phá vỡ hạnh phúc gia đình người khác.

Kim Ngưu đứng đó, cô nghe thấy hết những điều bọn họ nói về mẹ con cô. Nhưng cô không cãi lại, đơn giản vì những điều mà họ nói không sai, hoàn toàn đúng. Cô chỉ biết âm thầm mà chịu đựng

_____o0o_____

<.....ào.....>

Ngưu vừa bước vào lớp, nguyên cả 1 xô nước rơi xuống người cô. Mọi người đứng đó bùm miệng cười, thì nhau bàn tán.

Im lặng

Cô vẫn im lặng... vì cô biết cô không có quyền lên tiếng ở đây

_____ Về nhà _____

Cô vốn sinh ra trong 1 gia đình không hoàn chỉnh. Mẹ cô từng là nhân viên trong tập đoàn đá quý TS. Ngài chủ tịch gặp mẹ cô khi đã quá say, rồi cuối cùng có cô. Khi ông ấy bỏ đi, mẹ cô tức giận, ra sức đánh đập cô vì cô là đứa con của bà và người đàn ông phụ tình đó. Ngày ngày ra sức đánh đập và chửi rủa, cô đã quá quen và bắt đầu học cách im lặng...

Ngày hôm nay cũng không ngoại lệ

-Sao mày không đi luôn đi? Về đây làm gì? Về xem mẹ mày sống hay đã chết à?

-.....

-Sao không trả lời đi con nhỏ chết tiệt kia?

-.....

Bà tức giận túm tóc cô, kéo mạnh rồi đẩy ra ngoài cửa

-Lần sau mày quay về cũng phải cầm chút tiền cho mẹ mày. Đừng có vác cái mặt mày về mà không có thứ gì

Nói xong, bà bỏ vào nhà. Trời bắt đầu mưa...

Kim Ngưu bước đi trên hè phố, quần áo đã ướt đẫm nước mưa. Đôi khi có chút gió lạnh thổi qua khiến cô 'Hắt xì' một cái.

Tiến vào một cái ngách nhỏ, ngồi co lại vào 1 góc. Lúc này cô mới khóc, những điều cô nhẫn nhịn đã chợt òa ra hết...

-Người có đôi mắt thật đẹp

Giọng nói khàn khàn của 1 người đàn ông vang lên, cô ngước lên nhìn vào người đó nhưng vì quá tối nên không thể thấy mặt

-Đôi mắt của người thể hiện đầy sự quyết tâm. Người có muốn đi theo ta không? Ta sẽ giúp người thoát khỏi cái thế giới này. Không đánh đập, không chửi rủa. Nào, đi theo ta- Hấn nói, chìa tay ra trước mặt cô

Suy nghĩ 1 lúc, cô liền nắm lấy bàn tay của hấn:

-Đi thôi

(P/s: Hình trên là Kim Ngưu lúc bé~)

3. Chap 2: Đi Học

9 năm sau

<...bằng...bằng..>

Một loạt những tiếng súng vang lên cùng với tiếng rơi của những viên đạn

-Cô giỏi lắm, Kim Ngưu- Người đàn ông vỗ tay, chậm rãi bước đến gần cô

-Quá khen rồi- Cô trả lời, khuôn mặt vẫn lạnh tanh

-Ta có tin cho cô. Có nhả húng để nghe không?

-.....

-Tập đoàn đá quý TS mới bị phá sản. Còn mẹ cô hình như đang quan hệ với người đàn ông khác

Kim Ngưu ‘Hừ’ lạnh 1 tiếng, giọng đầy giễu cợt:

-Bọn họ đáng bị như thế. Ông nói với tôi chuyện này để làm gì? Muốn tôi thương hại họ sao?

-Tôi chỉ muốn biết tâm trạng của cô thế nào khi tôi nhắc đến gia đình cô. Nhưng có vẻ cô đã ruồng bỏ được tất cả... cái thứ tình cảm gia đình đó- Hấn nâng cằm cô lên, khuôn mặt đầy thích thú

-Không phải chính ông đã nói với tôi ‘Sát thủ không thể có tình yêu’ sao? Trở thành sát thủ là trở thành 1 con người máu lạnh, không có cảm xúc. Giờ thì buông tôi ra nếu không muốn tôi bắn chết- Cô giờ súng lên, đặt sát trán hấn- Tôi sẽ không nể tình nghĩa năm xưa ông cứu tôi đâu, Vương Xà

Hấn buông cô ra, nhếch mép nở 1 nụ cười. Trước khi cô bỏ đi, hấn chỉ dặn dò vài câu:

-Cô sẽ được đưa vào trường Killer chuyên dành cho những sát thủ. Ở đó, cô sẽ được đào tạo tiếp. Tôi đăng kí hết rồi

-Hừ... Tùy ông...

Kim Ngưu nói, xoay lưng bỏ đi

Kim Ngưu dậy từ sớm, nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân rồi bước đến trường.

-Nè, cô gái đó là ai vậy?

-Hình như là học sinh mới

-Nhìn cũng xinh ha~

Mọi người bàn tán về Kim Ngưu, cô cũng đã quá quen thuộc với điều này. Chỉ là khi xưa, đều là những lời nói cay nghiệt. Còn bây giờ, họ nói về vẻ đẹp của cô

“Con người, chỉ luôn nhìn vào những gì bên ngoài mà đã vội phán xét. Hừ... Các người, ai cũng như nhau cả thôi”

Đang chìm trong suy nghĩ của cá nhân, có một người đâm vào cô. Khiến cô ngã xuống đất. Cô gái kia vội vàng xin lỗi:

-Xin lỗi bạn. Là mình không chú ý. Mình mãi để ý đến đồng thí nghiệm này

-.....

-Nè, bạn ơi? Mình là Bảo Bình. Còn bạn??

-Kim Ngưu

-Vậy Kim Ngưu nè, chúng ta làm bạn nha?

-Tùy. Tôi không hứng thú- Ngưu nói, đứng dậy và bỏ đi

~~ Cùng lúc đó

~~

-Ê, cô nhóc đó giống cậu ha, Thiên Yết- Anh chàng tóc vàng cười, nói

- Giống? Ở đâu?- Yết trả lời, thật sự cô gái kia, anh cũng có chút hứng thú

-Cái tính cách băng lạnh đó. Bộ cả 2 đều được sinh ra từ băng hả? Nếu Tôn Ngộ Không được sinh ra từ đá mà 2 người được sinh ra từ băng thì chắc nó phải gọi 2 người bằng tổ tiên luôn đó

-Nói nữa xem, cậu sẽ chết, Sư Tử- Yết tỏa sát khí khắp nơi, trên tay đã cầm 1 con dao nhỏ

Sư Tử im bặt, không hé răng nửa lời. Anh chỉ sợ sẽ được Yết đưa về châu Diêm Vương sớm, gặp lại ông bà, tổ tiên...

(P/s: Hình trên là Kim Ngưu~ Không biết nên để Ngưu màu tóc gì nữa? Mà kệ đi, mọi người cứ tưởng tượng~)

4. Chap 3: Cuộc Chiến 2 Người

Sau khi vào trường, tất cả học sinh tập trung về phía sân trường để dự lễ khai giảng

-Có vẻ các em cũng đã biết, các em được đưa vào đây là để rèn luyện những kĩ năng của sát thủ. Vậy nên tôi có 1 bài kiểm tra nho nhỏ. Bây giờ các em hãy chia ra thành 2 nhóm: nam và nữ. Các nhóm cứ đấu với nhau, đến khi mỗi bên tìm ra 1 người cuối cùng. Bắt đầu chứ?

Đám học sinh bắt đầu nhón nháo, người này quay sang hỏi người kia, khuôn mặt đầy lo lắng... chỉ riêng 4 người. Bảo Bình đang mê mẩn với đồng thí nghiệm. Sư Tử vẫn im lặng từ nãy đến giờ. Còn Kim Ngưu và Thiên Yết, môi khẽ nhếch lên 1 nụ cười đầy hứng thú...

-Bài kiểm tra này rất công bằng. Chỉ cần bị dao, kiếm hay bất kì dụng cụ khác đâm trúng, coi như bị thua cuộc. Lúc ấy, sẽ có tiếng còi báo. Vì đây chỉ là bài kiểm tra nên sẽ không được sử dụng đồ thật, các em mau sang kia lấy dao, kiếm,... và súng nhựa ra đây

~ Cuộc chiến bắt đầu

~

Kim Ngưu chọn 1 vị trí khuất trong bóng tối, âm thầm tiêu diệt người khác. Bảo Bình rắc bột ngủ lên mọi người khiến họ chìm vào giấc ngủ ngàn thu.

“Đã xong, và người cuối cùng là... cô đó, Bảo Bình”

Kim Ngưu vẫn chưa hề xuất hiện, sử dụng bóng tối để lẩn trốn, sau đó giết chết con mồi trong im lặng. Đó chính là cách ám sát quen thuộc của cô. Cũng vì điều đó nên Bảo Bình gặp bất lợi.

-Hãy nhớ, chưa từng con mồi nào thoát khỏi tôi- Kim Ngưu xuất hiện sau lưng Bảo Bình

Cô bắn 1 phát đạn vào lưng Bảo Bình

<....tít...>

Âm thanh còi báo vang lên, Bảo Bình bước ra ngoài. Còn Kim Ngưu đang nhìn về phía đội con trai, để xem đối thủ kế tiếp của cô là ai.

Thiên Yết cũng như Kim Ngưu, lợi thế là bóng tối nhưng...

-Sao không xuống đây đấu đàng hoàng đi, Thiên Yết?

-Tôi không thích. Cậu cứ đấu đi, không chừng lại bị loại đấy, Sư Tử

-Hừ- Sư Tử quay lưng lại, tiếp tục chiến đấu

Sư Tử là 1 con người kiêu ngạo, hiếu chiến và vô cùng hiếu thắng. Vì vậy sẽ không nể tình nghĩa bạn bè lâu năm, Sư Tử có thể chiến đấu đến cùng với hết sức mình. Khác hẳn với Thiên Yết. Không phải Yết yếu mà do anh muốn chiến đấu mà không tốn nhiều sức: Khi mọi người ra sức chiến đấu, anh sẽ tự ẩn mình. Đến khi chỉ còn lại 1 đến 2 người cuối cùng hay mọi người đã cạn kiệt sức lực, lúc ấy anh mới ra tay. Và với phong cách chiến đấu này, anh luôn là người chiến thắng. Tuy vậy, Yết cũng chỉ đấu hết sức mình khi anh muốn vậy hoặc bảo vệ người quan trọng đối với anh...

-Vậy cậu là người cuối cùng hả Sư Tử?- Thiên Yết lúc này mới xuất hiện, người tràn đầy sức lực

Sư Tử lấy tay lau mồ hôi trên trán, thở dốc:

-Đấu thôi, Thiên Yết

Sư Tử bắt đầu trận chiến, tiến đến đánh Thiên Yết. Nhưng Yết lại né tránh được hết những đòn tấn công của anh. Yết rút cây kiếm được đeo ở bên hông ra, đánh văng chiếc lưỡi hái của Sư Tử

-Cậu chịu thua chứ?

-Thôi được rồi. Tôi không thể thắng cậu, nhất là khi không có vũ khí. Coi như tôi thua

=====

-Vậy là chúng ta đã tìm ra được 2 người cuối cùng: Kim Ngưu và Thiên Yết. Bây giờ cả 2 sẽ đấu với nhau để tìm ra người mạnh nhất. Bắt đầu được chứ?

-Ồ- Cả 2 đồng thanh

-Vậy bắt đầu thôi!!

Cuộc chiến bắt đầu nhưng cả 2 vẫn đứng yên. Bởi lẽ cả 2 đều không phải là người chủ động trước

-Tên cô là Kim Ngưu?

-Ừ. Còn anh là Thiên Yết?

-Đúng vậy. Trước khi cuộc chiến này bắt đầu, tôi chỉ muốn nói với cô 1 điều: "Tôi sẽ không nhân nhượng dù cô là con gái"

-Đừng tự cao quá. Có khi kẻ thua cuộc lại là anh

-Vậy bắt đầu đi, xem ai là kẻ chiến thắng

Cuộc chiến bắt đầu. Thiên Yết chủ động trước, đưa những nhát kiếm 'sắc bén' về phía cô. Cô nhanh chóng né được, giơ 2 khẩu súng ở 2 tay bắn về phía trước. Anh ném 1 con dao về phía trước, làm chệch hướng đi của viên đạn. Trong lúc anh đang cố gắng thoát khỏi những đường đạn liên tục, Ngưu đã nhanh chóng ẩn mình trong bóng tối

"Chết tiệt, đâu rồi? Trốn ở đâu mới được đây?"

Thiên Yết nhìn xung quanh nhưng không thấy cô đâu. Đang định quay lưng lại thì...

-Người thua rồi, Thiên Yết- Kim Ngưu đứng phía sau lưng anh, giơ súng lên phía trước

Yết từ từ quay người lại, mặt đối mặt với cô

-Tôi đã nói rồi. Kẻ thua cuộc chính là anh- Cô nói đầy tự tin

-Vậy sao?...- Anh vừa nói xong, gạt chân cô khiến cô ngã xuống đất

Chĩa kiếm vào người cô, anh nói:

-Không nhân nhượng. Nhắc cô trước rồi mà

-Vậy người thắng cuộc.... là Thiên Yết- thầy hiệu trưởng lớn giọng để các học sinh có thể nghe thấy

-Đứng lên không? Tôi giúp cô- Anh chìa tay ra trước mặt cô

-Không cần. Tôi tự đứng được- Cô hất tay anh ra, thẳng thừng bỏ đi

(P/s: Hình trên là Sư Tử~)

Hết Tết....

Là hết những ngày tháng ăn chơi sa đọa

Và bắt đầu....

Nghe những lời hăm dọa của thầy cô

Góc nhắm nhí:

Ngày đi học đầu tiên của mọi người thế nào? Chỉ 1 từ thôi ‘Mệt’

Lát nữa còn phải đi học thêm... Ai hiểu được lòng em??

5. Chap 4: Khóa Đặc Biệt??!

-Vậy là chúng ta sẽ bắt đầu chia lớp. Tên của tất cả mọi người sẽ dần được hiển thị trên màn hình lớn. Ở đó sẽ có tên và lớp tương ứng- Thầy hiệu trưởng đưa ánh mắt lên màn hình

Sau khi những cái tên được hiển thị hết, ông nói tiếp:

-Các em hãy về lớp giống như các em đã thấy. Còn 4 người: Bảo Bình, Sư Tử, Kim Ngưu và Thiên Yết sẽ được đào tạo ở 1 khóa riêng

Mọi người thở dài, cố lê thân mình về lớp...

-Vậy sao chúng ta phải ở lại đây? Khóa đặc biệt sao? Chỉ có 4 người?- Sư Tử nói lớn, nhìn và đánh giá Kim Ngưu, Bảo Bình

-Anh có thắc mắc gì sao? Nhìn gì mà lắm vậy?- Bảo Bình trả lời

-Cô biết cô đang nói chuyện với ai không? Tôi là Sư Tử, động vào tôi là không còn đường sống- Sư vênh mặt

-Vậy mà vẫn thua đó thôi- Bảo cười khinh

-Cô.....

Trong khi bên Bảo-Sư vô cùng náo loạn thì bên Yết-Ngưu lại im ắng đến lạ thường. Sau 1 lúc, Yết mới mở lời:

-Không ngờ cô cũng ở khóa học đặc biệt này

-Thất vọng sao?

-.....

Không khí lại chìm vào im lặng... Thầy hiệu trưởng đứng nhìn 4 người, thở dài

“Haiz. Không ngờ 4 đứa đó lại là những người giỏi nhất!!!”

~~ Giờ ra về

~~

Sau 1 buổi giáo huấn về các phong cách và các kiểu chiến đấu của sát thủ. Cả 4 người mệt mỏi ra về

-Hôm nay mệt thật, nghe xong mà ù hết cả tai- Sư Tử than vãn

-Anh tưởng có một mình anh hả?- Bảo Bình nhìn Sư

-Hai người im hết coi- Kim Ngưu gằn lên từng chữ

“Hai con người kia đúng là lảm chuyện. Cứ cãi nhau mãi, đã nghe giáo huấn rồi, vậy mà còn thêm 2 người. Không tức không được”

Bảo Bình bây giờ mới biết Ngưu đáng sợ như vậy. Ban đầu chỉ nghĩ là lạnh lùng thôi, hóa ra cũng đáng sợ...

Cái sát khí của Ngưu khiến Bảo phải lùi ra xa, Sư cũng lùi dần theo và.... biến mất dạng.

-Haiz- Ngưu thở dài, lắc đầu ngán ngẩm

Bỗng cô cảm giác có thứ gì man mát ở bên má. Quay lại nhìn... thì thấy Thiên Yết đang áp lon nước ngọt vào má cô

-Uống không?

-Uống để chúc mừng anh đánh bại tôi sao? Anh đến để chê bai tôi vì tôi là kẻ bại trận à?

-Không. Tôi chả có ý định gì cả. Vậy cô uống không?

-Ừ- Đáp lại anh vồn vện có 1 từ. Cô lấy tay cầm lấy lon nước

-Cô ở đâu? Tôi đưa về

-Không cần. Tôi tự về được- Ngưu trả lời, đưa lon nước lên uống

-Vậy hẹn cô ngày mai- Yết quay lưng lại

-Chắc vậy

(P/s: Hình trên là Bảo Bình~)

6. Chap 5: Tiết Lộ

~ Ngày hôm sau ~

Sư Tử bị Thiên Yết lôi đến trường trong bộ dạng vô cùng ngái ngủ.

—————Flashback—————

Sư Tử vẫn đang say giấc trên chiếc giường êm ái. Điện thoại của anh bỗng reo lên từng hồi... 1 lần.... 2 lần... 3 lần..., anh vẫn ngủ. Một lúc sau, cửa phòng anh bị Yết đập đổ không thương tiếc. Anh giật mình, chạy vào làm vệ sinh cá nhân. Yết nhìn thấy anh như vậy, khẽ thở dài, bỏ lại 1 câu

-Tôi xuống nhà đợi cậu

Rồi Yết đi xuống....

15' sau

Yết lại lên phòng Sư và thấy anh lại lên giường để ngủ tiếp. Vậy là Yết kéo cổ Sư, lôi đến trường

~ End Flashback

~

-Anh đúng là kẻ mê ngủ- Bảo Bình cười lớn, chỉ tay vào Sư Tử

-Cô nói gì cơ?- Sư cãi lại

-Tôi đi hóng gió 1 chút- Yết nói, quay lưng bỏ đi

Câu nói của Yết làm Bảo-Sư dừng lại, ánh mắt nhìn nhau rồi lại nhún vai tỏ ý không biết

oOo

Yết đi thẳng lên sân thượng

<... kết....="">

Tiếng mở cửa vang lên... Anh vừa bước vào đã thấy 1 cô gái dựa vào lan can. Vài sợi tóc của cô bị gió làm rối lên.

-Cô...

Nghe thấy tiếng nói, cô quay lại, nhìn anh

-Là anh sao, Thiên Yết?

-Kim Ngưu, sao cô lại ở đây?

-Hóng gió thôi. Còn anh?

-Cũng vậy- Yết trả lời, tiến gần về phía cô

Đến nơi, anh lại hỏi:

-Tôi hỏi cô 1 câu được không? Vì sao cô lại trở thành sát thủ?

-Tôi không muốn trả lời, không muốn nhắc lại.Còn anh?

-Cô muốn nghe không?

Ngưu nhìn Yết, gật đầu 1 cái

-Thật ra, ba mẹ tôi là mafia. Họ giết người 1 cách không thương tiếc.Từ nhỏ đã quá quen với sự chết chóc, sợ hãi nên bây giờ nó không còn gọi là cảm giác nữa. Không còn gì khiến tôi sợ hãi. Còn họ bây giờ chết rồi

-Chết?- Ngưu thắc mắc

-Ở trong thế giới ngầm, việc bị truy đuổi và ám sát không có gì là lạ. Dù sao, họ chết, tôi cũng không thương tiếc gì cả. Họ cũng đâu có quan tâm đến tôi. Vì vậy, tôi đã trở thành sát thủ, để có thể bảo vệ những gì quan trọng với mình

Kim Ngưu đứng ngăn người ra

“Thì ra cái người con trai này cũng giống như cô, có quá khứ chẳng mấy tốt đẹp. Cũng vì vậy mà mới trở thành sát thủ”

Cô nhìn đồng hồ đeo tay, vội nói

-Sắp đến giờ rồi. Đi xuống thôi

Yết nhìn bóng cô đi lướt qua mình, tay bỗng nâng lên, định cầm lấy tay cô nhưng rồi lại hạ xuống.

“Tự nhiên muốn bảo vệ cô gái này. Nhưng không phải cô ấy rất mạnh sao? Cần gì phải bảo vệ? Và còn nữa, sao khi mình ở bên cô ấy lại nói nhiều và cởi mở như vậy? Đúng là không hiểu nổi”

-Này, không đi à?- Ngưu đứng từ xa, nói

-Được rồi

(P/s: Hình trên là Thiên Yết~ Từ giờ ở cuối truyện mình sẽ đăng những ảnh nói về Kim Ngưu nha~)

7. Chap 6: Bài Học Đầu Tiên

Cả 4 người: Kim Ngưu, Thiên Yết, Sư Tử, Bảo Bình tập trung lại phòng học đặc biệt chỉ dành riêng cho 4 người

-Tên tôi là Bạch Nhân, hân hạnh làm quen. Hôm nay, chúng ta sẽ bắt đầu bài học đầu tiên. Đó là làm quen với vũ khí- Một người con trai giọng khàn khàn lên tiếng

-Không phải ai cũng sử dụng vũ khí thông thạo rồi sao? Sao phải làm quen?- Sư Tử thắc mắc

-Đúng là ai cũng đã sử dụng qua. Nhưng nếu sử dụng những vũ khí chưa từng dùng qua thì sao?

-Chưa từng dùng qua?- Bảo Bình lên tiếng

-Đúng vậy. Chẳng hạn như Sư Tử và Thiên Yết, bình thường họ sử dụng lưỡi hái, dao và kiếm. Đó là những loại vũ khí sử dụng để đánh cận chiến. Tiếp đó là Bảo Bình, tuy cách chiến đấu của em là cận chiến nhưng không thiên về tấn công mà thiên về hỗ trợ- Bạch Nhân chỉ vào từng người, cuối cùng chỉ vào Ngưu- Còn em, Kim Ngưu, em sử dụng chính là súng, là loại chiến đấu tầm xa

Bạch Nhân tiếp tục:

-Vì vậy, bây giờ các em phải làm quen với các loại vũ khí không thuộc cách tấn công của mình. Sư Tử, Thiên Yết và Bảo Bình: súng. Kim Ngưu: dao, kiếm

————— Một lúc sau —————

-Ha...ha... Cô chỉ được có vậy thôi à?- Sư Tử cười lớn, chỉ vào bảng điểm của Bảo Bình

-Thì sao? Tôi bắn trúng 4/10. Anh hơn tôi có mỗi 1 điểm. Dù sao, súng đâu phải sở trường của tôi- Bảo Bình cãi lại

-Rồi... rồi... Thua thì cứ nhận đi. Mà Thiên Yết được bao nhiêu điểm?- Anh vừa hỏi, vừa quay sang chỗ Yết- Cái gì? 8/10? Tên này ăn cái gì mà giỏi vậy?

-Thôi đi. Ganh tị với người ta hả?- Bảo Bình cười khẩy, đánh trống lảng- Kim Ngưu không biết ra sao rồi? Chỗ Ngưu

“...Học.... học...”

Kim Ngưu thở dốc, ai ngờ cây kiếm này lại nặng và khó cầm như vậy

-Định bỏ cuộc trước thanh kiếm này sao, Kim Ngưu?- Bạch Nhân lên tiếng

“3 người kia đều tập luyện rất tốt nhưng Kim Ngưu lại thở dốc trong khi mới tập luyện trong 1 thời gian ngắn. Xét về thể lực, Kim Ngưu là kém nhất”

Thầy tiến gần lại Ngưu, nói:

-Em biết vì sao tôi lại đưa ra bài tập này không?

-.....

-Vì đã là sát thủ thì không phải lúc nào cũng gặp may mắn. Đôi khi kẻ thù giữ khoảng cách với em, đó là lúc em sử dụng lối đánh tầm xa. Nhưng khi họ luôn tìm cách thu hẹp khoảng cách lại, thì lại là lúc sử dụng lối đánh cận chiến. Cả 2 đều quan trọng và các em phải thích nghi dần

-Ông nói với tôi để làm gì?

-Tôi chỉ nhắc em. Thể lực của em không tốt, chắc em cũng đã biết. Vì vậy, tôi muốn em sẽ chỉ chiến đấu hỗ trợ, không được đánh chính. Dù có đánh chính thì cũng phải dứt điểm nhanh, đừng để thời gian để họ tìm cách tiến lại gần em. Lúc đó em sẽ gặp bất lợi- Nói xong, Bạch Nhân bỏ đi, để 4 người vẫn đang tập luyện

-Tch... Đáng ghét- Kim Ngưu vứt mạnh cây kiếm xuống dưới đất

Yết tiến lại gần cô, nhặt cây kiếm lên, đặt vào tay cô:

-Kiếm dùng để chiến đấu. Chứ không phải để ném

-Sao không tập luyện đi? Quan tâm tôi làm gì?- Cô liếc xéo anh

-Tôi không biết 2 người đã nói gì nhưng tôi sẽ giúp cô tập luyện

Anh đứng ra đằng sau cô, lấy tay chỉnh các tư thế đứng, cầm kiếm cho cô. Tay anh chạm vào tay cô....

“Ấm quá!! Tuy con người có hơi lạnh lẽo, bằng giá nhưng tay ấm thật!!”

Anh đứng ngẩn người ra. Hiểu được điều đó, cô vội hất tay anh ra:

-Vừa làm gì vậy?

Anh cười khẩy, nói:

-Không có gì

(P/s: Hình trên là Kim Ngưu~)

8. Chap 7: Bài Học Thứ 2

-Bài học đầu tiên đã kết thúc. Kết quả thì cũng tạm ổn, còn riêng Kim Ngưu. Tôi muốn biết lí do thể lực của em quá kém như vậy. Tuy là con gái nhưng rõ ràng cũng phải mạnh hơn như thế- Bạch Nhân đồng dạng nói

-Vì.... quá khứ- Kim Ngưu liếc thầy 1 cái, mở miệng nói

-Tôi cũng không muốn truy xét về quá khứ của em. Được, bây giờ bắt đầu bài học thứ 2.

Ngừng lại 1 chút nhìn 4 người, thầy tiếp tục:

-Các em cũng biết, khi làm sát thủ, khả năng cải trang chính là điều thiết yếu. Chúng ta phải làm sao để không bị nghi ngờ? Nếu bị tóm được thì coi như ‘Game Over’.

-Vậy thì sao?- Sử Tử nghiêm túc hỏi

-Lớp ta cùng lớp A sẽ cùng đến 1 trại trẻ mồ côi ở vùng ngoại ô Untown. Hãy chọn cho mình chiếc mặt nạ phù hợp, học cách hòa đồng với bọn trẻ. 7 giờ ngày mai sẽ bắt đầu, nhớ đến đúng giờ.

-Được thôi

~~ Hôm sau

~

-Này, đó là 4 người giỏi nhất trường ta đấy

-Vậy hả?

-Ồ. 4 người trong hôm khai giảng đã đánh bại tất cả chúng ta

-Họ toàn trai tài gái sắc hết. Đúng là 1 con người toàn diện. Mong được ngồi chung với họ

-.....

Vô số tiếng bàn tán về bộ tứ nằm trong khóa đặc biệt. Bỗng Bạch Nhân lên tiếng:

-Các em có mặt đầy đủ rồi chứ?

-Dạ- Tiếng mọi người đồng thanh

-Bây giờ, chúng ta sẽ lên xe tới vùng ngoại ô Untown. Thầy cũng nói trước, các em không được tự tiện đổi chỗ, 2 lớp phải tách riêng nhau ra.

Câu nói của thầy khiến cho nhiều người ‘vỡ mộng’, mang khuôn mặt ỉu xiu lên xe

-Ê, Yết, Ngưu, xe này có máy lạnh rồi. Không cần 2 người lúc nào cũng phải tỏa khí lạnh như vậy- Sư Tử chạy đến, 1 tay vỗ vai Yết, tay còn lại vỗ vai Ngưu

Ngưu im lặng làm ngơ còn Yết chỉ hăm dọa 1 câu:

-Im đi nếu muốn sống

Sư Tử đứng hình, Bảo Bình thở dài:

-Haiz. Ai bảo chọc đến 2 người họ

-Cô ngồi với tôi nha?

-Sao phải ngồi với anh?

-Lớp ta chỉ có 4 người. Tôi mà ngồi với 2 người họ, kiểu gì cũng thắng thiên sớm. Cô muốn tôi làm gì cũng được hết

-Vậy anh chịu làm vật thí nghiệm của tôi không?

-Được- Sư Tử nhanh chóng đáp mà không biết hậu quả của việc đó

Bảo Bình vội nắm lấy tay của Sư Tử, kéo anh lên xe trước, rồi quay sang bảo với Ngưu và Yết:

-Mình với Sư Tử ngồi với nhau. 2 người ngồi chung đi nhé

Thiên Yết ngồi vào bên trong, cạnh cửa sổ. Ngưu cũng lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh

————— 20’ sau —————

Yết đang ngắm quang cảnh bên ngoài cửa kính, thì cảm thấy cái gì nặng nặng đè xuống vai. Quay sang thấy Ngưu đã ngủ mất, anh vội đẩy đầu cô lên vai mình. Mỉm cười nhẹ, rồi cứ nhìn cô

(P/S: Hình trên là Sư Tử~)

Không liên quan nhưng sao có lúc thấy Kim Ngưu và Thiên Yết hợp với nhau, lúc lại là khắc tinh của nhau vậy??

9. Chap 8: “con Mèo” Sư Tử

————— Đến nơi —————

-Tôi muốn nói với các em 1 điều- Bạch Nhân đồng đặc nói- Đây là bài tập của các em nên tôi sẽ không được can thiệp dù có bất cứ chuyện gì xảy ra. Tôi cũng mong là mọi thứ sẽ ổn. Bây giờ, bài học chính thức bắt đầu. Các em có 5 ngày để hoàn thành bài tập. Còn chỗ ở thì tôi đã thuê 1 vài nhà trọ gần đây. Hãy nhớ, các lớp phải tách riêng. 4 người lớp đặc biệt thì ở căn nhà trọ Zodiac. Còn lớp A thì ở 2 nhà trọ còn lại. Các lớp tự chia phòng ngủ với nhau. Được chứ?

- Dạ

Sau khi Bạch Nhân rời đi, cả lớp A chạy đến, bu lại xung quanh ‘bộ tứ’. Nhưng vì không thích nơi đông người nên Kim Ngưu đã chuẩn đi mất. Thiên Yết thì đi theo Ngưu với chung 1 tư tưởng. Bảo Bình thì lo nghiên cứu đồng thí nghiệm nên cũng biến mất. Chỉ còn lại Sư Tử ở lại với hàng đồng tiếng hét đến chói tai:

-Sư Tử à, cậu giỏi quá đi

-Sư Tử à, cậu đẹp trai thiệt nha!!

-Sư Tử à....

-Sư Tử....

-.....

Với bản tính hào hoa của mình, anh nở nụ cười tươi đáp lại. Rồi mau chóng từ bỏ đám đông, quay về nhà trọ

~~

-Mình về rồi- Sư Tử nhanh nhẹn bước vào 1 cái nhà trọ mang tên Zodiac

-Còn phải sắp xếp phòng nữa mà bây giờ mới về. Cho anh ở ngoài đường luôn- Bảo Bình bĩu môi- Ai bảo cứ dây dưa với mấy cái đứa lớp A

-Cô thấy khó chịu à?

-Ồ. Anh không về thì tôi lấy ai ra làm thí nghiệm. Anh cũng hứa rồi

-Thôi- Yết lạnh lùng nói

Bình, Sư nhanh chóng dừng lại nhưng vẫn không dừng liếc xéo nhau.

-Vậy thế nào?- Kim Ngưu mở lời

-Mình với Sư- Bảo đáp

-Cái gì??? Thân nữ nhi mà chung phòng với nam nhân. Cô biết điều đó là như thế nào không?- Sư Tử quát lớn

-Đừng tưởng anh nói thế là được. Bắt buộc phải làm vật thí nghiệm cho tôi

-Cô.... tưởng mình sai khiến được tôi sao?

Bỗng Yết lên tiếng, cắt ngang cuộc nói chuyện của Bảo, Sư:

-Vậy tôi với Kim Ngưu 1 phòng

-Khoan đã, thật sao? Nghe lời con nhỏ đó thật sao, Yết?- Sư Tử hất hăng vì chính đứa bạn của anh lại bỏ anh- Vậy Kim Ngưu. Cô cũng không muốn ở chung phòng với Yết đúng chứ?

-Tùy. Không ý kiến- Ngưu đáp

-Dù sao mỗi phòng cũng có 2 chiếc giường. Chả ai phải ngủ chung với ai cả- Yết tiếp lời

-Phù...- Sư thở dài- Sao không ai nói sớm?

-Anh biết mỗi mấy cái đứa con gái, còn lại biết gì đâu- Bảo chẹp miệng

-Thôi. Về phòng- Ngưu ra lệnh

Bảo Bình đành lủi thủi đi về phòng. Sư Tử đi theo sau. Còn Thiên Yết thì nhìn mọi người về phòng hết, mới chậm rãi về phòng

oOo

<.... cách....="">

Yết mở cửa, bước vào phòng. Ngưu ngược lên nhìn anh rồi lại tiếp tục tiến đến chiếc tủ quần áo

Vừa mở tủ, cô đã thấy quần áo của mình được cất gọn gàng ở phía trong. Tủ của Yết cũng không ngoại lệ. Chiếc máy điện thoại bỗng rung lên, cả 2 cầm lấy điện thoại của mình, trong đó có lời nhắn:

“Đây là quần áo của các em. Tôi đã thu xếp để mang đến đây. Dù sao các em cũng cần quần áo để thay”

Yết vứt điện thoại xuống giường, lên giường nằm. Còn Ngưu thì ngồi nhắn trả lời cho Bạch Nhân:

“Biến thái”

“Là 1 người tên Vương Xà đưa cho thầy”

“Đại biến thái”

“Em nói ai? Thầy hay Vương Xà?”

“Biến thái, dễ tiện, xấu xa”

“....”

Kết quả là Bạch Nhân đã cặn lời, không nói thêm được lời nào với Ngưu

————- Bên Bảo-Sư ————

Cả 2 chiếc máy rung lên vì tin nhắn nhưng không ai biết vì.....

-Cô đồ gì lên người tôi vậy? Cái gì mà xanh xanh đỏ đỏ thế này? Có chắc là an toàn không?

-Không biết. Nếu tôi biết rồi thì cần gì anh thử nghiệm nữa- Bảo Bình ngây ngô đáp

-Nói vậy có nghĩa là....

<.... bùm....=”>

Sư Tử đang nói dở thì có 1 tiếng nổ lớn xảy ra

-Meo~

-Ê, Sư Tử, đâu rồi?

-Meo~

-Đừng nói là... Sư Tử đã biến thành con mèo này rồi!!!

Trước mặt Bảo Bình là 1 con mèo đen. Đôi mắt vẫn như vậy, chỉ khác 1 điều... bộ quần áo màu đen của anh bây giờ biến thành bộ lông đen xì của con mèo.

-Sao vậy?- Tiếng Yết ở ngoài, gõ cửa vào

-Không sao đâu, không phải lo- Bảo Bình nhanh chóng trả lời, cô gây ra tai họa rồi

-Meo... meo~

-Cậu ngồi im đây. Mình sẽ tìm cách chữa

(P/s: Hình trên là nhân vật chính của chap này: “Mèo” Sư Tử~)

Klq nhưng lúc tìm hình mèo thì thấy nhiều ảnh kawaii~ lắm

10. Chap 9: “bé Mèo Cô Đơn”

-Meo~

“Chán quá!!! Cũng không thể ngồi đây mãi được. Phải tìm người giúp!! Họ có thể giúp được gì đó”

‘Mèo’ Sư Tử trầm nghĩ, bước chân ra khỏi nhà

<... đoàng...=”>

Tiếng sấm làm ‘bé mèo’ giật mình. Anh nhanh chóng chạy vào 1 nhà trọ khác. Cả thân hình run lấy bầy vì sợ, anh cứ nằm im dưới gầm giường. Bỗng nghe thấy tiếng nói

-Ê, mai định làm gì?

-Thì giành tình yêu từ anh Sư Tử

-Nói gì vậy, anh ấy là của tao

-Nói gì cơ?

Cả 2 người cãi nhau, Sư Tử ở dưới mà thầm cười trong bụng

“... Hào hoa quá cũng khổ!!!!...”

-Meo~

-Ê, nghe thấy gì không?

Cả 2 nhìn nhau rồi cúi xuống gầm giường

-Ê, con mèo của ai đây?- Người thứ nhất xách cổ con mèo lên, dí vào mặt người 2

-Bỏ con mèo này xa ra. Nhìn nó kinh quá!! Kinh tởm- Người 2 xua tay tỏ ý xua đuổi

<... đoàng...=“”>

Tiếng sấm lại vang lên. Sư Tử giật mình, quay lại cào vào mặt người thứ nhất. Ắ ta quăng Sư Tử đi, khiến cả người anh đập mạnh vào tường

-M..e...o~

-Có chuyện gì mà ồn ào vậy?

-Cái con mèo kia kìa- Cả 2 ả cùng chỉ vào Sư Tử- Nó cào đây này. Đáng chết!!!

-Sáng nay còn yếu điệu thực nữ lắm mà!! Sao bây giờ lại tức điên chỉ vì 1 con mèo

-Ngu thế!! Muốn gây ấn tượng với anh Sư Tử thôi!! Các người cũng vậy còn gì!

-Vậy chúng ta đều có chung lí tưởng. Nhưng nên xử con mèo kia ra sao?

Lúc này mọi người lại đổ dồn ánh mắt lên người Sư Tử. Bây giờ anh mới nhận thấy được vẻ mặt thật sự của bọn họ. Đúng là không nên “trông mặt mà bắt hình dong”

<... lộp...=“” bộp...=“”>

Những giọt mưa rơi trên mái hiên tạo nên những tiếng kêu

-Vứt nó ra ngoài kia. Nhìn nó chẳng may mắn đâu!! Cả người nó đen thui!!

Nói là làm, bọn họ tiến đến, nắm cổ con mèo, ném nó ra ngoài

Cơ thể anh run lên vì lạnh. Tàn nhẫn... Độc ác... Đó là những yếu tố của sát thủ... Có lẽ anh đã quá mở lòng mình... Nếu anh luôn mạnh mẽ như Thiên Yết và Kim Ngưu thì hay biết mấy... Cuối cùng thì không ai cần anh...

Trời đổ mưa...

..... Vì mây không chịu thêm được sức nặng

Nước mắt rơi....

..... Vì lòng không chịu được nhiều tổn thương

Cố gắng lê thân mình dưới mưa, những bước chân nặng trĩu... Dù muốn khóc lắm nhưng anh đang ở trong thân xác của 1 con mèo. Động vật biết khóc sao? Điều đó ai mà biết được... Vả lại, dù có thế nào thì anh vẫn là 1 Sư Tử kiên cường, tự cao tự đại và hiếu chiến...

Bỗng 1 thanh âm vang lên, phá tan cái không khí lạnh lẽo bao trùm lấy anh:

-Tìm thấy rồi

Ngước đầu lên, anh thấy Bảo Bình khuôn mặt lấm tấm mồ hôi, cô thở dốc, trên tay là chiếc ô tím. Có lẽ cô đã chạy đi tìm anh... Anh vui lắm, vì vẫn còn có người quan tâm đến mình...

-Sao lại bỏ đi? Đã bảo cậu ở yên đó rồi mà!! Bây giờ cả người ướt hết rồi này, lạnh không?

Cô ân cần hỏi, lấy chiếc khăn quàng cổ của mình quấn quanh người anh:

-Về thôi

Cảm giác an toàn khi ở gần cô... Cảm giác được cô yêu thương.... Như bản năng của 1 con mèo, anh dụi dụi cái đầu nhỏ vào ngực cô. Cô bất giác đỏ mặt, chỉ mắng anh

-Không được Sư Tử

Về đến nhà, cô dùng khăn khô, lau khô người anh. Nhìn bộ lông mèo xù lên mà cô bỗng mỉm cười

-Meo~

Sư Tử đặt 1 chân lên đùi cô, kêu lên, ý muốn giục cô tìm cách đưa anh trở về hình dáng con người

-Yên tâm đi. Đến nửa đêm là thuốc sẽ hết tác dụng thôi

_____oOo_____

Còn 2 phút nữa là đến nửa đêm. Bảo Bình gật gà gật gù. Cũng không thể trách cô được, dù sao hôm nay cũng xảy ra biết bao chuyện. Có lẽ cô cũng mệt rồi....

‘Mèo’ Sư Tử nằm trong lòng cô. Còn 2 phút nữa thôi... Anh sẽ trở lại thành người... Lúc ấy cũng là lúc... anh không được cô ôm như vậy nữa...

....10....

....9.....

.....8....

.....

.....3....

.....2....

.....1....

.....0....

<.... bùm....=“”>

Sư Tử lại trở về hình dáng ban đầu. Nhưng khi anh biến trở lại, anh vẫn đang nằm trong lòng cô nên vô tình cô bị ngã ra sau. Anh vội nắm lấy tay cô, kéo cô trở lại, ôm trọn cô vào lòng:

-Thật là... Ngủ say đến vậy luôn sao?

Đặt cô lên giường, anh chạm nhẹ vào mái tóc cô

-Ngủ ngon, Bảo Bình của anh

Hôn lên trán cô như 1 lời chúc ngủ ngon, anh quay lại giường mình rồi ngủ thiếp đi

(P/s: Hình trên là ‘Mèo’ Sư Tử~)

Thấy không... Yết Ngưu kia... ảnh dưới đó... Mỗi tội đây là Ngưu (nam) Yết (nữ)

11. Chap 10: ‘công Chúa’ Ngủ Trong Rừng

—— Hôm nay là ngày đầu tiên của bài tập 2 ——

Bảo Bình và Sư Tử là 2 người đến trại trẻ muộn nhất. Đến nơi, họ đã thấy Ngưu, Yết và toàn bộ học sinh lớp A có mặt đầy đủ. Cả 2 chỉ biết cười trừ

-Các con xem, hôm nay có các anh chị đến chơi với các con này!!- Một người đàn bà cũng khoảng hơn 40 tuổi lên tiếng

Bọn trẻ con ngó cái đầu ra khỏi cánh cửa. Cặp mắt đánh giá những người trước mặt

-Chị xấu

Một thằng bé khoảng 4 tuổi, giơ tay chỉ vào một đứa con gái lớp A

-Em nói gì vậy chứ?- À ta đáp lại

-Chị xấu- Vẫn câu nói đó

Con tức giận lên tới đỉnh điểm, ả ta hét lớn

-Thằng oắt con... Mà nói cái quái gì vậy?

-Oa...oa.. Mẹ ơi, chị kia bắt nạt con

Thằng nhóc vừa chạy, vừa la lớn lên, vô tình đâm thẳng vào chân Bảo Bình

-Này, em không sao chứ?

-.....

-Sao em không nói gì? Lần sau phải cẩn thận, được chứ?

Bảo Bình dìu thằng nhóc dậy, Sư Tử lúc này mới lên tiếng:

-Nam nhi đại trượng phu, không được khóc

Cậu bé ngược lên nhìn 2 con người trước mặt, ánh mắt lúc này đã dần thay đổi

-Anh chị, diễn kịch cho em xem nhé!!!

Cả 2 người đồng ý... và câu chuyện của họ là..... “Công chúa ngủ trong rừng”

-Khoan đã, truyện này có cảnh hôn mà!!- Bảo Bình nói lớn

-Chắc gì cô được vào vai đấy- Sư Tử vỗ vai Bảo Bình- Người như tôi, chắc chắn được làm hoàng tử rồi

-Vậy ai làm công chúa?

-Em...

-Tôi đi

-.....

-Khoan đã, để công bằng, tất cả bốc thăm

~~

-Ê, ai làm hoàng tử?

-Mình- Bảo Bình giơ tay

-Vậy còn...?

Người đó chưa nói xong đã nghe thấy tiếng hét thủng màng nhĩ của Sư Tử:

-Why?? Tại sao tôi lại phải đóng vai công chúa? Rõ ràng tôi là con trai mà!! Tại sao??

-Thế cũng không cần hỏi, mọi người cũng biết ai là công chúa rồi ha!!

-Ê, Bảo Bình, đổi vai không?

-Còn lâu đi, mà tôi mới sáng chế ra thuốc ngủ. May mà hôm nay có dịp sử dụng. Chỉ có nụ hôn đích thực mới hóa giải được. Ha...ha...ha

Bảo Bình cười lớn, mặt Sư Tử dần dần biến sắc

-2 anh chị có tham gia không?- 1 đứa con gái tóm lấy áo của Ngưu và Yết

-Xin lỗi, nhưng chắc 2 anh chị không tham gia- Yết cười tươi, đáp lại

-2 anh chị tham gia đi mà, càng đông càng vui. Nha~

Đứa bé giương đôi mắt cầu xin lên nhìn 2 người. Yết định từ chối nhưng Ngưu đã vội hất tay nó ra

-Buông ra đi

Nói xong, cô quay gót bỏ đi. Yết quay lại nhìn đứa bé

-Em yên tâm đi. Chị ấy đang mệt thôi. Để anh đi theo chị ấy

Anh xoa đầu đứa nhóc, rồi đứng dậy chạy theo Kim Ngưu

oOo

Kim Ngưu dừng chân dưới 1 gốc cây cổ thụ lớn. Tay phải chống lên thân cây, mắt nhắm nghiền, nhìn xuống nền đất

Nặng... Có thứ gì đó đang đè lên đầu cô.... Giống như 1 bàn tay...

Cô quay đầu lại, khuôn mặt thoáng ngạc nhiên nhưng lại nhanh chóng quay trở lại vẻ băng lạnh thường ngày

-Sao lại tức giận?

-Muốn biết?

-Ừ

Cô lặng lẽ theo dõi mọi hành động của người trước mặt, sau 1 lúc lâu mới bắt đầu kể:

-Ba tôi là chủ tịch tập đoàn TS. Mẹ tôi là thư kí của ông ấy.

-Vậy cô là 1 vị tiểu thư danh giá của 1 tập đoàn lớn?

-Không. Ba tôi đã có vợ. Ông ấy ngoại tình với mẹ tôi. Từ đó tôi được sinh ra. Nhưng cũng từ lúc ấy, ba tôi đã rời bỏ 2 mẹ con tôi. Mẹ tôi phát điên, ngày nào cũng lôi tôi ra mà đánh đập, chửi rủa

Cô bỗng ngừng lại, cổ họng như nghẹn ứ khi nhắc lại chuyện xưa.

Thiên Yết lại gần đi, định ôm cô vào lòng nhưng cô lại tiếp tục:

-Ngày ngày phải giương cái cặp mắt van xin ấy nhìn mẹ tôi. Nhưng bà ấy thì sao? Bà ta còn chẳng thèm nương tay với tôi dù tôi là con bà ta. Vậy mà cô nhóc lúc này lại nhìn tôi bằng cái ánh mắt đó. Tôi...

Chưa kịp nói hết câu, Yết đã ôm trọn cô vào lòng, mặt cô áp vào lồng ngực anh:

-Buông tôi ra

Cô liên tục đẩy tìm cách đẩy anh ra xa nhưng không thể chống lại sức mạnh của anh nên đành để anh ôm như vậy

-Không có ai ở đây cả. Anh không cần phải giả vờ nữa

-.....

Thiên Yết không trả lời, anh muốn quan tâm tới cô, nhưng không dám nói. Vậy nên.... cứ im lặng...

-Trở về được chứ?- Ngưu mở lời, phá tan bầu không khí yên ắng

Yết gật đầu, cầm lấy tay cô, kéo cô đi

Về đến nơi

-Có chuyện gì vậy?- Yết hỏi, nhìn vào 2 con người đang diễn trên "sân khấu"

-Thật ra thì Bảo Bình đã sáng chế ra loại thuốc ngủ giống như trong truyện “Công chúa ngủ trong rừng”. Và nó chỉ được hóa giải nhờ nụ hôn đích thực. Tất cả những người con gái đã thử nhưng Sư Tử đều không tỉnh lại. Và người cuối cùng là Bảo Bình

Người đó vừa nói, mắt vừa hướng lên nhìn vở kịch

Trên sân khấu

“Tại sao anh không tỉnh lại chứ? Nhỡ đâu sau nụ hôn này anh vẫn không tỉnh lại thì sao?”

Bảo Bình lo lắng, nhìn vào Sư Tử đang “yên giấc ngàn thu”. Cô cúi người xuống, hôn lấy đôi môi anh. Dù chỉ là thoáng qua nhưng cô vẫn cảm thấy 1 chút hương vị ngọt ngào mà nó mang lại...

Nhưng anh vẫn không tỉnh lại... Bất lực... Cô khẽ thở dài, định quay lưng bỏ đi thì có 1 bàn tay nắm chặt lấy tay cô. Và chủ nhân của bàn tay ấy không ai khác chính là Sư Tử

-Anh lừa tôi

-Xin lỗi. Đùa 1 chút thôi mà. Nhưng tình cảm của anh thì không phải giả dối đâu!! Anh yêu em

Mặt cô đỏ ửng. Bỗng tiếng của người dẫn truyện cắt ngang:

-Từ đó, họ sống hạnh phúc mãi mãi bên nhau

Tất cả cúi đầu chào những vị “khán giả trẻ tuổi”, sau đó bước xuống sân khấu.

-Đồng ý chứ?- Sư Tử hỏi

-.... Ừ....

Anh ôm lấy người cô, cười hạnh phúc. Cô vội đẩy anh ra, khuôn mặt đỏ ửng

-Anh còn lừa tôi đấy

-Anh xin lỗi rồi mà

-Không được. Đi chết đi

Bảo Bình vừa hét, vừa đuổi Sư Tử khắp nơi, trên tay là những lọ thí nghiệm đủ các màu.

Thấy Sư Tử đã thoáng mệt, cô đổ những chiếc lọ thí nghiệm lên đăng trước. Không may là anh đã tránh được và người bị trúng không ai khác là Kim Ngưu ở đằng sau

(P/s: Hình trên là Bảo-Sư~ Chuyện gì xảy ra thì đợi chap sau sẽ biết~)

Không biết có ai để ý không nhưng cả Ngưu và Yết đều có tính chiếm hữu cao~

12. Chap 11: Đứa Trẻ

-Ngưu à.... Kh..ô..ng s..ao ch...ứ?

Bảo Bình từ từ lại gần Kim Ngưu. Lần này cô gây ra... ĐẠI HỌA rồi. Cô khóc thầm trong lòng. Khi đến gần Ngưu chỉ nghe thấy một vài tiếng rên rất nhỏ

-N..ó..n..g

Cô chạm tay lên người Ngưu, rồi vội rút tay lại

-Nóng quá!!

Thiên Yết như hiểu được điều gì đó, quay sang hỏi “mẹ” của bọn trẻ

-Ở đây còn phòng trống nào không?

Bà vội gật đầu rồi tiếp lời:

-Ở phía cuối hành lang, có 1 căn phòng trống

Anh nhìn theo hướng tay của người phụ nữ, rồi lại hướng ánh mắt về phía Kim Ngưu. Anh chạy đến bên cô, khẽ luồn tay qua đùi, bế cô lên

-Đưa cô ấy về phòng trước đã

Anh bế cô chạy đi trước, Bảo Bình chạy theo sau. Còn Sư Tử ở lại lo liệu đám đông:

-Không có chuyện gì đâu. Mọi người về nghỉ ngơi đi

~

Kim Ngưu nằm trong vòng tay anh, áp đầu vào ngực anh. Đôi bàn tay vô thức ôm chặt người anh. Anh nhìn người con gái bé nhỏ trong lòng mình, rồi dần cảm thấy cơ thể cũng nóng dần lên khi cô cứ áp vào người anh như vậy...

Đến nơi

Anh đặt cô xuống chiếc giường trắng nằm ở giữa phòng. Cả người cô đỏ ửng lên. Bảo Bình lúc này mới lại gần cô, lôi mấy lọ thuốc đã được chế sẵn đổ lên người Ngưu. Nhưng chưa kịp thực hiện thì.....

<.... bùm....="">

Trước mắt Bảo Bình bây giờ là 1 em bé vô cùng dễ thương. Vẫn là mái tóc bạch kim của Kim Ngưu, vẫn là màu mắt ấy, nhưng hình dạng bây giờ của Kim Ngưu là 1 em bé.

Ngưu nhìn xuống đôi bàn tay nhỏ xíu, rồi lại nhìn khắp cơ thể. Bàn tay cũng sờ khắp khuôn mặt.

Được 1 lúc thì đôi bàn tay buông thõng xuống. Xong rồi... xong thật rồi, nhìn cô đâu khác nào đứa bé 2 tuổi chứ? Chỉ được mỗi cái tính cách là vẫn chưa bị làm sao. Nếu không cái hình tượng cô gây dựng bấy lâu nay sẽ tan thành mây khói mất...

-Mình sẽ giúp cậu quay trở về như trước

Câu nói của Bảo Bình làm Kim Ngưu thoát khỏi dòng suy nghĩ. Thật sự, cô có nên tin hay không?

Bảo Bình đổ lên người cô 1 lọ thuốc màu xanh nhạt, và lần nữa lại có 1 tiếng nổ lớn và khói mù mịt

<.... bùm....="">

-Khụ... khụ....

Bảo Bình đưa tay phẩy phẩy lên phía trước. Một lúc sau thì khói đã tan dần...

-Mama..

-Cậu nói gì vậy Kim Ngưu? Là mình, Bảo Bình đây!!

-Mama...

-Có chuyện gì vậy?- Thiên Yết đứng ở ngoài, bây giờ mới bước vào

-Papa..

-Cái gì? Tôi? Papa?- Thiên Yết hỏi, tay chỉ vào người mình

Quay lưng về phía Kim Ngưu, nhìn Bảo Bình, anh hỏi:

-Thế này là thế nào?

Bảo Bình có chút run sợ, trả lời:

-Không chỉ cơ thể mà cả tính cách lẫn trí nhớ đều bị “trẻ con hóa”.

<.... cạch....="">

Cánh cửa được mở ra. Sư Tử bước vào, khuôn mặt đầy mệt mỏi:

-Sao rồi? Kim Ngưu đâu?

-.....

Không ai trả lời, Sư Tử đưa mắt nhìn xung quanh. Lúc này anh mới thấy sự hiện diện của ‘đứa bé vô danh’.

-Này, đừng nói là....

Anh nói ngất quăng, tay chỉ vào Kim Ngưu

-Phải, đó là Kim Ngưu- Yết tiếp lời- Là do thuốc của Bảo Bình

Sư Tử nuốt nước bọt, may mà anh tránh được lọ thuốc đó. Nếu không bây giờ anh chỉ là 1 đứa trẻ

Anh tiến lại gần Kim Ngưu bế bổng cô lên:

-Giờ làm sao đây?

-Để tôi tìm thuốc giải- Bảo Bình quay gót bỏ đi

Kim Ngưu khóc lớn:

-Oa....oa... Mama...

-Mama? Vậy ai là Papa?- Sư Tử dò hỏi

-Papa...- Kim Ngưu chỉ vào Thiên Yết

-Này cái tên kia, trong lúc tôi không ở đây, cậu đã làm gì Bảo Bình của tôi rồi? Khai ra mau- Sư Tử tức giận hỏi

-Bây giờ Kim Ngưu là trẻ con, biết gì chứ

Thiên Yết bình thản trả lời. Bế Kim Ngưu từ tay Sư Tử, rồi bỏ về nhà trọ trước. Sư Tử hậm hực theo sau.

_____o0o_____

-Tìm được cách nào chưa?- Yết gặng hỏi

-Hiện tại thì chưa. Nhưng bây giờ cũng muộn rồi. Mau đi ăn tối đã, tối về nghỉ tiếp. Dù sao cũng không thể để bụng đói được- Bảo Bình trả lời

-Vậy chỗ ngủ sắp xếp như thế nào? Hay để tôi ngủ cùng với Kim Ngưu?- Bảo Bình nêu ý kiến

-Không được. Ngủ như trước- Sư Tử nói, kéo Bảo Bình về phòng

-Oa...Mama...

Kim Ngưu nắm lấy tay Yết, chỉ về phòng Bảo Bình. Anh xoa đầu cô, rồi chỉ vào phòng mình

-Papa đưa con đi ngủ

Vào phòng

Anh đặt cô lên giường của cô rồi quay về giường mình, lôi quyển sách ra đọc

-Papa... Sợ..

Anh rời mắt khỏi quyển sách, khẽ thở dài rồi bế cô sang giường mình. Cô nhắm mắt 1 lúc rồi ngủ thiếp đi mất. Anh nhìn cô 1 lúc, chỉ thầm nghĩ:

”Ngày tiếp theo sẽ là 1 ngày mệt mỏi đây

(P/s: Ảnh trên là baby Kim Ngưu~)

Toàn thấy Ngưu hợp với Yết còn Yết thì..... hợp với sao khác ha~

13. Chap 12: Hoàn Thành

—— Sáng hôm sau ——

Thiên Yết tỉnh dậy từ sớm. Đêm qua, cô cứ ôm anh bằng đôi bàn tay nhỏ xíu mà đi ngủ. Nhiều lúc lại tóm lấy áo anh khiến anh thấy nhột nhột. Thoát khỏi cái hồi tưởng của bản thân, anh quay sang nhìn “bé” Kim Ngưu

“Chậc... chậc... Ngủ say đến vậy sao?”

Rón rén bước ra khỏi phòng, anh đi ra phòng khách:

-2 người dậy rồi?

-Ồ- Bảo Bình và Sư Tử đồng thanh

-Sao rồi?

-Vẫn chưa tìm được thuốc giải. Chắc phải có thêm thời gian để tìm- Bảo Bình đáp

Bảo Bình vừa ngắt câu, đã thấy Kim Ngưu đang mơ mơ màng màng bước đến gần

-Papa.... Mama....

Kim Ngưu ôm lấy chân Yết, mắt nhìn vào Bảo Bình

-Ngưu Ngưu à, đây không phải papa và mama của em đâu- Sư Tử nói, lần lượt chỉ vào 2 người kia

-Đó... Papa... Mama- Kim Ngưu quả quyết nói, cũng chỉ vào Yết, Bảo

-Không phải

Ngưu lắc đầu mạnh, như phản đối câu nói của Sư Tử

-Chậc... Chậc... Thật là!!! Có vậy mà cũng cãi nhau, còn cãi nhau với trẻ con nữa- Bảo Bình nhún vai, thở dài

-Vậy chẳng lẽ cô muốn đóng vai vợ chồng chồng với tên Thiên Yết kia trước mặt Kim Ngưu?- Sư Tử quay sang hỏi Bảo Bình

-Ồ... thì.... Có sao đâu chứ!! Chúng tôi chỉ diễn kịch trước mặt Ngưu Nhi thôi mà!! Đâu phải sự thật đâu mà anh lo

-Lo chứ!! Nhỡ đâu hấn cướp mất “người vợ tương lai” của tôi thì sao?

Sư Tử thần nhiên nói, khuôn mặt ai đó cũng dần đỏ ửng lên

-2 người thôi đi!! Nhớ là còn phải hoàn thành bài học này. Có lẽ cứ để Kim Ngưu như thế sẽ thuận tiện hơn đối với bài học- Yết cắt ngang

————— oOo —————

Ai ai cũng cố làm quen, kết bạn với bọn trẻ khiến chúng vô cùng vui mừng.

Cùng lúc ấy

Bạch Nhân ngồi trên chiếc ghế sofa trong 1 căn biệt thự sang trọng. Tay phải nâng cốc coffee lên, nhấp 1 ngụm. Tay trái cầm bảng danh sách của những học sinh tham gia bài học. Nhưng mắt lại nhìn vào chiếc màn hình ở ngay trước mặt.

Một lúc sau, thầy đặt cốc coffee xuống, đồng thời cầm chiếc bút bi lên. Đánh dấu “X” vào ô hoàn thành của từng học sinh, ngoại trừ 2 người

-Kim Ngưu, Thiên Yết, có vẻ 2 em là người cuối cùng chưa thực hiện xong bài học ấy

Thầy lại tiếp tục nhìn lên màn hình, mỗi ô trên đó tương ứng với 1 học sinh. Trong lúc đưa đồ đến nhà trọ, thầy đã gắn lên mỗi bộ phận áo 1 thứ giống như camera thu nhỏ. Nó có thể thu lại mọi hình ảnh của người đang mặc nó

~~

-Em bé này là ai vậy? Xinh ha!!!- Mấy đứa bé quay quanh Kim Ngưu, nói

-Em muốn chơi với bọn anh không?- Một bé trai lên tiếng

-Em muốn lắm- Kim Ngưu hào hứng đáp lại

-Em nhìn đây. Đây là món đồ chơi mà anh thích nhất. Nhìn con rô-bốt này xem. Nó còn biết biến hình nữa- Cậu bé đưa con rô-bốt ra trước mặt Ngưu

-Em ấy là con gái mà. Sao lại chơi mấy cái đó!! Em ra đây chơi búp bê với bọn chị này- Một cô bé kéo tay Ngưu đi

Ngưu cũng tươi cười mà đi theo. Yết đứng gần đó, nghĩ thầm

“Đúng là như vậy thì dễ dàng hoàn thành bài học hơn”

Rồi anh đến gần mấy cậu bé kia:

-Được rồi. Để anh chơi với mấy em

Mấy đứa nhóc nghe thấy, khuôn mặt ỉu xìu bỗng chốc trở nên vui vẻ hẳn

Bạch Nhân theo dõi cử chỉ của cả 2, đánh nốt dấu “X” vào 2 cái tên còn lại.

-Bài học kết thúc

————— Buổi tối —————

Máy điện thoại của tất cả học sinh rung lên từng hồi. Họ không hẹn mà cùng mở máy ra:

”Tất cả các em đã hoàn thành bài học này. Tôi biết tất cả các em sẽ hoàn thành trước thời hạn ấy nên tối mai các em sẽ được trở về đây. Tôi cũng không bắt các em phải chuẩn bị ngay bây giờ. Vì các em đã mệt rồi. Chỉ cần nhớ thu dọn lại đồ đạc là được

Bạch Nhân”

Tất cả thở dài, quay về nhà trọ với 1 ý nghĩ:

“Cuối cùng cái bài học này cũng đã kết thúc”

Riêng 3 người Bảo Bình, Sư Tử, Thiên Yết vẫn đang lo nghĩ:

“Liệu ngày mai, Kim Ngưu có trở về là Ngưu trước đây?”

Cả 3 người cùng đổ dồn ánh mắt lên con người đang vô tư, vui vẻ, cầm tay Thiên Yết

Về nhà

Như thường lệ, Bảo Sư về phòng ngủ trước. Nói là ngủ nhưng thực ra là Bảo Bình thức đêm chế thuốc giải. Còn Sư Tử cứ nằm đó nhìn, lâu lâu lại nói mấy câu.

-Chưa ngủ sao?

-Không được. Vẫn chưa chế được thuốc giải- Bảo Bình nói, ngáp ngắn ngáp dài- Bình thường các loại thuốc của tôi thường chỉ kéo dài trong 1 thời gian nhất định thôi. Sao lần này lại lâu vậy? Đã hơn 1 ngày rồi còn gì

-Sao không thử cho cái lọ này với cái lọ kia đi?- Sư Tử nói, tay chỉ vào ống nghiệm màu đỏ và xanh

-Tôi đâu biết được. Nhờ đâu lại là thuốc biến thành mèo giống như anh hay biến thành trẻ con giống Kim Ngưu thì sao?

-Cứ thử đi- Sư Tử thúc giục.

Thế là Bảo Bình trộn 2 hỗn hợp lại với nhau. Kết quả là....

<.... bùm.....="">

o0o

Nghe thấy tiếng nổ bên phòng Bảo-Sư, Thiên Yết lắc đầu ngán ngẩm. Quay sang nói với Kim Ngưu:

-Muộn rồi. Papa đưa con đi ngủ

(P/s: Ảnh trên là “bé” Kim Ngưu~)

Hôm qua ngồi nghịch đổi pass mà lúc vào thì nhấn bị sai liên tục. Cứ tưởng phải bỏ luôn truyện với cái tài khoản này. May mà sáng nay nhấn bừa lại ra.

14. Chap 13: Cuối Cùng Cũng Trở Lại

———— 3 giờ sáng ————

Cả cơ thể Ngưu bỗng chốc trở nên nóng ran. Cô lăn qua lăn lại trên giường, cuối cùng chui ngay vào lồng ngực của Yết. Đầu cứ dụi dụi vào người anh để cảm nhận sự mát lạnh của anh. Đôi tay nắm chặt lấy phần eo của chiếc áo. Rên 1 chút rồi lại chìm vào giấc ngủ

Còn Thiên Yết.... Có thể nói sau đêm hôm trước mà anh đã miễn dịch với tật hay tóm áo lúc ngủ say của cô. Vậy nên anh cũng chẳng phản kháng. Coi như không có gì xảy ra

~~ Sáng hôm sau

~~

Thiên Yết vừa tỉnh dậy thì đập vào mắt anh không phải là đứa trẻ Kim Ngưu nữa mà cô đã trở lại bình thường. Tệ hơn nữa là cô đang dựa đầu vào người anh, 2 tay ôm lấy anh ngủ ngon lành. Dù muốn thoát khỏi cái tình cảnh này nhưng hiện tại anh có thể làm được gì?? Chỉ cần 1 chút sơ suất là cô sẽ tỉnh dậy và lúc đó cô sẽ nghĩ gì? 1 tên biến thái không hơn không kém. Đơn giản là vì khi Kim Ngưu còn trong hình dáng kia, anh đã để cô sử dụng cánh tay mình như 1 tiếng gôi và đặt đầu cô lên. Bây giờ thì cử động cũng khó, cô còn nằm sát như vậy thì càng khó hơn. Và anh đang nằm tại mép giường. Chỉ cần xoay người 1 cái là ôm hôn đất mẹ ngay.

-Tch...

Thiên Yết vẫn đang nghĩ cách để thoát khỏi tình thế bây giờ thì Kim Ngưu lại ngóc đầu lên, đưa tay dụi dụi mắt rồi cũng buống dần anh ra. Yết vẫn nằm đó, trong đầu suy nghĩ

“Không tức giận sao?”

Rồi lại đưa mắt lên Ngưu. Cô không có vẻ tức giận, cũng không ngạc nhiên. Nhìn cô vẫn chẳng khác “bé” Kim Ngưu là mấy, vẫn là “Đơ” toàn tập. Nhưng khi ấy cô chỉ là 1 đứa trẻ không biết gì còn lần này, cô đã ở cùng 1 người con trai, hơn nữa còn ôm để đi ngủ. Chẳng lẽ cô không có chút cảm xúc gì?

-Papa...

Tiếng gọi của Kim Ngưu làm Yết thoát khỏi dòng suy nghĩ. Có vẻ anh đã quá lo lắng rồi...

Cô lại tiếp tục ôm lấy anh, lâu lâu lại ngước lên nhìn biểu cảm của anh rồi đưa những ngón tay lên, nhẹ nhàng chạm vào làn da của anh.

Thiên Yết có chút giật mình. Nhanh chóng đứng dậy rồi bỏ đi trước, chỉ thầm nghĩ:

“Có lẽ vẫn chưa trở lại...”

Kim Ngưu ngồi thờ thẩn 1 lúc rồi cũng đứng dậy, lon ton đi theo.

Phòng khách

Sau khi cả 4 sao đã vệ sinh cá nhân xong, họ tập trung lại nơi đây. Bảo Bình hết sức vui mừng vì hình dạng của Kim Ngưu đã trở về nhưng cái tính cách thì...

-Haiz...

Bảo Bình thở dài bất lực. Mắt cô thâm quầng vì cả đêm qua mất ngủ, nhiều lúc lại ngáp 1 cái. Sư Tử cũng chẳng kém là bao, cả đêm qua ngồi chế tạo thuốc với Bảo Bình

Thiên Yết lên tiếng trước:

-Hình dạng thì trở lại rồi. Nhưng còn tính cách. Có cách nào không?

Bảo Bình ngơ ngơ 1 lúc rồi đặt lên trên bàn hơn 20 lọ thuốc.

-Cái gì đây?- Yết hỏi- Cho Ngưu mà thử hết đồng này thì không biết biến thành hình dạng gì nữa

-Cả đêm qua sáng chế cùng Sư Tử. Phải thử mới biết được- Nói xong, Bảo Bình lại ngáp 1 cái

Vậy là họ bắt đầu đổ từng lọ thuốc trên người Kim Ngưu. Cô biến thành vô vàn những hình dạng khác nhau. Nhưng may là nhờ có Sư Tử nhắc nên Bảo Bình chỉ cho mỗi thứ 1 chút. Vậy nên hiệu quả sẽ không được dài lâu. Nhưng chỉ cần tìm được thuốc giải thì họ sẽ sáng chế ra 1 lọ nữa có hiệu quả mạnh hơn.

_____oOo_____

Phải mất cả buổi chiều thì Kim Ngưu mới trở lại được như trước đây. Dường như cô cũng không nhớ gì cả. Sau khi nghe Bảo Bình thuật lại hết sự việc, Kim Ngưu mới ngỡ ngàng. Cái hình tượng của cô vì đâu mà đổ xuống sông, xuống biển hết? Cô khẽ thở dài cho qua chuyện, nói 1 câu trước khi quay về phòng:

-Sắp xếp đồ đạc rồi còn về

3 người còn lại cũng lui thủ về phòng. Thu dọn quần áo với tắm cũng mất gần 2 tiếng đồng hồ.

6h30'

-Còn nửa tiếng nữa là xe sẽ rời bánh, nếu các em muốn mua món quà lưu niệm gì đó ở đây cũng được. Tuy nơi thực hiện bài học của chúng ta là 1 trại trẻ mồ côi nghèo nhưng thành phố này cũng rất phát triển- Bạch Nhân chứng chặc lên tiếng

Toàn bộ học sinh tản ra mọi phía, ai ai cũng tiến về các cửa hàng quần áo trang trọng gần đó. Nhưng 4 người: Thiên Yết, Kim Ngưu, Bảo Bình và Sư Tử là ngoại lệ...

Bảo Bình cùng Sư Tử đang nằm trên 1 bãi cỏ xanh ngắt. Đơn giản vì họ rất mệt, không muốn đi đâu cả. Được 1 lúc thì Sư Tử ngồi dậy, loay hoay làm cái gì đó, rồi nhẹ nhàng đeo vào tay Bảo Bình

-Đây là....- Bảo Bình hỏi, tay chỉ vào bông hoa mà Sư Tử vừa đeo lên tay cô

-Là chiếc nhẫn khẳng định chủ quyền, khẳng định em là của anh- Sư Tử cười vẻ mãn nguyện

Mặt Bảo Bình dần đỏ lên, cả đồng cỏ nhuộm màu hồng hèn.

Quay lại với Ngưu và Yết...

Kim Ngưu dừng chân trước 1 cửa tiệm bán kem. Ánh mắt đắm chiêu nhìn vào biển quảng cáo. Thiên Yết đứng ở sau cô, thấy vậy mà chạy lên phía trước tóm lấy tay cô. Anh kéo cô lại gần tiệm kem, nói với người chủ cửa hàng:

-Cho cháu 1 kem vanila và 1 kem socola.

Sau 1 lúc, anh nhận 2 cây kem ốc quế từ tay chủ cửa hàng. Đồng thời giả tiền cho người bán hàng.

Anh giơ cây kem vanila trước mặt cô, cô ngạc nhiên:

-Cho tôi???

Yết gạt đầu, cô cũng với tay lấy cây kem. Cả 2 ăn ngon lành, rồi lại quay sang nhìn nhau. Thiên Yết bỗng cúi thấp người xuống, tay trái giữ chặt đầu cô lại. Anh nhẹ nhàng liếm lên phía trên môi cô.

Kim Ngưu đẩy anh ra, khuôn mặt đỏ ửng:

-Anh... làm cái gì vậy??

- Giúp cô lau kem trên khóe miệng. Lúc này còn sót lại- Anh cười khẩy

-Sao không dùng tay?

-Sáng nay bị cô đè còn đau lắm!!

Nghe vậy cô hậm hực bỏ đi. Cũng không thể trách anh được... Là do cô mà

(P/s: Hình trên là Bảo Bình~)

Mọi người có định cho Yết làm nạn nhân tiếp theo của Bảo Bình không? Lúc đầu cũng không có ý định nhưng bây giờ nghĩ lại rồi và nghe cả Thiên_Dii nữa~ Mọi người nghĩ sao??

15. Chap 14: Các Người Không Phải Ba Mẹ Tôi

Bài học thứ 2 kết thúc, cả 4 người mang những cảm xúc khác nhau trở về... Sư Tử cùng Bảo Bình có chút vui vẻ, Thiên Yết có chút khoái chí, còn Kim Ngưu tuy vẫn hơi ngạc nhiên về vụ việc kia nhưng lại nhanh chóng quay trở về tâm trạng thường ngày

Kim Ngưu đẩy nhẹ cánh cửa, bước vào trong. Đây không gọi là nhà vì nó thực sự không phải là nhà cô. Chỉ là nơi mà trước kia Vương Xà đưa cô đến đây ở. Nên hiện tại là cô sống ở đây cùng với hắn ta.

Cả căn phòng chìm trong bóng tối, không 1 tia sáng. Nhưng cô đã quá quen với việc này. Chỉ thở dài 1 tiếng rồi đưa tay lên gạt lấy công tắc gắn ở trên tường. Những chiếc đèn nối đuôi nhau mà sáng lên. Vì mắt cô chưa thích ứng được với ánh sáng ngay nên cô chỉ thấy bóng dáng mờ mờ của 2 bóng người trước mặt.

Người phụ nữ chạy đến ôm chầm lấy cô. Cô ngạc nhiên nhưng vẫn không đáp trả. Mặc cho người phụ nữ ấy nói, cô vẫn im lặng

-Kim Ngưu, là mẹ. Mẹ của con đây. Con nhìn mẹ đi

Bà vừa nói, 2 tay hướng khuôn mặt của Kim Ngưu về phía mình

-.....

-Chả lẽ con đã không nhận ra mẹ của mình rồi sao??

-.....

-Sao con cứ im lặng mãi vậy??- Bà ghen ngào nói, nước mắt trào ra

Bây giờ Kim Ngưu với bắt đầu cử động. Cô hất mạnh 2 tay của bà ta ra khỏi người mình, vẫn giữ nguyên giọng nói bằng lạnh:

-Mẹ??? Bà có quyền để xưng làm mẹ tôi sao? Bà đối đãi với tôi như vậy, đuổi tôi đi. Vậy mà giờ đây lại quay trở lại xin lỗi. Muốn tôi tha cho bà? Bà có tư cách gì??

-.....- Người đàn bà im lặng nhìn vào 'đứa con gái' của mình:

“Con thật sự đã thay đổi, đã lớn khôn rồi sao?”

Kim Ngưu rời ánh mắt khỏi người bà, lại dán lên người đàn ông ở đằng sau

-Kim.... Ngưu... con....

-Con??? Ông còn nói được từ đó?? Là chính ông bỏ rơi tôi. Là đưa tôi đến bước đường cùng. Nếu không có ông, tôi đã không phải sinh ra trong 1 gia đình không hoàn chỉnh và cũng không như ngày hôm nay.

Người đàn ông im bất.

1 lát sau, mọi người nghe thấy tiếng bước chân đang đến gần.

-Kim Ngưu, cô gặp gia đình mình rồi hả?- Vương Xà bước đến gần

-Gia đình?? Chắc ông nhầm rồi. Tôi làm gì có gia đình cơ chứ. Ngay từ đầu đã không có- Kim Ngưu nói giọng chắc nịch

-Vậy sao? Nhưng họ đã cất công để tìm đến đây. Cô lại đuổi họ đi như vậy, thật không phải phép!!

-Ông mà cũng biết mấy phép lịch sự ấy sao? Kệ ông muốn tiếp đãi bọn họ ra sao. Tôi lên phòng ngủ trước. Cô đi lướt qua mọi người, mau chóng trở về phòng. Ba mẹ cô nhìn theo bóng lưng của con mình, chỉ thầm trách bản thân đã để cô trở thành như vậy. Họ quả là có lỗi vô cùng lớn...

-Mọi người cứ ở lại đây- Vương Xà nói với ba mẹ cô

Họ chỉ gật đầu một cái rồi nhìn theo hướng tay Vương Xà chỉ mà lên phòng. Đợi bóng họ đi khuất, hẳn mới lôi chiếc điện thoại trong túi quần ra. Ngón tay lướt nhẹ trên màn hình, sau 1 lúc thì dừng lại trước 1 số điện thoại

[Alo...]- Đầu bên kia là giọng điệu ngái ngủ của 1 người con gái

-Tôi có việc cho cô đây, Lạp Khuyển. Tôi cần cô theo dõi 1 người

[Theo dõi??...]

-Kim Ngưu. Theo dõi nó. Nó là 1 người có tiềm năng. Bất cứ ai làm ảnh hưởng, giết không tha

Wang Xia buông ra mấy câu rồi tắt máy. Dáng vẻ lại ung dung như thường.

.oOo

Kim Ngưu dậy từ sớm, khoác lên mình bộ đồng phục trường ngày. Cô vừa bước ra khỏi cửa, mẹ cô đã đến hỏi thăm:

-Tối qua con ngủ ngon chứ?

Bà cố gắng nở nụ cười nhưng đối với cô, đó chỉ là giả tạo. Cô bỏ lại bà, không đáp lại, nhanh chóng bước xuống phòng ăn.

Các món ăn được bày biện vô cùng đẹp mắt. Tất cả ngồi vào bàn ăn. Lại là 1 không khí im lặng... Kim Ngưu vừa cầm đôi đũa lên, Vương Xà đã cất tiếng:

-Là mẹ cô nấu đó. Ăn đi

Tay cô ngưng chuyển động, đôi đũa dừng lại giữa không trung. Vội đặt đôi đũa xuống, cô đứng dậy, xách cặp ra ngoài cửa:

-Tôi chưa đói. Đến trường ăn

-Đợi đã, ai đưa con đi?- Ba cô cũng ngừng ăn cơm, nói

-Tôi tự đi. Ông không cần bận tâm

-Nếu vậy, ba đưa con đi

-Không cần quan tâm đến tôi. Để tôi tự đi- Kim Ngưu hờ hững đáp

-Dù sao con cũng là con ta- Ông lại lặp lại- Để ta đưa con đi

Ông tiến đến, nắm lấy cổ tay cô. Cô nhanh chóng hất mạnh tay ông ra khiến ông chao đảo 1 lúc, bước đi không còn vững.

-Tôi nói để tôi tự đi. Đến quyền tự do đi lại của tôi mà các người cũng cấm sao? Nếu các người lo lắng cho tôi, vậy sao ngay từ đầu lại bỏ rơi tôi như vậy? Đối đãi với tôi như thế? Bây giờ bồi đắp, liệu còn kịp?

-Ta....

Cả ba và mẹ cô đều ngừng lại, chỉ nhìn bóng cô dần khuất xa. Cô hậm hực bỏ đi, không ngờ rằng có 1 bóng người đang dõi theo mình. Cái người bí ẩn ấy nhìn mọi cử chỉ và hành động của Kim Ngưu. Sau 1 lúc thì nhận được tin nhắn:

“Nhớ hoàn thành nhiệm vụ của mình đây, Lạp Khuyển”

Cắt điện thoại đi, ánh mắt dán chặt lên Kim Ngưu:

-Để Vương Xà quan tâm đến vậy, cô bé này quả thực rất có tài năng!!

(P/s: Hình trên là Lạp Khuyển~)

Chuyện Yết sẽ biến thành nạn nhân tiếp theo của Bảo Bình sẽ nói sau nha~ Và việc này cũng được chấp thuận rồi~

16. Chap 15: Hoán Đổi Giới Tính

Kim Ngưu trong lòng có chút bức bối nhưng nhanh chóng quay về trạng thái ban đầu, bước đến trường.

<... xoạch....=“”>

Cô đẩy nhẹ cửa, bước vào lớp. Nói là lớp nhưng thật ra lại trông giống hội trường bị bỏ hoang. Tuy có dọn dẹp qua nhưng đồ đạc ở đây vẫn vô cùng ‘cổ’, chính xác là mục nát. Đây là căn phòng mà cái khóa đặc biệt này dùng để luyện tập. Do ít khi sử dụng phòng học nên việc đến đây đầu tiên đã trở thành thói quen của cô.

Nhìn mọi thứ xung quanh rồi lại thở dài 1 tiếng:“Không có”

Đến đây là 1 thói quen, ngoài ra, cô cũng có thói quen đến 1 nơi khác. Kim Ngưu chậm rãi bước chân ra khỏi phòng tập. Mắt nhìn vào vô định, lâu lâu lại suy nghĩ vẩn vơ vài thứ rồi lắc đầu thật mạnh.

Chẳng mấy chốc cô đã đứng trên tầng thượng. 2 tay bám vịn vào lan can, người hơi hướng ra ngoài. Cô tận hưởng bầu không khí trong lành và yên bình ở đây.

-Học... học...

Hơi thở đứt quãng của 1 người phá tan bầu im lặng vốn có. Chỉ cố gắng nói thêm mấy chữ rồi lại tiếp tục thở dốc:

-Kim.... Ngưu... mau... xuống... đi... có... chuyện... rồi....

Sư Tử chống 2 tay lên đầu gối, khuôn mặt đã lấm tấm mồ hôi.

Kim Ngưu chưa biết có chuyện gì xảy ra, chỉ biết mau chóng cùng Sư Tử trở về.

—— Phòng tập luyện ——

Kim Ngưu lại trở về căn phòng này. Cô thấy Bảo Bình đang đứng ở gần Bạch Nhân, ánh mắt ăn năn.

“Chắc lại gây ra chuyện chẳng lành”

Kim Ngưu lắc đầu ngán ngẩm. Đó là Bảo Bình mà, không gây chuyện mới là lạ.

Bảo Bình nhìn Kim Ngưu đang bước tới gần, rồi lại đảo mắt nhìn 1 người con gái ngồi ở trong góc. Bạch Nhân đứng cạnh cứ tùm tùm cười

-Mọi chuyện là sao?- Kim Ngưu hỏi

Bạch Nhân “e hèm” 1 tiếng rồi thuật lại....

~~ Flashback

-Vẫn còn hơn 30' nữa mới vào giờ học. Tại sao lại bảo tập trung sớm vậy??- Sư Tử hỏi

Bạch Nhân nhàn nhạt lên tiếng:

-Tôi chỉ muốn đưa ra 1 vài nhận xét sau bài học kia thôi.

-Vậy còn Kim Ngưu?- Bảo Bình hỏi, lúc này mọi người mới nhận thấy Kim Ngưu chưa xuất hiện

-Mọi người cứ nghe đi. Lát nữa sẽ nói lại với Kim Ngưu sau- Bạch Nhân nhìn 3 người rồi buông 1 câu, sau đó lại nói tiếp- Sư Tử, Thiên Yết đều rất tốt. Kim Ngưu thì phải cần tới sự trợ giúp của mấy lọ thuốc mới có thể vượt qua. Còn riêng Bảo Bình, sau bài học này, tôi yêu cầu em phải xem lại cách pha chế của mình. Em đã gây ra rất nhiều tai họa, em biết chứ??

Bảo Bình lẳng lặng gật đầu, rồi lại rút ra trong túi áo 1 lọ thuốc mini. Tuy là mini nhưng 'sức công phá' vô cùng lớn.

-Em đã luyện tập và đây là thành quả

Bạch Nhân nhìn chằm chằm vào lọ thuốc. Tất cả những thí nghiệm của Bảo Bình, thầy đều biết qua bài học kia. Thử nó khác nào tự kết liễu bản thân mình. Bạch Nhân liếc nhìn Thiên Yết rồi môi lại nhếch lên

-Sao em không để Thiên Yết thử? Dù sao trong các em, chỉ còn mỗi em ấy. Không thể để Sư Tử và Kim Ngưu chịu khổ thêm nữa

Bảo Bình nghĩ lời nói của Bạch Nhân là đúng nên làm theo. Cuối cùng thì...

<.... bùm....="">

~~ End Flashback

~~

Kim Ngưu liếc nhìn cô gái vẫn im lặng kia, rồi lại quay sang nhìn Bạch Nhân đang bụm miệng cười:

-Kia là Thiên Yết??

Chưa để Bạch Nhân lên tiếng, Bảo Bình đã cắt ngang:

-Đúng.... rồi

Kim Ngưu chưa hết sững sốt, Bạch Nhân lại nói thêm 1 câu:

-Thiên Yết hiện nay đang như vậy. Không thể để em ấy trở về nhà. Mọi người sẽ nghĩ sao nếu 1 người con gái đến nhà 1 người đàn ông mà mãi mãi không trở về? Vì vậy các em phải biết chăm sóc em ấy. Được chứ??

Bảo Bình lại gật đầu đồng tình, lại bị Sư Tử cốc cho 1 cái đầu đinh

-Đau quá, cái tên Sư Tử này- Bảo Bình ôm đầu, quát lớn

-Thế cô nghĩ ai sẽ chăm sóc cho cái tên này? Cô, tôi hay Kim Ngưu?- Sư Tử nói, lại thở dài- Bây giờ Yết là 1 cô gái, không thể ở nhà tôi. Tôi cũng không cho phép cậu ở nhà Bảo Bình với Kim Ngưu. Tuy đều là con gái nhưng thâm tâm cậu nghĩ gì? Ai biết được chứ?

-Cậu nghĩ tôi sẽ giả trò như cậu sao?- Thiên Yết lúc này mới lên tiếng, "anh" bước ra khỏi bóng tối. Mái tóc đen đã trở thành màu hồng phấn, giọng nói cũng khác. Không có giống với Thiên Yết kia, chỉ giống mỗi cái tính "lạnh lẽo như Bắc Cực".

-Vậy đến nhà tôi?

Mọi người hướng mắt nhìn vào con người vừa phát ngôn

-Kim Ngưu, cậu nói thật à? Không sao chứ?- Sư Tử can ngăn

-Ồ. Khi nào tan học, cùng tôi về- Kim Ngưu quay sang Thiên Yết, căn dặn

‘‘Anh’’ chỉ gật đầu đáp lại

(P/s: Hình trên là ‘‘anh’’ Thiên Yết nha~)

17. Chap 16: Tắm Chung??!

=====

Bạch Nhân ung dung ngồi nhìn 4 con người đang luyện tập.

Sau 1 hồi thì thầy đứng lên, vỗ tay như tán thưởng tất cả, nhưng cũng có phần châm chọc.

<... bộp...=“” bộp...=“”>

4 người đổ dồn ánh mắt lên Bạch Nhân, tay cũng không quên lau sạch mồ hôi trên trán.

-Có vẻ các em đã tiến bộ hơn trước. Nhưng chỉ về tốc độ còn khả năng thì kém hẳn đi là sao? Đây là luyện tập về chính sở trường của các em, sao lại như vậy??

8 mắt nhìn nhau, im lặng. Không ai nói gì.

Bạch Nhân lại nhàn nhạt lên tiếng, tay phải lật mấy trang thống kê:

-Tổng điểm ngày hôm nay: Sư Tử: 5/10, Bảo Bình: 5/10, Thiên Yết: 7/10 còn Kim Ngưu: 3/10.

Kim Ngưu sau khi nghe xong kết quả, cô bặm chặt môi. Thật sự, ba mẹ cô đã ảnh hưởng tới cô rất nhiều... Từ khi họ trở về, cuộc sống của cô... đã thay đổi.

-Bye nha. Mai gặp lại- Bảo Bình vẫy tay rồi chạy đi trước.

Đi được một lúc thì Sư Tử cũng chào tạm biệt. Chỉ còn lại Kim Ngưu và Thiên Yết.

-Nhà ở đâu?- Thiên Yết cất lời, hướng ánh mắt vào Kim Ngưu

-Sắp về đến nơi rồi- Ngưu hờ hững đáp

Yết khẽ ‘‘Ừ’’ nhẹ rồi tiếp tục đi theo cô

———— Về nhà ————

Kim Ngưu bước vào nhà, lại đảo mắt nhìn xung quanh.

‘‘Về rồi?’’

Nhưng vừa đi được vài bước, cô lại nghe thấy tiếng gọi:

-Kim Ngưu, con về rồi?

Cô vẫn tiếp tục đi thẳng, coi như không nghe thấy tiếng gọi. Thiên Yết vẫn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra. Nhướn mày nhìn Kim Ngưu rồi quay về phía mẹ cô, cúi chào 1 cái.

-Là bạn con sao, Kim Ngưu?

-Bà không cần quan tâm

Ngưu nhanh chóng lên phòng, Yết cũng bước theo.

Trên phòng

-Mẹ cô??

-Đừng suy đoán lung tung- Kim Ngưu phủ nhận

Lúc này, ‘‘anh’’ mới nhìn quanh căn phòng. Căn phòng có màu sơn chủ đạo là tím, nhìn vô cùng u ám. Rồi lại chăm chú nhìn vào chiến đồng hồ treo tường.

-6 giờ rồi?

-Anh nghĩ còn sớm lắm sao? Mau đi tắm rồi còn ăn cơm- Cô nói như ra lệnh

-Tôi... tự... tắm? Với... cơ.. thể.. này?- Yết lấp bắp

Cô dò xét, nhìn ‘anh’ từ trên xuống dưới.

-Vậy để tôi giúp anh

-Cô? Nhưng...

-Còn cách khác?

‘Anh’ đành nghe lời cô. Trong lúc cô chuẩn bị quần áo và nước nóng, ‘anh’ chỉ lẳng lặng quan sát tất cả

oOo

Kim Ngưu dẫn Thiên Yết vào phòng tắm. Lấy 1 chiếc khăn bịt mắt ‘anh’ lại.

-Này, làm gì đây?

-Bộ anh muốn nhìn thấy lắm hả?

Mặt Thiên Yết đơ lại nhưng thực chất bên trong lại đỏ lên dần dần.

‘Anh’ chợt cảm thấy cơ thể lạnh dần, đôi bàn tay Kim Ngưu thoăn thoắt cởi quần áo trên người ‘anh’. Những chiếc quần áo rơi dần xuống nền đất lạnh, Kim Ngưu cũng nhanh chóng cởi đồ.

Tuy đã bị bịt mắt nhưng mặt Thiên Yết vẫn đỏ ửng. Cô ngâm mình trong bồn nước nóng và cũng kéo ‘anh’ vào luôn, cẩn thận kỳ cọ từng chút một.

May là Yết đang bị bịt mắt nếu không ‘anh’ đã thấy được khuôn mặt đang đỏ dần lên của Kim Ngưu.

————— Đi ngủ —————

Sau khi tắm rửa xong, cả 2 cùng xuống ăn tối. Không ai nói với nhau câu gì, chỉ lẳng lặng ăn xong rồi đi ngủ.

-Tôi.... ngủ ở đâu?- Yết ngập ngừng

-Trên này- Ngưu chỉ lên trên giường- Với tôi. Yên tâm đi, để gối ở giữa. Không được vượt qua

Thiên Yết gật đầu đồng ý, rồi leo lên giường nằm. Tuy nói là như vậy nhưng đến nửa đêm, cả 2 lại ôm nhau ngủ ngon lành

(P/s: Hình trên là Yết-Ngưu~)

Chap này ngắn ha~ Đang bí ý tưởng để Ngưu chăm sóc Yết đây~ Chắc cho Yết trở lại sớm sớm~

18. Chap 17: Chỉ Là Người Dưng

————— Sáng hôm sau —————

Kim Ngưu mơ màng tỉnh dậy, quay sang vẫn thấy Thiên Yết ngủ say, còn ôm cô ngủ. Cô gạt tay ‘anh’ xuống, rồi cứ nằm nhìn ‘anh’ như vậy.

‘Da trắng, mũi cao, môi nhỏ, má cũng hơi ửng hồng.... Nói chung tên này mà là con gái chắc bao nhiêu người đổ rồi’

Kim Ngưu để tay xuống cằm, giả bộ suy nghĩ rồi liên tục gạt đầu. Cô cũng không ngờ rằng người ‘con trai’ bên cạnh cô đã dậy theo từ lúc nào.

Thực chất, bản tính của Ngưu không hẳn là lạnh lùng, giống kiểu ‘ngoài lạnh trong nóng’ hơn. Nhưng cũng vì khả năng che giấu cảm xúc của mình mà các cảm xúc của cô rất ít khi bộc lộ nó ra ngoài.

-E hèm, mới sáng sớm đã suy nghĩ gì vậy?

Kim Ngưu dừng gặt đầu, quay qua nhìn Thiên Yết

-C.. có.. gì đâu

Cô ấp úng nói. Tất nhiên là do cô xấu hổ. Lúc nãy chả nói năng gì mà cứ gặt gà gặt gù, ai nhìn thấy chắc lại bảo cô bị tâm thần mất. Thật mất hết hình tượng mà!!!

-Mà anh mau thay quần áo đi. Xuống ăn sáng rồi còn đi học- Kim Ngưu đổi chủ đề- Còn nữa, bộ đồng phục của anh đang giặt rồi, mặc tạm mấy bộ đồ của tôi đi

Cô bước nhanh đến trước tủ quần áo, tay chọn lấy vài bộ đồng phục. Rồi cũng làm vệ sinh cá nhân, bỏ mặc Thiên Yết vẫn đang ngồi im trên giường.

Ăn sáng

-Mọi người ăn cơm ngon miệng

Tất cả đồng thanh nói rồi cầm cúi ăn sáng. Đang ăn thì mẹ Ngưu lên tiếng:

-2 đứa chắc là thân lắm nhỉ?

Yết ngẩng đầu lên nhìn mẹ cô, rồi lại quay sang nhìn cô, chỉ "Dạ..." 1 câu

-Chỉ là đêm qua, mẹ thấy 2 đứa ôm nhau, ngủ ngon lắm- Bà cười, nói

Mặt Thiên Yết hơi ửng hồng, Kim Ngưu cắt ngang:

-Ai cho phép bà vào phòng tôi?

-Chỉ là... mẹ muốn ngắm con gái mẹ 1 lát

Kim Ngưu "Hừ" lạnh rồi cố gắng ăn thật nhanh.

15' sau

-Sao còn chưa thay đồ?- Ngưu thì thầm vào tai Thiên Yết

-Thì không có cô, sao tôi thay đồ?

Kim Ngưu hậm hực kéo tay Yết lên phòng. Trong lòng chỉ thầm mong cái chuyện này mau chóng kết thúc.

-Chào mọi người, chúng con đi học-Thiên Yết nói, cúi đầu chào mọi người

Đi được 1 lúc, Kim Ngưu mới lên tiếng:

-Lần sau anh không cần giả vờ như vậy

-Cô còn muốn lần sau nữa sao? Làm như vậy tôi cũng quá mệt mỏi rồi

"Anh" đặt tay lên trán, day day 2 bên thái dương.

-Này, 2 cô em đi đâu vậy?

Đang đi bỗng cả 2 bị chặn lại bởi tầm 5, 6 tên to con.

"Con đường cũng vắng nên phải nhanh chóng giải quyết chuyện này thôi"

Kim Ngưu nhanh chóng trả lời:

-Tránh ra đi. Nếu không các người sẽ phải hối hận đấy

-Ohh. Cô em đang đe dọa tôi sao?- Một tên tiến lại gần cô, tay nghịch mấy lọn tóc của cô

<.... xoẹt....="">

-Á... á.....

2 âm thanh vang lên, 1 là tiếng con dao nhỏ của Kim Ngưu sượt qua tay gã kia, 2 là tiếng kêu của gã khi bị Kim Ngưu đâm trúng.

-Tôi đã nói là các người sẽ hối hận mà. Các người mà muốn chết thù cứ tiến lại gần đây

Kim Ngưu lên tiếng thách thức, Thiên Yết đứng sau lưng cô chỉ khẽ căn dặn:

-Đừng có dây dưa với bọn chúng làm gì. Mau xử lí nhanh rồi quay trở lại.

-Ồ- Kim Ngưu đáp lại cụt lủn rồi xông lên trước.

Thiên Yết cũng tiến lên. Nhưng mọi việc không thuận lợi như cô tưởng, tên cầm đầu đợi cô tiến đến gần, cầm lấy tay cô, vặn 1 cái khiến cô buông con dao ra. Rồi hấn dùng sức lực của mình, quăng cô vào trúng người của Thiên Yết.

-Cô bé. Cô đã quá kiêu ngạo rồi. Trình độ như cô mà đòi đấu với chúng tôi?

Kim Ngưu cố gắng gượng dậy nhưng Thiên Yết đã nắm lấy tay cô, không cho cô đánh tiếp:

-Hiện tại, chúng ta không phải đối thủ của bọn chúng.

-Thế đành bất lực ngồi đây sao?- Cô hỏi, hướng ánh mắt lên nhìn bọn người kia

Thiên Yết im lặng, chắc lần này ‘anh’ phải thử 1 lần, 1 lần tin vào cái thứ gọi là phép màu

<... bằng...=“” bằng....=“”>

Một loạt tiếng súng vang lên, những tên trước mặt cũng lần lượt ngã xuống đất. Máu chảy từ cánh tay, từ bụng xuống. Mùi máu tanh xộc lên mũi của Kim Ngưu và Thiên Yết. Kim Ngưu có chút hoảng sợ vì đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cảnh máu me như vậy. Cả người cô run lên, những giọt mồ hôi lăn dài trên trán. Thiên Yết ở đằng sau ôm lấy cô, bàn tay kia che mắt cô lại, nhẹ nhàng nói với cô:

-Yên tâm đi. Sẽ không sao đâu

Kim Ngưu ngoan ngoãn ngồi im. Sau 1 lúc, một người bước đến trước mặt Yết và Ngưu:

-Không sao chứ?

-Nói đi, cô là ai? Sao lại cứu chúng tôi?- Yết gắng hỏi

-Chỉ là người dừng thôi. Thấy nguy thì cứu- Người đó hờ hững đáp

-Người dừng? Cô có biết có thể cô sẽ mất mạng không?- Thiên Yết tiếp tục hỏi, tay vẫn ôm chặt lấy Kim Ngưu

-Tính mạng của tôi không dễ bị lấy đi như thế

Cô ta nói xong rồi bỏ đi, miệng vẫn chỉ lẩm bẩm:

-Rồi sẽ đến lúc cô biết được thôi, Kim Ngưu

(P/s: Hình trên là Thiên Yết nha~)

19. Chap 18: Tôi Rất Sợ!!!

Note: Trước khi vào truyện thì mình muốn nói rõ chap trước:

-Trước đây là do Kim Ngưu quá chán ghét hoàn cảnh thực tại nên mới theo Vương Xà làm sát thủ. Tuy vậy nhưng Ngưu lại chưa từng giết người nên không sợ cảnh máu me và tàn sát.

-Bọn đầu gấu mà chặn đường Yết, Ngưu cũng từng là sát thủ nhưng vì quá bạo lực nên đã bị đuổi khỏi trường. Vì vậy nên Ngưu và Yết không thể chống trả.

Thường thì trong truyện các sao luôn là những người perfect từ đầu đến cuối nhưng mình muốn thay đổi chút xem~ Đầu phải lúc nào các sao cũng thắng~

-Tôi biết ông đang theo dõi tôi mà- Cô gái bí ẩn lúc này đột nhiên lên tiếng

<... brừm...=“”>

Chiếc điện thoại của cô rung lên từng hồi. Tay lấy chiếc điện thoại ra khỏi túi quần, nhấn nút trả lời:

-Thú vui của ông, có lẽ vẫn không thay đổi nhỉ?

-Ta chỉ muốn xem độ trung thành thật sự của cô đối với ta thôi. Mà ta thực sự thấy cảm kích về việc làm hôm nay của cô.

-Cảm kích? Từ bao giờ ông biết nói 2 từ đó? Tôi tưởng ông sẽ bắt tôi chịu hình phạt khi tự tiện xuất hiện trước mặt Kim Ngưu- Cô chẹp miệng

-Không có cô, có lẽ Kim Ngưu đã bị thương rồi. Ta chỉ quan sát bằng máy quay siêu nhỏ nên cũng không thể hành động được. May là có cô ở đó.

-Nếu ông gọi cho tôi chỉ để tán gẫu như vậy thì tôi tắt máy đây. Nhiệm vụ của tôi là phải theo dõi Kim Ngưu, không phải sao?

Cô tắt máy, lại cất trở lại vị trí cũ. Nhìn vào 2 bóng người đang đi đằng trước.

~~ Cùng lúc ấy

~~

-Lạp Khuyển à, khi xưa tôi đã từng cứu rồi cô. Cũng giống như Kim Ngưu, cô đã được đào tạo thành 1 sát thủ chuyên nghiệp. Nhưng suy cho cùng, cô chỉ giống như 1 con cún biết nghe lời chủ nhân, còn Kim Ngưu lại khác. Nó không hề lệ thuộc vào bất cứ ai, rồi sẽ đến lúc nó quay lại cắn chủ nhân của mình. Cô liệu sẽ phản chủ như vậy???

Vương Xà nhìn vào khoảng không vô định, miệng lẩm bầm 1 hồi.

Rồi lại hướng mắt lên nhìn cửa phòng của ba mẹ Kim Ngưu:

-2 người đã gây ra cho con bé nhiều đau khổ rồi. Còn cản trở quá trình rắn dạy con bé của tôi. Các người CHẾT đi.

-Kim Ngưu à, nói tôi nghe. Tên Thiên Yết này có làm gì cô không??- Sư Tử nắm lấy vai Kim Ngưu, liếc nhìn Thiên Yết

Vừa dứt câu, Sư Tử bị Bảo Bình cốc 1 cái. Cô ân cần hỏi Yết, Ngưu:

-Mới sáng sớm mà 2 người đã đánh nhau ở đâu rồi sao? Quần áo bẩn hết cả rồi

-Không có gì đâu. Để chúng tôi đi thay đồ. Trang phục luyện tập vẫn ở đó chứ??- Thiên Yết hỏi

-Ồ. Ở trong tủ- Sư Tử chỉ tay vào chiếc tủ gần đó

-Vậy đi thôi. Mặc bộ này, khó chịu quá- Thiên Yết kéo tay Ngưu đi

1 lúc sau

-Đúng là thoải mái hẳn- Thiên Yết vươn vai nói

Kim Ngưu cũng đi theo đằng sau, chỉ lẳng lặng gật đầu.

Bạch Nhân từ đâu xuất hiện, mặt hớn hờ nhìn mọi người:

-Tôi có 1 tin vui đây. Các em sẽ được đi du lịch 1 chuyến trên hòn đảo GreenWalk. Chuyến đi dài 2 ngày 3 đêm. Bắt đầu từ ngày kia, vậy nên các em cứ chuẩn bị đồ trước đi.

Nói 1 thôi 1 hồi, thầy mới dừng lại, nhìn 4 đứa học sinh của mình:

-Vui quá không nói được gì à?

-Nói ù hết cả tai rồi. Nói gì mà lảm vậy?- Sư Tử đưa tay lên, giả bộ bịt lỗ tai- À mà quên nữa, còn Thiên Yết thì sao???

Mọi ánh mắt lại đổ dồn lên Thiên Yết. Bạch Nhân lại thở dài 1 tiếng:

-Khả năng phán đoán của mấy đứa kém đến vậy sao? Thuộc của Bảo Bình cũng sắp hết tác dụng rồi. Thiên Yết sẽ sớm trở lại bình thường.

Thiên Yết bề ngoài tỏ ra không quan tâm nhưng nội tâm bên trong đang vô cùng vui mừng

oOo

-Kim Ngưu, cô muốn đấu kiếm với tôi không? Tôi sẽ cố gắng thật nhẹ tay- Yết giương đôi mắt thách thức nhìn Kim Ngưu.

-Đừng có khinh thường tôi như vậy. Đấu hết mình đi

Kim Ngưu lao lên tấn công trước. Cô đâm liên tục về phía Thiên Yết. “Anh” cũng nhanh chóng né được tất cả. Khi thấy cô đã thấm mệt, “anh” liền lên tiếng:

- Giờ đến lượt tôi tấn công

Kim Ngưu lùi ra xa, nhìn mọi cử chỉ của Thiên Yết. “Anh” đột nhiên biến mất, cô dáo dác tìm kiếm nhưng không thành. Bước thêm 1 bước ra phía sau, cô vô tình bị ngã xuống khiến cô gặp bất lợi.

-Chắc tôi thắng rồi nhỉ?

Thiên Yết xuất hiện, chìa kiếm trước mặt cô.

-Đứng lên không?

“Anh” đưa tay ra, Kim Ngưu cũng nắm lấy tay anh. Cô đột nhiên cảm thấy có chuyện chẳng lành. Đôi bàn tay bám vịn vào thành bàn, chiếc cốc thủy tinh bỗng nhiên rơi xuống.

<.... xoảng...=>

Kim Ngưu giật mình, cúi xuống nhặt những mảnh thủy tinh lên. Vô tình bị vài mảnh cửa vào tay khiến máu chảy ra.

- Này, không sao chứ?- Thiên Yết nhú mày nhìn Kim Ngưu

- Xin Bạch Nhân cho tôi nghỉ hôm nay. Tôi có việc cần làm

Kim Ngưu nói xong rồi bỏ đi. Khiến Thiên Yết càng thêm tò mò.

~

Kim Ngưu trở về nhà. Cô thở dốc, những giọt mồ hôi vẫn lăn dài trên trán. Đẩy nhẹ cánh cửa bước vào trong, mùi máu tanh xộc thẳng lên mũi cô. Kim Ngưu- cô ghê tởm nhất là mùi này. Cô đưa tay lên bịt mũi. Cái mùi ấy làm cô thật sự muốn nôn.

-Có ai ở nhà không?- Kim Ngưu cất tiếng hỏi

-.....

Nhưng đáp lại cô chỉ là sự im lặng. Kim Ngưu đi lên từng phòng để tìm kiếm. Dừng chân trước cửa phòng của ba mẹ cô, cô suy nghĩ 1 lúc rồi bước vào.

Trước mặt cô lúc này là xác của ba mẹ cô. Ba cô thì bị treo lủng lẳng ở trên trần nhà. Còn mẹ cô nằm trong đống máu ở giữa nhà. Kim Ngưu tròn mắt nhìn khung cảnh ấy, cả cơ thể run lên bần bật. Từng giọt nước mắt chảy xuống, lăn dài trên gò má cô. Tay phải cũng che đi hơn nửa khuôn mặt.

-Này, có chuyện gì...

Thiên Yết chạy tới chỗ cô, chưa kịp nói xong đã nhìn thấy toàn bộ khung cảnh ấy. Khẽ ôm người con gái bé nhỏ vào lòng, chỉ nhỏ nhẹ an ủi cô:

-Không sao đâu. Đừng sợ nữa. Có tôi ở đây.

Thiên Yết vừa nói, vừa xoa đầu Kim Ngưu. Nhưng ánh mắt lại đảo quanh căn phòng.

-Chúng ta ra khỏi đây thôi

Thiên Yết dìu cô đi, để cô dựa vào bờ vai mình. Kim Ngưu ôm chặt lấy người “anh”, bây giờ, “anh” là người mang lại cho cô cảm giác an toàn nhất

(P/s: Hình trên là Kim Ngưu nha~)

Mọi người nhận xét thật lòng nha~ Cảm giác chap này không có hay lắm~ Chỉ được mỗi cái dài hơn thôi~

20. Chap 19: Không Thể Rời Bỏ

[Cô đang ở đâu vậy??]

-Hiện tại đang ở nhà Thiên Yết.

[Sao cô lại ở đó? Cô đã biết chuyện ba mẹ mình chưa? Tôi đã thông báo với cảnh sát rồi nhưng không tìm được 1 chút dấu vết nào cả. Hy vọng ngày mai cô có thể đến dự đám tang của họ]

-Được. Tùy ông.

Kim Ngưu mệt mỏi tắt điện thoại. Cô kéo chiếc chăn bông trùm qua đầu, âm thầm mà bật ra những tiếng nấc nhỏ.

-Vẫn còn sợ à?

Thiên Yết ngồi cạnh cô bây giờ mới lên tiếng

-Làm... làm gì có chứ

Cô nhanh chóng gạt đi những giọt nước trên khóe mắt, hất tung chiếc chăn lên, ngồi dậy đối mặt với Thiên Yết.

Cô chẳng biết là mình có may mắn không nữa? Cô luôn căm ghét ba mẹ mình nhưng khi thấy xác họ, cô lại vô cùng đau lòng, thậm chí là thấy ân hận. Ân hận vì điều gì cơ chứ? Họ đáng lẽ ra phải bị như vậy. Là do họ, tất cả đều xuất phát từ họ. Mọi chuyện, mọi vấn đề... đều là họ.

Vậy mà cô lại không tìm được nước mắt. Tại sao? Tại sao chứ? Chẳng lẽ chỉ vì cái thứ gọi là dòng máu đang chảy trong người cô mà cô lại không thể căm thù họ? Cuối cùng, cô vẫn không thể từ bỏ 2 từ “Gia đình”.

Vào lúc ấy, xung quanh cô đều là sự chết chóc. Xác của 2 người nằm ở giữa nhà, cả căn phòng nhuộm màu đỏ tươi, mùi máu xộc thẳng lên mũi. Cô sợ, sợ lắm.... Đâu có ai biết được là cô đã sợ như thế nào? Nhưng cũng chính vào lúc ấy, Thiên Yết đã đưa cô đi, giúp cô thoát khỏi cái cảnh man rợn ấy. Anh giống như 1 tia hy vọng cuối cùng len lỏi vào tâm hồn cô, để cuối cùng chiếu sáng được nó, dẫn dắt nó.

Kim Ngưu vẫn nhìn Thiên Yết, suy nghĩ mông lung. Đôi lúc ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt anh đang nhìn mình mà mặt lại thoáng đỏ.

Nếu là ngày hôm qua, có lẽ cô đã không ngượng ngùng như bây giờ. Nhưng sao trở lại bình thường không là lúc khác mà lại là ngay bây giờ? Ngay lúc này đây? Và lại cô dường như không thể kiềm chế cảm xúc của mình. Khi gặp anh, cô luôn có 1 cảm xúc đặc biệt. Cảm xúc không tên ấy là gì vậy??

Trong khi tâm trí Kim Ngưu vô cùng hỗn loạn thì Thiên Yết lại cảm giác vui vẻ đến lạ thường. Là do anh mới trở về như bình thường nên mới vui như vậy hay.... bởi vì.... anh được ở cạnh cô???

Cảm xúc của anh, anh chưa xác định được rõ. Tình cảm của anh, có nên giữ yên trong lòng? Đây chỉ đơn giản là tình bạn hay là thứ tình cảm to lớn hơn?

Thiên Yết suy nghĩ vu vơ, lâu lâu lại bắt gặp ánh mắt cô, rồi thấy 2 má cô ửng hồng. Anh không khỏi che giấu cảm xúc của mình mà mỉm cười nhẹ.

Suy nghĩ từ việc này đến việc khác, cũng đã hơn 2 tiếng từ khi mọi chuyện xảy ra.

-Ngày mai... anh nghĩ tôi có nên đi không?- Kim Ngưu cất tiếng hỏi, phá tan bầu không khí im lặng đang bao trùm căn phòng.

-Hử?- Thiên Yết nhíu mày

-Là đám tang của ba mẹ tôi. Có lẽ trong 2 ngày nay, anh cũng thấy mối quan hệ giữa chúng tôi không tốt chút nào. Tôi có nên đi không?

-Không phải cô là con họ sao?

-Đúng, nh...

Thiên Yết vội cắt ngang câu nói của cô:

-Tôi biết quan hệ giữa cô và bọn họ không tốt nhưng dù vậy, cô vẫn là con họ, vẫn là do họ sinh ra. Không phải sao?

Kim Ngưu im lặng, cúi gằm mặt xuống đất. Thiên Yết đưa tay lên xoa đầu cô:

-Tất cả là tùy cô thôi. Muốn đi cũng được, không muốn đi cũng được. Tôi không muốn bắt ép cô.

Động tác liền dừng lại, anh quay lưng về phía cô.

-Ngủ đi. Cũng muộn rồi. Có gì tôi ở phòng bên cạnh.

Thiên Yết mới bước đi được 2 bước, Kim Ngưu đã nhanh chóng nắm lấy tay áo anh

-Ừm... anh... có thể đừng đi được không? Tôi... không muốn ở 1 mình.

Cô lắp bắp nói, khuôn mặt lại đỏ dần lên. Thiên Yết cũng nhẹ nhàng đến bên giường cô, ngồi xuống.

-Được rồi. Tôi không đi đâu hết. Giờ thì cô ngủ đi.

Kim Ngưu nằm xuống giường, tắt cái công tắc đèn gần đó. Cả căn phòng im lặng đến lạ thường....

Kim Ngưu vẫn nằm đó, xoay trái, xoay phải, thay đổi đủ các kiểu tư thế mà vẫn không ngủ được. Cô lấy chiếc gối nhỏ bên cạnh, ôm chặt lại. Mùi hương từ chiếc gối xộc lên mũi cô. Là mùi bạc hà nhẹ nhẹ, nói chính xác hơn là mùi hương của Thiên Yết còn lưu lại. Cô tham lam mà hít lấy hít để. Sau 1 lúc mới cất tiếng hỏi nhỏ:

-Này, anh ngủ chưa?

-.....

-Này!!

Kim Ngưu quay người lại, đã thấy Thiên Yết ngủ say. Tay không tự chủ được mà chạm nhẹ lên khuôn mặt anh, khẽ vuốt ve nó.

Thiên Yết cau mày, khiến cô giật mình mà vội vàng thu tay lại. Cô từ từ ngồi dậy, nhìn ngắm khuôn mặt anh rõ ràng hơn rồi lại thấy cơ thể anh run lên vì lạnh. Lấy chiếc chăn mỏng phủ lên trên người anh, động tác ấy khiến anh mơ màng tỉnh giấc:

-Vẫn chưa ngủ? Đói sao?

-Không... không có. Là tôi thấy anh đang lạnh thôi.

Anh nhìn lại mình rồi lại liếc nhìn cô. Cô tiếp tục nói:

-Anh lên đây nằm đi

Kim Ngưu vừa nói, vừa chỉ vào chỗ trống cạnh mình.

-Nhưng... cô....

-Không sao đâu. Anh nằm như vậy thì sao ngủ được chứ. Lên đây nằm đi.

Anh lưỡng lự 1 lúc rồi gật đầu đồng ý, leo lên giường nằm. Vừa nằm xuống, cô đã ôm chặt lấy eo anh

-Này, cô đang làm gì vậy?- Anh ngạc nhiên, nói

-Một chút, một chút thôi cũng được. Tôi sợ lắm. Làm ơn đi, làm ơn....- Cô bật khóc-.... đừng rời bỏ tôi.

Anh ôm lấy cô, vỗ đầu an ủi.

-Được thôi. Tôi hứa mà.

Nghe thấy câu nói của anh, cô lại càng ôm chặt hơn

“Có lẽ dù muốn, anh cũng không thể rời bỏ em được nữa rồi. Em đã làm tan chảy trái tim băng giá của anh”

(P/s: Hình trên là Kim Ngưu nha~ Còn hình dưới.... để cho hợp nội dung thôi à~)

Dạo này thấy bị bơ dừ dội a~

21. Chap 20: Ác Mộng Và Đám Tang

-Con có hối hận không? Hay là đi cùng chúng ta. Tất cả chúng ta sẽ làm lại từ đầu. Xây dựng lại 1 gia đình hoàn chỉnh? Con thấy thế nào?

Bà chìa tay ra trước mặt cô. Trên khuôn mặt nở 1 nụ cười nhẹ.

-Kh... Không... Bà chết rồi. Bà là ai? Là ai?

Cô hoảng sợ lùi ra phía sau, 2 tay ôm chặt lấy đầu

-Phải rồi. Mạng sống của ta, của bà ấy đều đã mất. Nhưng chúng ta đến đây để tìm con, để đưa con về. Giờ con hãy đi theo chúng ta đi.

Một người đàn ông tiến lại gần cô, nở 1 nụ cười quái dị. Ông nắm chặt lấy tay trái cô, người đàn bà kia nắm lấy tay phải.

-Đừng mà... bỏ tôi ra. Bỏ ra đi mà!! Làm ơn!!

-Đừng mà....Bỏ ra.... Làm ơn...

Kim Ngưu nằm trên giường, mồ hôi nhễ nhại, đôi khi lại lẩm bẩm nói vài câu. Nhưng lần này, cô bắt đầu giãy giụa, thở dốc, Thiên Yết cũng nhanh chóng tỉnh dậy, ôm lấy cô.

-Ác mộng sao?

Nhịp thở của cô cũng bắt đầu đều đặn như thường. 2 tay lại vòng qua người anh, ôm chặt.

-Cảm ơn vì đã đánh thức tôi.

-Ừ. Không sao.

-Mà bây giờ mấy giờ rồi?- Cô ngược mắt lên nhìn anh.

Với tay lấy chiếc điện thoại ở đầu giường, anh mệt mỏi trả lời:

-5 giờ sáng

Cô buông anh ra, nhẹ nhàng bước xuống giường

-Đi đâu vậy?- Anh chau mày

-Ăn sáng. Lát nữa, tôi cần đi dự đám tang của ba mẹ tôi

Cùng lúc đó

-Mới sáng sớm mà cô đã cần gặp tôi rồi sao, Lạp Khuyển? Không theo dõi Kim Ngưu sao?

-Cô nhóc đang ở cùng với Thiên Yết. Nếu ở cùng cậu ta thì không cần lo lắng

-Tôi biết rồi. Mà tôi nghĩ cô đến đây có 1 lí do khác

-Chuyện ba mẹ của Kim Ngưu.... là do ông làm, phải không Vương Xà? À không, nên nói đúng hơn là Red Eyes. Người từng được mệnh danh là sát thủ giỏi nhất, chưa bao giờ những con mồi của hắn có thể trốn thoát

-Lâu lắm rồi tôi mới được nghe mọi người gọi bằng cái tên đó- Hắn cười lớn- Đúng là tôi đã làm nhưng vậy thì sao chứ? Họ đáng bị như vậy.

-Đáng bị như vậy? Ý ông là sao?

-Tôi đã nói rồi. Những ai ngăn cản tôi dạy dỗ học trò của mình đều phải chịu chung 1 số phận.... Đó chính là cái chết.

-Ông nói vậy... có nghĩa gia đình tôi...

Hắn liền cắt ngang:

-Phải, Lạp Khuyển. Gia đình cô là do tôi giết. Không ai có thể phát hiện ra điều đấy vì việc xóa đi các dấu vết đối với tôi là vô cùng đơn giản.

Lạp Khuyển bặm chặt môi. Hóa ra bấy lâu nay, cô lại đi theo kẻ đã giết chết gia đình mình. Cô đang mãi suy nghĩ, chợt trong đầu xuất hiện ra 1 cái tên

“Kim Ngưu?! Phải rồi, phải cảnh báo cho cô nhóc. Không được để cô nhóc đi theo vết xe đổ của chính mình”

Vừa xoay lưng đi, Vương Xà lôi từ đâu ra 1 cây súng, bắn vào đùi phải cô.

<.... đoànğ....=“”>

Cô vẫn cố bước đi, dòng máu tươi chảy ra. Hắn bắn thêm 2 phát nữa vào người cô, 1 vào bụng, 1 vào đùi trái. Khiến cô ngã xuống

<... đoànğ...=“” đoànğ....=“”>

-Cô định đi sao? Nhưng rất tiếc, cô đã biết quá nhiều rồi. Vậy nên tôi sẽ tiễn cô về bên ba mẹ mình. Tạm biệt!!

Hắn giương súng lên, nhắm thẳng vào đầu cô. Khuôn mặt tỏ ra hứng thú đến lạ kì.

oOo

-Mày, chính mày. Tại mày mà ông ấy mới chết. Giờ mày đến đây làm gì nữa?- Một người phụ nữ cũng đứng tuổi lại gần Kim Ngưu, nắm lấy cổ áo cô, từng giọt nước mắt lăn dài trên má

-Mẹ à, mẹ bình tĩnh lại đi!! Không cần phải phát điên lên với con nhỏ vô tâm đó. Người có lỗi là cha. Người ngu xuẩn ở đây cũng chính là ông ấy. Nếu khi xưa ông không phản bội mẹ mà đi ngoại tình với người khác thì gia đình ta đã hạnh phúc, thì đã không có cô ta- Cô ta nói, tay chỉ vào Kim Ngưu, ánh mắt đượm buồn

- Vậy mà khi cô được ông ấy quan tâm, cô lại chối bỏ. Cả khi mẹ cô, con hồ li tình đó quay lại tìm cô, cô cũng chẳng mấy may quan tâm. Giờ cả 2 người đó chết rồi, cô vui chứ??- Cô ta nói tiếp

Kim Ngưu chỉ im lặng nghe mọi người chửi rửa cô. Vui sao? Không hề!! Cô chẳng cảm thấy vui gì cả. Một chút.... cũng không..

Sau khi đám tang kết thúc, xác của cả 2 cũng được chôn cất. Kim Ngưu mới đứng bên mộ ba mẹ mình, dưới 1 gốc cây lớn. Cô dựa lưng vào gốc cây, đôi lúc lại cúi xuống nhìn mộ của 2 người.

<... tách...=>

Một giọt nước chảy xuống tay cô. Cô đưa tay lên chạm vào mặt mình.

Nước?! Cô đang.... khóc sao?

Cô nhanh chóng lau hết những giọt nước mắt nhưng chẳng bao giờ hết

-Tại sao? Tại sao chứ? Sao từ khi 2 người chết tôi lại khóc nhiều như vậy? Đáng lẽ ra tôi phải vui mừng mới đúng chứ? Nước mắt là thứ chỉ dành cho kẻ yếu. Tôi... tôi không cần cái thứ yếu đuối ấy- Kim Ngưu bỗng bật khóc nức nở, ngồi thu mình lại

Trời cũng bắt đầu tối dần, những đám mây đen che kín cả bầu trời. Là ông trời đang khóc thương cho cô sao? Gió thổi mạnh làm cô “Hắt xì” một cái. Mưa càng lúc càng lớn, cô càng cố nép sát vào gốc cây.

Bỗng cô nghe thấy tiếng bước chân đang tới gần, ngược mắt lên là Thiên Yết. Lưng áo anh ướt nhẹp, nhưng không phải anh có cầm ô sao? Chẳng lẽ là.... anh đi tìm cô?

-Tìm thấy rồi- Anh vội ôm cô vào lòng

Giọt nước mắt không thể hiện sự yếu đuối.

Đó chỉ là 1 cách để bộc lộ cảm xúc khi đã chẳng còn ai tin vào lời nói của chúng ta

(P/s: Hình trên là Yết-Ngưu nha~)

22. Chap 21: Bắt Đầu.... Rung Động??!

Thiên Yết ôm chặt lấy Kim Ngưu, vứt chiếc ô sang chỗ khác. Từng giọt mưa vẫn chảy xuống, khiến cho cả người cô ướt đầm nước mưa. Nhưng cô không hề thấy lạnh, mà ngược lại, vô cùng ấm áp.

“Hắt xì!!”

Cô hắt hơi 1 cái, anh cúi xuống nhìn cô. Khuôn mặt cô vì xấu hổ mà đỏ ửng lên. Anh chỉ mỉm cười nhẹ rồi cởi áo khoác ra, để lên người cô.

-Mặc vào đi, kéo ồm đấy. Mai còn đi chơi, mau về thôi

Cô vừa đứng dậy, lại sắp trượt chân mà ngã. Ngồi lâu quá khiến chân cô tê cứng cả lại. Mọi việc đều bị thu vào tầm mắt của anh. Anh cầm lấy chiếc ô, đến trước mặt cô, hạ thấp lưng xuống, ý bảo cô trèo lên. Cô lưỡng lự 1 chút rồi cũng nghe theo ý của anh. Tay phải cầm ô, tay trái ôm lấy cổ anh. Cô chỉ hy vọng giây phút ấy ngừng lại....

_____o0o_____

Về đến nhà, anh cùng cô thay phiên nhau đi tắm. Tắm xong thì sắp xếp đồ đạc. Sau đó mới bắt đầu đi ngủ.

Sáng hôm sau

-Các em có mặt đầy đủ cả rồi chứ?

-Dạ thầy- Đám học sinh lớp B trả lời

-Khoan đã, còn Kim Ngưu với Thiên Yết- Bảo Bình vội cắt lời

Vừa dứt câu, đã có tiếng người từ xa vọng lại:

-Chúng tôi tới rồi.

Thiên Yết bước tới trước, theo sau là Kim Ngưu. Anh đưa mắt dò xét mọi người, lại cất tiếng:

-Không ngờ lớp B cũng tham gia cái chuyến đi chơi này.

Giọng điệu có chút mỉa mai rồi lại quay sang nhìn Bạch Nhân

-Là tôi chưa thông báo rõ, xin lỗi các em- Bạch Nhân nói- Nhưng tôi sẽ không tham gia chuyến đi chơi này.

Bạch Nhân cúi thấp đầu, nhoẻn miệng cười. Nụ cười mờ nhạt đến nỗi không ai có thể nhận ra. Thầy đi qua Sư Tử, vỗ vào lưng anh:

-Đi chơi vui về!!

Sư Tử quay lại nhìn Bạch Nhân 1 cách khó hiểu...

~~Trên máy bay

~~

“Chuyến bay có thể sẽ kéo dài từ 3-4 tiếng. Xin mọi người ngồi yên tại chỗ và nghỉ ngơi”

Tiếng nói của người hướng dẫn viên phát ra đều đều qua chiếc loa nhỏ. Tất cả yển vị ngồi vào vị trí của mình. Kim Ngưu từ khi lên máy bay, đã mệt mỏi mà ngủ mất. Thiên Yết ngồi cạnh cô, thi thoảng nhìn cô 1 chút rồi vòng tay ra sau, đẩy đầu cô tựa vào vai mình

Bên Bảo-Sư

-Cô đem gì mà lúc này thấy vali nhiều đồ vậy hả?- Sư Tử thắc mắc

-Chỉ có vài bộ quần áo với mấy cái ống nghiệm- Bảo Bình thản nhiên trả lời

-Ống nghiệm? Định sát hại ai nữa đây?

-Anh còn nói nữa thì anh làm vật thí nghiệm của tôi luôn đi.

Bảo Bình dí mặt lại gần Sư Tử. Anh lùi dần ra sau, khuôn mặt ửng đỏ, lắp bắp trả lời:

-T.... tôi chưa... muốn chết!!!

-Cuối cùng cũng đến rồi- Bảo Bình bước xuống nơi, vươn vai lên hít thở không khí trong lành của hòn đảo

-Này, cẩn thận cảm đấy. Gió mạnh như vậy mà mặc mỗi 1 chiếc áo- Sư Tử vội cởi chiếc áo khoác ngoài ra, trùm lên trên người cô

Từ chiếc áo rơi ra 1 bức thư, Kim Ngưu cầm lên đọc:

”Đây không phải là 1 chuyến đi chơi thông thường. Trước tối nay, các em hãy đến phía bên kia của hòn đảo. Nếu không muốn tối nay nhận đói thì hãy bắt đầu luôn đi!! Chúc các em may mắn

Bạch Nhân”

-Vậy mục đích chúng ta đến đây là để luyện tập. Bắt đầu luôn chứ?- Thiên Yết hỏi, không 1 chút ngạc nhiên hay lo lắng

-Được thôi- Sư Tử và Bảo Bình đồng thanh

Kim Ngưu chỉ gật đầu 1 cái. Cả 4 người bước qua lớp B, Kim Ngưu đặt vào tay đứa lớp trưởng bức thư, nói nhỏ chỉ để 2 người nghe thấy:

-Cố gắng mà hoàn thành nhiệm vụ thật tốt

-Mọi người ngừng lại chút đi. Mệt quá à!!!

Sư Tử đi đằng sau, than vãn. Nếu chỉ đi bộ thì không sao nhưng ở đây, cây cối mọc um tùm. Bề mặt thì gồ ghề, đầy những con sông, dãy núi. Thật là khổ mà!! Sư Tử thầm khóc than trong lòng.

-Nếu muốn tối nay nhìn đôi thì cứ ở lại- Kim Ngưu bỏ lại 1 câu rồi đi tiếp

-Nếu mệt, 2 người có thể ngừng lại để nghỉ ngơi. Lát nữa đuổi theo sau- Thiên Yết tiếp lời, rồi cũng đi cùng Ngưu

_____ Tối muộn _____

-Sao mãi vẫn chưa đến nơi nữa? Lạc rồi sao?- Kim Ngưu bắt đầu mệt mỏi.

Cô ngồi bệt xuống đất, tay xoa cái bụng rỗng của mình

-Chắc giờ này tất cả mọi người cũng đến nơi rồi. Chúng ta cũng nhanh chóng đi thôi- Thiên Yết nhìn lên bầu trời đêm, đáp rồi lại nhìn vào cô

-Tìm được đường đi thì đã đi rồi!! Không cần anh nói!!

Cô hậm hực, quay lưng đi

-Này cẩn thận! Phía đó là....

Anh chưa nói hết câu đã nghe thấy tiếng hét của cô. Vội vàng cầm lấy tay cô, định kéo lên nhưng lại mất đà khiến cả 2 cùng lăn xuống 1 con dốc ngắn.

“Sao không đau vậy?”

Kim Ngưu từ từ mở mắt, tình hình hiện tại là Yết đang ôm chặt lấy cô. Cô thoát khỏi vòng tay anh, ân cần hỏi han:

-Này, không sao chứ?

-.....

-Đừng có im lặng vậy!! Trả lời tôi đi

-.....

-Là lỗi của tôi. Tôi xin lỗi- Cô nói, giọng nghẹn ngào như sắp khóc

-Biết rồi. Cô không cần xin lỗi tôi nữa- Thiên Yết đột nhiên lên tiếng

-Anh không sao chứ? Có bị thương không?- Cô hỏi, tay dò dẫm trong bóng tối, vô tình chạm vào những vết xước khiến máu rỉ ra nhiều hơn- Anh chảy máu rồi

-Không sao đâu

-Như vậy mà không sao?- Cô lấy tay đập liên tục vào người anh- Phải băng bó tạm vết thương lại chứ!!!

Anh nắm lấy tay cô. Cô cũng dừng lại, không còn đánh vào anh nữa. Anh càng ôm cô chặt hơn

-Nằm yên đi!! Đừng cử động. Đau lắm!!

(P/s: Hình trên là Ngưu-Yết còn hình dưới.... tưởng tượng đi: Hãy tưởng tượng đó là Bảo-Sư~)

23. Chap 22: Nghe Theo Trái Tim Mách Bảo

“Hử??! Đừng động đây... Vậy là mình phải nằm yên trong tư thế này??”

1 ý nghĩ thoáng qua trong đầu Kim Ngưu, cô không những không nghe theo lời của Thiên Yết mà còn ra sức giãy giụa.

-Nằm... yên đi... Thật sự... là rất đau đấy!!

Thiên Yết buông mấy câu, giả bộ khó thở, cặp lông mày cũng cau lại.

“Cô nhóc này quả là rất bướng bỉnh. Sau này anh phải dạy dỗ lại mới được”

Kim Ngưu tưởng thật, ngoan ngoãn nằm im trong lòng anh giống như 1 con mèo nhỏ. Thiên Yết mừng thầm, cái con mèo nhỏ của anh không biết cũng biết nghe lời như vậy. Anh nở 1 nụ cười nhẹ, ôm cô chặt hơn.

Nhận thấy nụ cười của ai đó, cô bật dậy, thoát khỏi vòng tay của anh.

-Là anh lừa tôi. Anh không thấy đau gì hết

-Đau thật chứ?! Cô nghĩ tôi đùa sao?- Vẫn giữ nụ cười trên môi, anh ngồi dậy- Nhưng cô cũng thích được tôi ôm như vậy mà, không phải sao?

Khuôn mặt lại đỏ dần lên, cô đánh trống lảng:

-Nhanh đứng dậy đi tiếp thôi. Đã muộn lắm rồi

Cô bước đi thẳng, bỏ mặc ai kia đang nhoẽn miệng cười.

“Mình quan tâm hấn ta sao? Tại sao lúc ấy mình lại hành xử như vậy? Đối với mọi người, đáng lẽ mình nên vứt bỏ hấn ở lại. Tại sao? Tại sao chứ? Chẳng lẽ... Không... không thể nào đâu”

Kim Ngưu vừa đi, vừa suy nghĩ về chuyện vừa qua rồi lại lắc đầu tự phản đối ý kiến trong đầu mình

Người ta nói: Tình yêu không nên nhìn bằng mắt, đánh giá bằng trí óc mà cần phải cảm nhận bằng trái tim. Dù sự thật có thể nào chẳng nữa, thì vẫn luôn nên nghe theo tiếng gọi của trái tim mình. Dù có trốn tránh, cũng không thể phủ nhận, càng không thể chối bỏ.

Vậy chẳng lẽ cô đã trao trọn trái tim mình cho hấn ta?

Không!! Hoang đường!! Điều đó chỉ dành cho mấy kẻ ủy mị, luôn tin tưởng vào cái tình yêu chân chính đó. Còn cô thì sao? Vốn dĩ cô đã đánh mất nụ cười, sự hạnh phúc, các cảm xúc và cả con tim. Cô chẳng còn gì để trao tặng cho người khác cả

-Này, xem tôi tìm thấy gì này- Thiên Yết gọi lớn

Cô cũng chạy lại gần anh, nhìn xuống nền đất nơi có tia sáng do điện thoại của anh chiếu xuống.

-Đám hoa cỏ đã bị giẫm nát?

-Phải. Điều đó chứng tỏ đã có người đi qua đây. Cứ lần theo đám cỏ này, có lẽ sẽ đến được phía bên kia hòn đảo, cũng có thể tìm thấy ai đó. Bây giờ điều quan trọng nhất là không nên tách lẻ các nhóm, đi tập trung lại với nhau sẽ tốt hơn- Thiên Yết nói, tay để dưới cằm

Kim Ngưu gật đầu đồng ý với ý kiến kia. Cả 2 cùng đi theo con đường ấy.

Khoảng gần 2 tiếng sau

-Cuối cùng cũng đến nơi rồi

Kim Ngưu mệt mỏi, ngồi bệt xuống đất. Thiên Yết cũng mệt không kém, mồ hôi ướt đầm lưng áo. Bảo là tập trung các nhóm nhưng cuối cùng chẳng tìm thấy 1 bóng người. Thế là cả 2 lại lần theo dấu vết kia mà đi.

<... bộp...=“” bộp...=“”>

Tiếng vỗ tay chậm rãi từ phía trước vang lên. Cả 2 không hẹn mà cùng nhau ngừng mặt lên nhìn

-Chúc mừng các em đã hoàn thành bài tập

-Sao thầy lại ở đây? Không phải thầy không đi sao, Bạch Nhân?- Kim Ngưu lên tiếng hỏi

-Ta cũng vừa mới đến đây thôi. Cứ nghĩ 2 em sẽ là người đến đầu chứ. Thật thất vọng!!!- Bạch Nhân thở dài

-Ý thầy là sao?- Thiên Yết nhú mày

-Sư Tử và Bảo Bình là người đầu tiên đến được đây. Với lượng hóa chất mà em ấy mang đi. Bảo Bình đã làm cho một vài cây tàng hình nhất thời, một số thì bị tiêu hủy. Cũng vì hành động làm hỏng hệ sinh thái ở nơi đây nên sau khi ăn tối xong, em ấy đang ngồi trong phòng tự kiểm điểm lại về bản thân. Còn Sư Tử đang ngồi với em ấy- Bạch Nhân giải thích

-Vậy các học sinh lớp B thì sao?- Thiên Yết tiếp tục hỏi

-À, các em ấy chỉ cần đi theo con đường của Sư Tử với Bảo Bình là được. Bài tập này nhằm tăng khả năng di chuyển trên mọi địa hình và kỹ năng làm việc nhóm. Vậy mà mấy đứa lại tách nhau ra. Thật là...- Thầy lắc đầu ngán ngẩm

-Được rồi. Giờ tôi đi ăn được chưa?- Kim Ngưu chen ngang cuộc nói chuyện giữa 2 người, tay xoa xoa cái bụng

-Được rồi. Em đi ăn đi

Bạch Nhân phẩy tay, thầy đúng là bó tay với cô luôn a~ Nói này giờ mà có nghe cái gì không hả?

Còn cô nhận được tín hiệu từ thầy mình thì cũng nhanh chóng chạy đi luôn.

Thiên Yết quay sang nhìn Bạch Nhân, cúi đầu 1 cái rồi cũng đi theo Kim Ngưu. Cô nhóc này, thực sự là rất đáng yêu~~ Đúng lúc ấy, tính chiếm hữu của anh lên cao tột đỉnh

“Sau này em là của tôi, tôi sẽ nhốt em lại, không cho em đi đâu hết. Giá như em là 1 con mèo nhỏ, anh sẽ bảo vệ và yêu thương em, chỉ mình em thôi!!”

Suy nghĩ vu vơ rồi lại nhìn thẳng về phía trước, Kim Ngưu đang ngồi trước mặt anh. Cô bỏ đi chiếc mặt nạ vẫn đeo hàng ngày mà chú tâm, thỏa mình ăn uống

-Dính hạt cơm ở mép kia. Để tôi lấy cho

Thiên Yết vươn người, tiến sát lại gần cô. Ngón trỏ tay phải quẹt qua môi cô rồi chạm tới hạt cơm. Anh thu tay về, hạt cơm dính trên tay anh. Đưa tay lên miệng, lấy ngón tay vừa chạm vào môi cô chạm vào môi mình. Thiên Yết trong lòng bỗng dâng lên 1 cảm xúc hạnh phúc. Còn Kim Ngưu chẳng hiểu gì cả, cứ nhìn chăm chăm vào hành động “ quái lạ ” của Thiên Yết

Anh đứng dậy, cốc đầu cô 1 cái.

-Sao lại cốc đầu tôi? Bị điên hả?

-Tại cô ngốc quá thôi

Thiên Yết đáp, quay lưng về căn phòng đã được phân chia sẵn, để lại Kim Ngưu không hiểu gì cả

-Ai ngốc cơ chứ?

Sau bữa tối

Kim Ngưu trở về phòng, tắm rửa rồi leo lên giường đi ngủ.

-Cả ngày hôm nay vận động tốn nhiều sức, nên ngủ sớm thôi!!

Tự dặn lòng mình, để chiếc chìa khóa mang số 195 lên cạnh đèn ngủ, cô ngủ thiếp đi.

Đúng lúc ấy, có một bóng người nhẹ nhàng bước vào phòng cô. Anh bước đi nhẹ nhàng hết mức để cô không tỉnh giấc. Ngồi xuống bên giường cô, bàn tay anh khẽ vén những lọn tóc vương trên khuôn mặt cô xuống để lộ rõ khuôn mặt trắng hồng của cô. Nó như hấp dẫn, thu hút lấy anh khiến anh không thể rời mắt

“Ngốc ạ!! Tôi thật sự đã điên rồi!! Tôi điên vì em đó, em có biết không?”

Cúi người xuống hôn vào trán cô, anh nói nhỏ:

-Kim Ngưu, tôi thật sự rất th...

-Không! Mấy người đừng đeo bám tôi nữa- Kim Ngưu đột nhiên nói lớn làm anh giật mình, ngừng lại câu nói.

“Vẫn là cơn ác mộng ấy sao?”

-Có lẽ bây giờ vẫn chưa phải lúc thích hợp.

Thiên Yết 1 lần nữa nhẹ nhàng rời khỏi phòng cô. Bước vào căn phòng 196, anh chìm vào giấc ngủ

Ngày đầu tiên dần trôi qua....Một không gian im ắng đến lạ thường...

(P/s: Hình trên là couple Yết-Ngưu nha~~)

Mọi người có thấy chap này.... hơi sến không??

24. Chap 23: Khẳng Định “chủ Quyền”

-Chào buổi sáng, Thiên Yết!!

Bảo Bình vừa ngáp ngủ, vừa chào con người ở đối diện phòng mình.

-Ồ. Chào buổi sáng

-Mọi người đâu rồi?- Bảo Bình dụi dụi mắt

-Vẫn còn đang ngủ. Bây giờ mới có hơn 5 giờ sáng- Thiên Yết nhìn xuống đồng hồ đeo tay, đáp

-Sao anh dậy sớm vậy?

-Không ngủ được. Muốn đi dạo chút không?

Thiên Yết bước đi trước, quay lại hỏi Bảo Bình 1 câu. Cô gật đầu, bước theo sau

Cả 2 bước dọc theo cánh rừng. Từ lúc bắt đầu đi Thiên Yết luôn bước đi trước. Bảo Bình đi theo sau. Chẳng có gì thay đổi....

-Này Bảo Bình, cô thích Sư Tử phải không??

Thiên Yết hỏi 1 cách bất ngờ, Bảo Bình lúng túng:

-A... anh nói cái gì vậy?

-Trả lời đi!!!

-Ừ...ừm... Nói sao nhỉ? Tôi cũng không biết nữa. Tôi chỉ muốn được ở bên cái tên ấy, quan tâm hắn. Lúc hắn vui, tôi cũng thấy vui.

-Phải ha? Cái cảm xúc ấy rất lạ, phải không? Muốn được yêu thương, muốn được bảo vệ và thậm chí muốn sở hữu, chiếm riêng cho bản thân- Thiên Yết ngừng mặt lên trời, miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm

-Là anh đã phải lòng Kim Ngưu?

Nhận thấy câu nói của Bảo Bình, anh quay người lại, nhìn thẳng vào mắt cô. Bảo Bình tiếp tục nói:

-Cái cách anh quan tâm cô ấy, tôi biết chứ. Chỉ tiếc là cô ấy không nhận ra được. Nhưng tôi nghĩ nếu anh thật lòng thì nên bày tỏ với cô ấy đi

Bảo Bình xoay người, nhanh chóng rời đi. Thiên Yết đứng đó, trên môi nở nụ cười nhạt

“Phải ha??!! Nhưng đối với cô gái nhỏ của anh.... bây giờ vẫn chưa phải lúc”

~~

Giờ ăn trưa

Kim Ngưu mệt mỏi ngồi xuống bàn ăn, trông cô như vừa mới ngủ dậy. Bảo Bình cũng mới đến, ngồi xuống cạnh cô, hỏi nhỏ:

-Mình hỏi 1 câu được không?

Câu nói liền thu hút sự chú ý của Ngưu, cô quay đầu sang phía Bảo Bình.

-Câu đối với Thiên Yết là gì?

-Sao lại hỏi cái đó?- Kim Ngưu chau mày

-Muốn biết thôi

-Có thể là bạn- Kim Ngưu hồ hững đáp, nhưng trong lòng lại rối như tơ vò

“Rốt cuộc mình đối với hắn là gì?”

Bảo Bình định hỏi tiếp nhưng lại thấy Thiên Yết cùng Sư Tử lại gần nên ngừng lại

Sau bữa trưa

-Tối nay là tối cuối cùng để các em ở lại đây. Sáng mai các em sẽ quay trở về. Tôi muốn có 1 buổi cắm trại. Để đảm bảo công bằng, tôi sẽ phân chia các việc làm cụ thể sau. Ai có ý kiến có thể nói cho tôi biết

Bạch Nhân nói xong, để 1 tờ giấy to trắng lên chiếc bảng lớn ở giữa phòng. Tất cả mọi người đổ dồn vào xem...

Cắm trại: Sư Tử,..., Bảo Bình

Nấu ăn:.....

Kiểm củi:

-Nhóm 1 (phía Đông): Kim Ngưu,....

-Nhóm 2 (phía Tây): Thiên Yết,....

oOo

Bảo-Sư

-Để thế này mới đúng- Sư Tử tức giận quát lớn

-Sai rồi. Phải để ngược lại. Nhìn xem, lộn xộn hết cả rồi- Bảo Bình chỉ vào đồng hồ độn dưới đất

Những người còn lại mặc kệ cho 2 người kia cãi nhau. Họ chỉ nhanh chóng hoàn thành công việc được giao
Kiểm củi [1]:

Kim Ngưu nhanh tay chọn lấy mấy cành cây nhỏ. Đi được 1 lát đã lấy được rất nhiều.

-Tôi có thể trở về trước không?- Kim Ngưu lên tiếng hỏi

Mấy người kia nhìn thấy đồng cành cây trên tay cô thì gật đầu đồng ý. Vừa định quay trở về trước thì đã có người giữ vai cô lại:

-Đi 1 mình nguy hiểm. Tôi sẽ đi cùng cô

Đi được 1 lát, không thấy còn bóng dáng của 1 người nào khác, Kim Ngưu mới bắt đầu lên tiếng:

-Tôi có thể tự đi về. Sao cậu lại đi theo tôi? Cậu là ai?

-Thật bất lịch sự quá khi chưa giới thiệu- Hắn ta cười trừ- Tôi là Phi Vũ.... Và tôi rất thích cô

.

.

.

Hắn nhào người tới, ôm chặt lấy người cô, không cho cô chạy thoát.

Chết rồi!!? Chết rồi??! Số phận của cô quá hẩm hiu mà!! Cuộc đời thật bất công

Cô khó chịu nằm trong lòng hắn, định hét lên nhưng tay hắn đã bịt miệng cô. Cuối cùng, cô phải dùng đến..... răng mà cắn vào tay hắn. Hắn ta không khỏi đau đớn mà hét lớn:

-Aaaaaaaa....

=====

Kiểm củi [2]:

Thiên Yết lững thững theo sau mấy người kia. Anh chẳng chịu làm gì, cứ mơ mơ màng màng nghĩ về cái đầu đầu. Tâm hồn đang ở trên mây, bỗng anh nghe thấy tiếng hét gần đó

-Này, có ai nghe thấy gì không?- Một người hỏi, giọng run run

- Giống tiếng hét của ai đó- Một người khác lên tiếng, nắm chặt lấy tay của đứa bên cạnh

Trời bắt đầu tối dần, ánh hoàng hôn cũng dần dập tắt. Những làn gió lạnh thổi càng lúc càng mạnh khiến những con người kia bỗng chốc cảm thấy lạnh sống lưng.

-Có lẽ nào là.... ma không??

Mọi người nhìn nhau rồi mới để ý rằng: Thiên Yết đã biến mất.

Thiên Yết chạy đến nơi có tiếng hét. Họ sợ còn anh... thì không. Thiên Yết- anh rất thích mấy thứ huyền bí và kinh dị. Và cái tiếng hét ấy càng làm anh thêm thích thú

Nhưng khung cảnh ấy không những không làm anh thích thú mà ngược lại, vô cùng tức giận:

Kim Ngưu đang bị một thằng con trai lạ mặt đè xuống phía dưới. Cô ra sức giãy giụa nhưng đều bị hắn kìm hãm. 2 tay hắn giữ lấy 2 tay cô. Khuôn mặt hắn thì sát lại khuôn mặt cô. Khuôn mặt ấy đã bị hắn ‘hôn’ lên rất nhiều. Khi môi hắn gần chạm đến môi cô, Thiên Yết mới mất hết lý trí, chạy lại chỗ cô, đẩy hắn ra

-Ai cho anh làm vậy với cô gái của tôi?

Kim Ngưu được Yết ôm vào lòng, từ từ thả lỏng cơ thể nhưng đôi mắt lại tròn tròn, không khỏi bàng hoàng

‘‘Của hắn?? Mình là của hắn từ khi nào????’’

(P/s: Hình trên là Yết - Ngưu nha~)

Mọi người đọc rồi cho mình nhận xét nha~~ Cảm giác viết càng ngày cảm nhảm dần rồi~

25. Chap 24: Hôn?!

-Của anh?- Phi Vũ cười khẩy- Anh dựa vào cái gì mà nói cô ấy là của anh?

Thiên Yết vẫn ôm chặt Kim Ngưu trong lòng, bình tĩnh trả lời:

-Tôi phải làm sao thì anh mới tin tôi?

-Hôn đi. Nếu cô ấy yêu anh, thì sẽ không ngần ngại để anh hôn. Nhưng nếu cô ấy không đồng ý thì anh phải rời đi NGAY LẬP TỨC.

Hắn ta nói, nhấn mạnh 3 từ cuối. Kim Ngưu đã ngạc nhiên vì câu nói kia của Yết, nay càng ngạc nhiên hơn vì cái ‘trò chơi’ này của hắn. Coi cô là gì? Món đồ chơi có thể thích hôn lúc nào cũng được ư?

Thiên Yết lấy tay vỗ nhẹ lưng cô, vuốt dọc theo sống lưng, khiến cô cảm thấy đỡ lo lắng. Động tác cứ lặp đi lặp lại, cô dần bình tĩnh trở lại, tìm cách đối phó với hắn ta.

-Nào, có muốn thử không?- Hắn ta lên tiếng như thách thức anh

Sau 1 hồi đắn đo suy nghĩ, lưỡng lự 1 chút, anh mới dần buông cô ra. 2 tay anh đặt lên 2 vai cô. Mặt anh sát lại gần, đúng lúc ấy, anh lại nhận thấy sự phản kháng của cô. Kim Ngưu vùng mạnh khỏi anh, đứng dậy, khuôn mặt đỏ ửng cúi gầm xuống đất.

-Haha. Vậy là rõ rồi!! Cô ấy không phải của anh, mà là của tôi

Hắn ta cười lớn, tỏ vẻ mãn nguyện. Còn Thiên Yết, anh cảm thấy chút hụt hẫng. Cô không thích anh, thà đi theo hắn ta chứ không định để anh hôn, dù chỉ 1 cái sao?

Tay anh nắm lại thành quyền. Đến người con gái anh yêu mà cũng không thể bảo vệ được sao?

Kim Ngưu ngẩng mặt lên, tiến lại gần Thiên Yết. Cô vòng tay qua cổ anh, kéo đầu anh thấp xuống. Đôi chân cũng kiễng lên... và từ từ, cô trao cho anh 1 nụ hôn.

Không phải là 1 nụ hôn mãnh liệt, mà nó vô cùng nhẹ nhàng. Thiên Yết cảm nhận thấy sự ngọt ngào trong đôi môi ấy. Nó ngọt lắm, khiến anh không thể buông ra.

Kim Ngưu vừa định rời bờ môi anh đi, lại bị anh kéo lại. Lần này, là anh hôn cô. Nó mãnh liệt hơn nụ hôn của cô. Bao xúc cảm của anh bấy lâu nay bị kìm nén đã bộc lộ ra hết. Nhân lúc cô mở miệng ra để thở, anh đã đưa chiếc lưỡi của mình vào khuấy đảo trong khoang miệng cô....

Sau 1 lúc, anh mới buông tha cho cô. Cô thở hổn hển, khuôn mặt đỏ bừng, vừa vì xấu hổ, vừa vì tức giận.

-Anh thấy rồi chứ? Cô ấy là của tôi- Thiên Yết quay lại về mặt bình tĩnh, lên tiếng

Phi Vũ tiến đến gần 2 người, kéo mạnh tay Kim Ngưu đi. Cả Kim Ngưu và Thiên Yết đều không kịp trở tay, chẳng mấy chốc, tình thế chẳng mấy chốc bị thay đổi: Kim Ngưu bị Phi Vũ ôm chặt.

-Không phải đã nói trước rồi sao? Cô ấy không phải của anh- Thiên Yết bực bội hét lớn

-Tch... Trò chơi này vốn dĩ tôi đã không có lợi thế. Cô ấy không thích tôi nên sẽ chấp nhận hôn anh. Nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc dễ dàng như vậy- Hắn ta nói rồi ghé sát vào tai Ngưu- Anh nói nhẹ nhàng mà em không nghe, phải dùng vũ lực em mới nghe sao?

Kim Ngưu đột nhiên cười khẩy, nói lớn:

-Tôi chịu anh quá đủ rồi. Giờ thì buông tôi ra đi. Trước khi tôi cho anh hiểu thế nào là vũ lực

Kim Ngưu gần giọng. Hắn không những không sợ mà còn nhõn nhợ trêu đùa cô:

- Được. Tôi muốn xem em sẽ xử lí tôi ra sao

Kim Ngưu đẩy mạnh tay ra đằng sau, cùi chỏ đập mạnh vào bụng hắn. Hắn đau điếng mà buông cô ra. Đòn này là một kĩ năng, được sử dụng ở cự li gần nên ít khi thấy cô sử dụng. Sau khi bị mấy tên côn đồ lần trước đánh, cô đã tập luyện 1 chút, không ngờ hôm nay lại được sử dụng. Tuy lực của cô yếu nhưng cũng đủ để làm hắn đau đớn. Cô tiếp tục rút trong ống tay áo 1 con dao nhỏ có khắc hình một con bọ cạp với chữ S.

Thiên Yết từ xa nhìn thấy con dao, trong lòng không khỏi ngượng mồm

“Lợi dụng lúc hôn để lấy con dao sao? Em giỏi thật đấy, Kim Ngưu”

Cô liên tục tấn công hắn. Hắn né đòn liên tục. Lần 1... thành công. Lần 2... thành công. Lần 3.. hắn vấp phải 1 cái rễ cây lớn, ngã nhào xuống đất

-Tôi biết tôi sai. Làm ơn đừng giết tôi

Hắn ta cầu xin, Kim Ngưu lại gần, đứng trước mặt hắn:

-Giết? Anh nghĩ tôi sẽ giết anh sao? Anh không đáng.

Cô đâm mạnh con dao xuống dưới đất, ngay sát mặt hắn ta. Mặt hắn trắng bệch, cắt không còn 1 giọt máu.

Kim Ngưu lạnh lùng bỏ đi, Thiên Yết tiến lại gần hắn, rút con dao bên cạnh lên, nói nhỏ chỉ đủ để 2 người nghe thấy:

-Động vào cô gái của tôi, anh sẽ không sống yên đâu

===

Buổi tối đến

Mọi công việc đều đã chuẩn bị xong, từ khi trở về, Phi Vũ luôn giữ khoảng cách với Kim Ngưu và Thiên Yết. Mọi người hỏi thì hắn không trả lời, chỉ im lặng.

-Nào các em, đây là buổi tối cuối cùng của chúng ta ở đây. Hãy tận hưởng nó đi- Bạch Nhân lên tiếng- Về chỗ ở tối nay, các em hãy ở trong những chiếc lều đã được dựng sẵn. 2 người 1 lều

Thiên Yết vội vàng bước đến gần Bảo Bình:

-Này Bảo Bình,...

Yết chưa nói hết câu đã bị Sư Tử chen ngang:

-Đừng hòng được ở với cô ấy nghe chưa!!

-Chỉ là có chuyện cần nói riêng

-Có gì cần nói cứ nói ở đây. Không cần riêng tư gì hết

Câu nói của Sư Tử vô tình chọc giận Thiên Yết. Anh bị Thiên Yết đánh mấy cái mới chịu rời đi

-Có chuyện gì?- Bảo Bình hỏi

-Tôi muốn cô giữ bí mật về chuyện sáng nay tôi nói với cô. Cả Kim Ngưu cũng không được nói

-Được. Nếu anh muốn vậy

Bảo Bình quay về lều đã thấy Kim Ngưu nằm ở trong

-Này, tôi hỏi 1 câu được không? Nhưng xin cô đừng thắc mắc tại sao tôi lại hỏi vậy- Kim Ngưu bắn khoăn 1 lúc rồi cất tiếng hỏi

-Được thôi

-Khi thấy ai đó bỗng nhiên tim đập nhanh. Khi hôn còn cảm thấy ngọt ngọt và ấm áp. Đó là gì vậy?

Bảo Bình cốc đầu Ngưu 1 cái, cười:

-Ngốc quá!! Là yêu đó.

-Yêu??

-Phải. Người đó phải chẳng là Thiên Yết??

Nghe đến tên Thiên Yết, Kim Ngưu vội quay mặt đi, úp mặt xuống gối. Mọi hình ảnh về Thiên Yết lại hiện lên trong đầu, rõ nhất là khi hắn hôn cô.

“Yêu?!! Cô yêu rồi? Cô yêu hắn ta, yêu Thiên Yết sao?!!”

(P/s: Ảnh trên là lúc Ngưu hôn Yết đó~ Đẹp ghê ha~~)

Dạo này thấy Sư bị lu mờ quá~~ Còn Bảo Bình thì giống bà mai mỗi~

26. Chap Extra: Sự Tương Khắc

Ta viết chap này chỉ muốn nói về sự tương khắc của 4 chòm sao trong truyện, chủ yếu là Thiên Yết và Kim Ngưu thôi~

I.

II.

III. Tình yêu giữa Kim Ngưu và Thiên Yết:

Lúc đầu ta cũng khá băn khoăn về việc này a~~

27. Chap Extra 2: Sự Tương Khắc (tiếp)

Ta đọc mà cũng không ngờ 4 chòm sao ta thích nhất là: Kim Ngưu, Thiên Yết, Bảo Bình, Sư Tử lại không hợp nhau~~ Đã vậy còn khắc nhau nữa~~

Ta mới phát hiện được rằng: Kim Ngưu cũng biến thái chẳng kém gì Thiên Yết

(P/s: Đạo này bạn ôn thi, ta đăng chap extra cho mấy nàng đọc để đỡ buồn~~ Nhảm đúng không?? Ta hứa cuối tuần sẽ đăng chap mới nha~~)

28. Chap 25: Nhiệm Vụ Đầu

-Cái ông thầy chết tiệt!!- Kim Ngưu làm bầm chửi rửa.

Chuyện là....

Flashback

Kim Ngưu's POV

Chuyến đi vừa kết thúc, chẳng nói năng gì cả, vừa mới trở về, thầy đã hẹn gặp riêng cả 4 đứa, nói mà mặt vẫn tỉnh bơ:

-Hôm nay là ngày các em sẽ bắt đầu nhiệm vụ đầu tiên

Tất nhiên là cả bọn đứa nào chả chán nản. Vừa mới trở về mà đã phải đi làm nhiệm vụ. Lấy sức đâu mà làm chứ??!!

Nhận thấy mấy cái ánh nhìn mệt mỏi, tiếng thở dài bất lực của chúng tôi, thầy lên tiếng, khuôn mặt thản nhiên:

-Trên máy bay, mấy đứa đã nghỉ ngơi đủ rồi. Giờ thì bàn bạc kế hoạch với nhau, tối thực thi nhiệm vụ.

-.....

Không một tiếng đáp trả, ngay cả cái tên Sư Tử thường ngày lắm mồm, nói đến không ngừng nghỉ, hôm nay cũng im bật. Hay Bảo Bình, luôn luôn phá hoại mà hôm nay đứng im, đến đứng còn lười. Hiện giờ cô ấy đang ngồi bệt dưới đất. Thiên Yết thì khỏi nói đi, hần ta vốn dĩ đã khỏe rồi, nhưng tôi vẫn cảm nhận thấy sự mệt mỏi của hần sâu thẳm trong con mắt.

Tôi lắc đầu thật mạnh, bác bỏ mọi ý nghĩ trong đầu:

“Gì vậy chứ? Sao mình lại quan tâm hần như vậy? Chẳng lẽ đúng như Bảo Bình đã nói? Mình th.. à không, yêu hần ta rồi?”

-Này, sao vậy?- Nhìn thấy tôi có những hành động “không được bình thường”, hần đập vào vai tôi, hỏi

Tôi quay đầu lại, ngẩng đầu lên nhìn hần, cùng lúc ấy, hần cũng cúi xuống nhìn tôi.

Hai cặp mắt giao nhau, hần ta mới nhẹ nhàng xoay đầu đi, lẩn trốn ánh mắt của tôi. Tôi cũng đâu có khác gì, khuôn mặt đỏ ửng lên, trong đầu lại ‘hiển thị’ những ý nghĩ mà dù muốn ‘ẩn’ cũng không được

“Từ khi nào mà hần ta trông đẹp trai như vậy? Hay mình bị hần thu hút đến mức chỉ cần nhìn hần cũng thấy hần đẹp? Ể!! Mình nghĩ cái quái gì vậy?”

Tôi một lần nữa lại vò đầu bứt tai, lảng tránh mấy cái ý nghĩ “điên cuồng” kia của mình, bỏ mặc trái tim trong lồng ngực cứ đập loạn xạ.

-Vậy nhiệm vụ là gì?

Câu nói không to, không nhỏ nhưng trong căn phòng yên ắng này, đủ để mọi người để ý. Tất cả đổ dồn ánh mắt lên người tôi. Bộ tôi có làm gì sai sao mà nhìn tôi như vậy??

-Chắc mọi người cũng đã nghe qua công ty bất động sản CLand. Nhiệm vụ của chúng ta là đột nhập vào trong nhà của ông chủ tịch tập đoàn đó, lấy cắp bản hợp đồng về 1 mảnh đất ở Singapore- Bạch Nhân giải thích

-Sao phải làm vậy? Làm vậy được mục đích gì sao?- Sư Tử đột nhiên lên tiếng

-Nghe nói bản hợp đồng đó là giả. Nếu nhiệm vụ thành công, công ty đối thủ của CLand là ED sẽ có thể chứng minh bản hợp đồng của họ mới là thật. Và họ sẽ trả công chúng ta tiền thưởng lên tới hơn trăm triệu đồng

-Chỉ vì 1 bản hợp đồng mà chi trả hơn trăm triệu, có đáng không?- Bảo Bình từ từ đứng dậy

-Nghe nói mảnh đất ấy còn có giá trị hơn số tiền thưởng cho chúng ta nhiều. Vậy nên, đánh đổi số tiền ấy lấy bản hợp đồng kia là một việc làm đúng đắn- Thầy ôn tồn trả lời- Còn ai có câu hỏi gì nữa không?

-Làm sao để có thể đột nhập vào đó?- Thiên Yết cất tiếng, hai tay khoanh trước ngực

-Việc này dễ thôi, tối nay, ông ta sẽ tổ chức một bữa tiệc, tất cả mọi người trong giới kinh doanh đều được mời. Các em chỉ cần cải trang thành một doanh nhân là được. Việc này chắc cũng dễ. Nên nhớ, không được hoạt động riêng lẻ, phải phối hợp với nhau. Nhiệm vụ này Sư Tử sẽ là người lấy bản hợp đồng- Thầy bắt đầu phân chia nhiệm vụ, tay chỉ vào Sư Tử

-Hả?- Cái con người vừa được nhắc tới không khỏi ngạc nhiên, liền thốt lên một câu- Sao không phải Thiên Yết, Kim Ngưu hay Bảo Bình?

-Kim Ngưu, Bảo Bình và Thiên Yết sẽ cùng nhau hỗ trợ cho em. Khả năng rất cao phòng chứa bản hợp đồng cũng có người canh gác, một mình em vào đấy cũng phải đối mặt với nhiều nguy hiểm bên trong. Còn ở bên ngoài, Thiên Yết sẽ cùng hỗ trợ với hai người còn lại để em không bị ai phát hiện ra.

Câu nói của Bạch Nhân cũng làm sự lo lắng của Sư Tử bớt đi một chút

-Nhưng sao không để Thiên Yết vào trong? Khả năng cận chiến của cậu ấy rất tốt, sẽ dễ dàng hoàn thành hơn- Sư Tử chỉ vào con người vẫn im lặng kia

-Tôi chỉ sợ nếu Thiên Yết vào trong, ba em ở ngoài sẽ không thể cầm cự nổi. Vả lại, với bản tính nông nổi của em, sợ sẽ xảy ra việc ngoài ý muốn

Cả bốn im lặng suy nghĩ, sau một lúc lâu mới cùng nhau quyết định nghe theo lời của Bạch Nhân

End Flashback

Kế hoạch đã được vạch sẵn, mọi việc cũng được tính toán một cách chi tiết. Nhưng ai nấy vẫn không hết một mỗi, than trời than đất

Kim Ngưu cũng mệt mỏi mà than lên một câu:

-Cái ông thầy chết tiệt!!

____oOo____

Thời gian cũng thấm thoát trôi qua, 6 giờ tối là thời gian bữa tiệc bắt đầu.

Kim Ngưu diện trên mình một bộ váy trắng, mái tóc trắng cũng xõa xuống ngang vai. Cô đến bữa tiệc với vai diễn phụ nhân của một doanh nhân. Và doanh nhân đó chính là Thiên Yết. Vì không được tách riêng

ra nên đã quyết định phải đi theo đôi, mà tên Sư Tử đó lo Bảo Bình bị cướp đi bởi mấy tên quý tộc và công tử đó nên ép Bảo Bình phải đi cùng mình. Thế là Kim Ngưu với Thiên Yết phải đi với nhau

Nhưng hôm nay tự nhiên cô thấy ngượng sao á~ Vì lần đầu mặc váy sao? Chắc không phải đâu? Hay là do đi cùng hần ta?

Kim Ngưu đảo mắt sang nhìn người bên cạnh. Thiên Yết mặc một bộ vest đen lịch lãm. Không hiểu sao nhưng Kim Ngưu chợt bị cuốn hút bởi vẻ đẹp ấy

-Xin hỏi, hai người đây là...

Một người đàn ông trung niên tiến lại gần, bỏ giữa chừng câu nói. Thiên Yết chợt hiểu ra, cười rồi đáp lại

-Thật vinh dự cho tôi khi được gặp ngài chủ tịch đây. Tôi tên Ryu. Còn đây là phu nhân của tôi Slica. Chúng tôi rất ngưỡng mộ tài kinh doanh của ngài

Ông ta nghe vậy, trong lòng cảm thấy hãnh diện, vênh váo trả lời:

-Hai người chắc phải là doanh nhân thành đạt và tài năng lắm nên mới thấy được điều đó. Haha...

Ông ta cười lớn, tay vỗ vai Ruy (Thiên Yết) như đã trở nên thân thiết từ lâu.

-Chúng ta có thể ra kia nói chuyện tiếp không?- Thiên Yết đưa ra ý kiến, chỉ vào hàng ghế ở góc phòng

-Được thôi- Ông ta bước tới trước Thiên Yết

Anh quay đầu lại nhìn Kim Ngưu rồi gật đầu nhẹ. Hiểu được ý anh, cô đưa tay lên nhấn vào đôi khuyên tai của mình, nói một câu:

-Thiên Yết dụ ông ta thành công

Từ đằng xa, Bảo Bình cùng Sư Tử đều nhận được tín hiệu của Kim Ngưu. Cả hai lẫn vào trong đám đông rồi biến mất.

-Kế hoạch chính thức được bắt đầu

(P/s: Hình trên Yết-Ngưu nha~ Dạo này muốn xả ảnh của hai em ghê á~~)

Có ai nhớ ta không? Lần trước đăng chap extra, chắc các nàng thất vọng lắm nhỉ??

Mà ta cũng thông báo luôn, đang trong thời gian thi nên 1 tuần/chap nha~~

29. Chap 26: Phát Hiện ??!

Sư Tử cùng Bảo Bình nhớ lại những thứ đã bàn bạc trong kế hoạch. Bảo Bình đưa tay lên vuốt ve cái cằm của mình, suy nghĩ

“Để xem nào... căn phòng phía cuối hành lang ở tầng 2”

Cô đưa tay ra ám hiệu với Sư Tử chỉ vào một căn phòng gỗ ở phía cuối hành lang. Sư Tử gật đầu, một ngón tay đặt trước môi, ý muốn nói cô phải giữ im lặng.

Cả hai rón rén bước lại gần căn phòng. Sư Tử rút trong áo ra một con dao nhỏ, hỏi nhỏ Bảo Bình:

-Chuẩn bị chưa?

-Sẵn sàng

Sư Tử đẩy thẳng cửa, xông vào. Nhưng quái lạ, căn phòng chứa nhiều thứ quý báu vậy mà không được ai canh gác sao?

Trong khi Bảo Bình vẫn đang lục tung mọi góc ngách để tìm bản hợp đồng. Sư Tử lại đột nhiên im lặng đến lạ thường.

-Này, ra đây giúp đi. Không định tìm sao?- Tay vẫn tiếp tục tìm kiếm nhưng Bảo Bình lại thấy khó chịu khi “tên kia” không giúp cô

Thực chất người được giao nhiệm vụ lấy là hắc cơ mà!! Đâu có phải là cô!

-.....

Thấy anh không đáp lại, cô mới ngược lên nhìn anh một cái. Anh chợt mở lời:

-Cô không thấy lạ sao?

-Lạ? Ý anh là sao?

-Một bản hợp đồng quan trọng như vậy, đáng lý ra sẽ phải được trông coi nghiêm ngặt. Vậy mà giờ đây không có một bóng người. Không phải rất đáng nghi sao?

Cô nhìn dáng vẻ suy nghĩ của anh, thầm cảm thán

“Không ngờ cũng có lúc hắc hấp dẫn đến vậy!!”

-Này, nghe tôi nói chứ?- Tiếng của Sư Tử cắt ngang mạch suy nghĩ của Bảo Bình

-Ý anh là chúng ta đã bị lừa

-Có lẽ vậy. Nhưng chưa chắc suy luận của tôi đã đúng. Tốt nhất cứ tìm tiếp đi

Sư Tử lại gần Bảo Bình. Anh định giúp cô tìm tiếp. Cũng có khả năng bản hợp đồng có ở đây.

Nhưng có vẻ, mọi thứ không được diễn ra suôn sẻ như mong đợi...

-Chà, nhìn xem. Hình như có hai con chuột nhắt đã “vô tình” lạc vào cái bữa tiệc này....

___oOo___

-Ryu, anh có thể uống một ly rượu của tôi không?- Ngài chủ tịch rót một ly rượu, đưa đến trước mặt Thiên Yết

-Thật là một vinh hạnh cho tôi- Thiên Yết đưa tay lên, cầm lấy ly rượu mà uống.

Kim Ngưu ngồi bên cạnh nhìn hắc, thầm khâm phục:

“Phải khâm phục hắc ghê!! Từ nãy bị ông ta bắt uống bao nhiêu ly rượu rồi. Vậy mà vẫn tỉnh táo như thường. Không biết có ảnh hưởng tới kế hoạch không?”

Nghĩ là làm, đến ly rượu tiếp theo, cô vội giật lấy ly rượu từ tay Thiên Yết, giấu sau lưng, nhắc nhở:

-Không được uống nữa

Thiên Yết bật cười, đưa tay lên vò rối mái tóc cô, nhẹ nhàng đáp:

-Không sao đâu!

Hành động của “cặp vợ chồng” trẻ này đã vô tình lọt vào con mắt của ngài chủ tịch ngồi đối diện. Nhưng vì đã say khướt nên ông ta đã hiểu lầm mọi hành động của cô

-Slicca, nếu cô muốn uống thì cứ nói với tôi. Sao phải dành giật với chồng mình như thế chứ?

Nói xong, ông ta cười lớn rồi đưa cho cô một ly rượu đầy. Kim Ngưu lắc đầu từ chối, tửu lượng của cô rất kém. Vì vậy nếu bị say rượu thì kế hoạch hỏng hết.

Cô quay sang bầu lấy áo Thiên Yết như cầu cứu sự trợ giúp. Anh hiểu được ý cô, lại mỉm cười nhẹ. Quay sang ngài chủ tịch vẫn giơ ly rượu ở giữa không trung, anh đáp lại:

-Xin lỗi ngài nhưng vợ tôi không thể uống được rượu

-Haha... Ryu, anh nói gì vậy? Hầu như những ai trong cái giới doanh nhân này đều biết uống rượu. Không nhiều thì ít- Ông ta nói xong, quay người lại gọi một cô phục vụ đến gần- Cho tôi một chai rượu mới đến đây, loại nhẹ thôi.

Kim Ngưu nửa khóc nửa cười. Suy cho cùng cô vẫn bị bắt phải uống rượu là sao?

Cô phục vụ đặt một chai rượu lên bàn rồi bỏ đi, tiếp tục làm công việc của mình. Ông ta hào hứng rót một ly đầy cho cô

-Đây, cô uống đi, Slica.

Kim Ngưu liếc mắt sang Thiên Yết. Anh gật đầu một cái rồi nhận lấy ly rượu thay cho cô

-Ryu, đó là dành cho vợ cậu. Chứ không phải cho cậu đâu- Ông ta nói

-Tôi biết chứ- Anh vừa nói, vừa đổ hết ly rượu vào miệng nhưng không nuốt xuống

“Biết?! Vậy là sao? Chỉ mong mau thoát khỏi cái tình cảnh này”

Kim Ngưu đang suy nghĩ thì lại bị Thiên Yết nắm chặt hai vai. Anh đặt môi mình lên môi cô. Cô chợt thấy vị đắng trong khoang miệng

“Gì chứ? Là rượu sao?”

Anh hôn cô, đồng thời cũng bắt cô phải uống rượu. Nếu cô không uống mà bị nghi ngờ thì anh sẽ ép cô phải uống.

Cô cố gắng đẩy anh ra khỏi người mình. Anh liền rời môi cô một lát, chỉ nói một câu:

-Muốn bị nghi ngờ sao?

Kim Ngưu im lặng để cho Thiên Yết tiếp tục “công việc” của mình.

Chợt tiếng của ông chủ tịch cắt ngang:

-Tôi thật ghen tị với hai người

Thiên Yết buông Kim Ngưu ra. Đầu cô hơi choáng nhưng vẫn nhận thức rõ được mọi thứ xảy ra. Khuôn mặt đỏ ửng lên, một phần là vì rượu nhưng phần lớn là cái cách uống rượu có một không hai của tên Thiên Yết kia!

-Tôi thật không biết cô lại có tửu lượng kém vậy đó, Slica. Mới có như vậy mà mặt đã đỏ ửng cả lên rồi

-.....

Kim Ngưu vẫn im lặng không đáp, mặc kệ cả hai người kia nói chuyện rôm rả. Tuy vậy trong lòng vẫn không ngừng lo nghĩ cho Sư Tử và Bảo Bình

“Không biết họ đã tìm thấy bản hợp đồng chưa?”

-Xin lỗi đã làm phiền mọi người nhưng tôi có một thông báo quan trọng muốn cho mọi người biết- Một người đàn ông đứng trên sân khấu ở trung tâm căn nhà

-Chủ tịch có thể cho tôi biết đây là ai không?- Thiên Yết nói nhỏ vào tai ngài chủ tịch

-À, đó là thư kí của tôi, tên Kiver- Ông ta đáp lại

Cả hai lại cùng hướng mắt lên cái người tên Kiver trên sân khấu.

-Bữa tiệc hôm nay đã bị phá hoại bởi những con chuột nhắt không mời mà đến. Tôi đã bắt được hai tên, những tên còn lại hãy tự mình nộp mạng đi

Thiên Yết cùng Kim Ngưu ngơ ngàng nhìn nhau

“Chẳng lẽ họ bị bắt rồi?”

(P/s: Hình trên là Yết- Ngưu nha~)

Thi xong hết môn phụ rồi, còn Văn và Toán thôi a~~ Sẽ cố đăng chap thường xuyên hơn~

30. Chap 27: Giải Cứu

Kim Ngưu đưa tay lên, chạm vào khuỷu tay bên phải, hỏi nhỏ:

-Này, Sư Tử, Bảo Bình nghe thấy không??

-

-Này!!!

Kim Ngưu cố gắng liên lạc với Sư Tử và Bảo Bình nhưng không thành công. Chẳng lẽ giống như tên thư kí kia đã nói: Họ bị bắt rồi?!

Cô tiến lại gần Thiên Yết, nắm lấy tay áo anh, nói nhỏ chỉ đủ để cả hai nghe thấy:

-Thay đổi kế hoạch đi. Có vẻ mọi thứ không được suôn sẻ như mong đợi.

Nói xong, cô giả vờ ngã vào người anh. Thiên Yết cũng hiểu ý cô, quay lại nói với ngài chủ tịch:

-Xin thứ lỗi nhưng có lẽ vợ tôi đã say rồi. Ở đây có căn phòng trống nào không vậy?

Ông chủ tịch chuyển hướng nhìn từ Kiver xuống hai con người trước mặt, cười xòa:

-Trên tầng 4 có vài căn phòng trống. Cậu cứ đưa cô ấy lên đó nghỉ ngơi cho yên tĩnh.

Thiên Yết cúi đầu cảm ơn rồi giả bộ bế cô lên.

-ìì-

-Thả tôi xuống được rồi!

Kim Ngưu bình thản lên tiếng, Thiên Yết cũng lập tức buông cô ra.

-Anh nghĩ hai người họ bây giờ đang ra sao?

-.....

Anh không đáp, nhưng sự lo lắng cũng hiện rõ trên khuôn mặt.

“Quen tên Sư Tử lâu đến vậy. Chẳng lẽ còn chưa hiểu được hết cái thằng này? Cái tên kiêu căng, tự phụ đó... không thể nào bị bắt dễ dàng như vậy!!”

Trong đầu anh lại hiện lên 1 ý nghĩ

“Đúng! Tên đó là Sư Tử mà! Không thể bị bắt được. Nhưng không phải có hai kẻ bị bắt sao? Đó cũng có thể là cái thằng này và Bảo Bình”

Thiên Yết vò đầu suy nghĩ, rốt cuộc chuyện này là sao? Mãi mê suy nghĩ, chính anh cũng không nhận ra Kim Ngưu đang tiến lại gần mình. Mặt cô sát lại mặt anh. Không có ý định gì cả... chỉ đơn giản... là quan sát thôi.

Mất một lúc lâu, anh mới nhận ra được Kim Ngưu đang nhìn mình chăm chăm, mặt bắt đầu có vài vệt hồng. Không hiểu sao anh lại như vậy nữa, không phải đối với cả hai đây là chuyện bình thường sao? Hơn nữa, cả hai còn... hôn rồi mà!!? Vậy sao anh còn trưng ra cái bộ mặt đầy biểu cảm này??

-Sao cô cứ nhìn tôi mãi thế?- Anh lên tiếng

-Hả?! À.. Ừm.. Tại lúc này tôi hỏi, anh không có trả lời. Nên tôi mới lại gần anh thôi, để xem anh đang suy nghĩ cái gì- Cô lấp bắp- Anh nói đi. Hai người bị bắt, có phải họ không?

-Tôi cũng không rõ. Nhưng chúng ta cũng phải cẩn trọng. Nếu họ thật sự bị bắt, thì tiếp theo sẽ đến chúng ta.

-Vậy để tôi đi cứu họ- Cô đưa ra ý kiến

Thiên Yết nắm chặt lấy hai vai cô, lắc mạnh:

-Cô nói gì vậy? Tôi đã nói không rõ mà. Có thể đó không phải là họ. Nếu cô đi, chính là tự nộp mạng, tự đâm đầu vào chỗ chết.

-Nhưng nếu đó là họ thì sao? Tôi không muốn phải bỏ rơi đồng đội của mình, nhất là những người mà tôi yêu quý và trân trọng- Cô vùng vẫy thoát khỏi anh, lập tức liền cãi lại- Vả lại, anh đừng có xem thường tôi. Tôi là Kim Ngưu mà, không phải sao?

Cô vừa nói, vừa nở một nụ cười. Không khinh bỉ, không chế giễu, càng không giống một nụ cười chua xót, nó chỉ đơn giản là cười. Cười một cách tự nhiên, một cách chân thật, chỉ có vậy....

Thiên Yết ôm chặt lấy cô, tay phải giữ eo cô, tay trái không ngừng xoa đầu cô.

-Này, trong lúc tình hình như vậy mà anh còn làm cái gì thế?- Kim Ngưu dùng sức mình đẩy anh ra nhưng lại mau chóng bị anh kéo về trạng thái cũ

-Ngốc ạ, tôi không có xem thường cô. Mà chỉ đơn giản là quan tâm, là lo lắng cho cô. Tôi cũng giống cô, không muốn mất đi những người quan trọng với mình. Vì vậy, tôi không thể để cô mạo hiểm. Hiểu chứ?)- Vẫn giữ nguyên tư thế như vậy, anh dịu dàng nói với cô, rồi lại quả quyết nói- Để tôi đi, tôi sẽ cứu họ!

Kim Ngưu cũng không hề ngăn cản, đợi khi Thiên Yết buông cô ra. Cô vẫn giữ nguyên trên môi nụ cười ấy, giờ ngón út lên giữa không trung:

-Vậy hứa đi, tất cả phải an toàn trở về. Cả anh cũng vậy, Thiên Yết.

Anh móc ngón út của mình lại với ngón út của cô, cũng cười, đáp lại:

-Được thôi. Hơn nữa, tôi vẫn còn điều quan trọng cần nói với cô mà...

___oOo___

-Không ngờ có lúc Sư Tử tôi lại bị bắt như vậy!! Haiz- Sư Tử thở dài một cái

-Anh nói nhỏ thôi, muốn gây sự chú ý của mấy tên canh gác kia à?- Bảo Bình không thương tiếc đập cho cái tên bên cạnh mấy cái.

<... xoẹt...=“” xoẹt...=“”>

Những tiếng cắt sợi dây thừng vang lên đều đều trong căn phòng im ắng.

-Thoải mái quá!! Mãi mới được cử động tay- Sư Tử vươn tay ra đằng trước

-Anh có muốn bọn chúng xông vào đây và trói tiếp cả hai không hả?- Bảo Bình gằn giọng

Vừa dứt lời, cả hai nghe thấy tiếng bước chân đang tới gần, bên ngoài còn có tiếng chào hỏi vô cùng lễ phép của mấy tên gác cửa.

-Chắc... chắc... Xem ra chúng ta phải chuẩn bị tinh thần thôi- Sư Tử vừa nói vừa lúi trong chiếc áo vest ra hai con dao.

Bảo Bình cũng cầm trong tay một vài kim tiêm rồi nấp đi.

Cánh cửa dần hé mở. Một người đàn ông trung niên bước vào. Ngó nghiêng xung quanh không thấy có một bóng người, hắn ta mới nói lớn:

-Các người ở đâu mau ra đi. Không cần phải trốn.

-Là ông đã nói đấy nhé- Sư Tử cầm hai con dao, lao thẳng vào người hắn ta.

Nhanh như cắt, hắn né được, định dùng chân để làm văng mấy con dao ra khỏi tay Sư Tử nhưng không thành. Bảo Bình từ đằng sau, đâm thẳng một mũi tiêm vào người hắn ta.

Vì cú tấn công bất ngờ từ đằng sau, hắn không kịp trở tay nên bị cả mũi tiêm đâm trúng. Hắn ta nằm gục xuống đất, hai con mắt khép hờ

-Làm tốt lắm Bảo Bình, giờ thì ra khỏi đây thôi

Sư Tử kéo tay Bảo Bình đi. Vừa bước qua cái tên kia, Bảo Bình đã bị tóm chặt lại

-Cái gì??

Cô vô cùng bàng hoàng khi thấy hắn ta đang nắm lấy chân váy cô.

“Chẳng lẽ thuốc mê không có tác dụng với hắn?! Hắn là cái gì vậy? Quái vật sao?”

-Các người cũng có gan đó. Nhưng đừng hòng rời khỏi đây

Hắn điên cuồng lao đến đánh hai người. Cả hai cũng cố gắng đáp trả nhưng khi sức lực cả hai bên đã cạn kiệt. Hắn lại định lao tới, song lại bị đánh văng ra chỗ khác. Sư Tử nhìn con người đứng trước mặt, môi nhếch lên thành một nụ cười:

-Đến trễ rồi đó, Thiên Yết

Thiên Yết cũng đáp trả bằng một nụ cười hệt như Sư Tử.

-Không ngờ có lúc cậu lại thăm hại thế này, Sư Tử. Đã vậy còn thua một tên thư kí

-Thư kí?- Sư Tử nhú mày

-Phải, anh ta tên Kiver, thư kí của tổng giám đốc công ty Cland.

-Các người kiểu gì cũng chết thôi, cần gì phải biết nhiều đến vậy. Mà không ngờ người lại tự nộp mạng đây Ryu! Mà không, Thiên Yết mới đúng chứ nhỉ?!

(P/s: Hình trên là Bảo-Sư~~ Lâu lắm mới đăng ảnh couple này~ Hình dưới là Yết-Ngư~)

Mai ta thi Văn rồi~ Cố đăng chap mới này~ Ai hiểu lòng ta không??

31. Chap 28: Boss Thật Sự Là....

Kim Ngư trong lòng không khỏi lo lắng, cứ đi đi lại lại trong căn phòng, đôi khi lại có tiếng thở dài vang lên.

-Không biết họ ra sao rồi đây?

<...leng...keng...>

Tiếng kim loại rơi xuống đất làm cô chú ý. Lại gần cái thứ vừa rơi xuống mặt đất, cô trầm nghĩ:

“Cái gì đây?”

Định cúi xuống cầm cái đó lên, bỗng một làn khói mờ đục bao phủ hết căn phòng. Làn khói đó bắt nguồn từ cái kim loại ở dưới mặt đất.

Cô đưa tay phẩy nhẹ trước mặt, cố gắng làm cho làn khói tan đi. Nhưng làn khói ấy mỗi lúc một dày đặc, tầm nhìn của cô cũng bị thu hẹp đi đáng kể.

Kim Ngư vén cao chiếc váy lên, trên đùi cô có gắn một con dao nhỏ. Vội lấy nó ra, cô cảnh giác nhìn xung quanh:

-Người là ai? Mau ra đây, không cần trốn nữa

-.....

Không có tiếng đáp lại, thay vào đó là tiếng gì đó giống như có một thứ đang bay về phía cô. Cô quay người lại, đâm vào thứ đó một nhát, môi nhếch lên:

-Chỉ có vậy thôi sao

-Đừng có tự mãn như vậy. Chính cô mới đưa mình vào chỗ chết- Hắn ta ở đâu đó trong làn sương mờ, lên giọng đáp

Kim Ngư nhìn lại thứ mình vừa đâm. Rõ ràng đó chỉ là một cái bình nhựa, đâu có nguy hiểm gì?

Bỗng chốc cô chỉ thấy cơ thể mình lả dần đi, đôi mắt như nặng trĩu chỉ muốn sụp xuống. Cô ngã xuống nền đất lạnh, chỉ kịp nghe thấy những tiếng cười quái đản cùng với bóng dáng một người đàn ông trước mặt:

-Haha... Cô chết chắc!!

-ìì-

-Các người kiểu gì cũng chết thôi, cần gì phải biết nhiều đến vậy. Mà không ngờ người lại tự nộp mạng mình đấy Ryu! Mà không, Thiên Yết mới đúng chứ nhỉ?

Kiver nhoẻn miệng cười hài lòng. Thiên Yết tặc lưỡi, nói:

-Thật ra, người muốn gì đây?

-Ta thật sự muốn đùa cùng các người cho vui. Nhưng vì các người đã xâm nhập vào đây như vậy thì không thể lượng thứ được.

Hắn vừa dứt lời liền lao đến. Cả ba người cùng tản nhau ra. Hắn lao thẳng đến Bảo Bình, bóp chặt cổ cô:

-Nếu muốn con bé này chết thì cứ tiếp tục đánh ta đi

Sau mỗi từ hắn nói, tay hắn lại càng bóp chặt hơn. Trong lúc hắn đang đề phòng Thiên Yết và Sư Tử, Bảo Bình cố gắng đưa chân lên, đá vào bụng hắn. Hắn thả cô ra, tay ôm bụng đầy đau đớn. Sư Tử lao tới, đâm một nhát vào bụng hắn, rồi quay vội đi.

-Chúng ta đi thôi, mau rời khỏi đây.

Tất cả đều đồng ý bỏ đi. Kiver ở lại, rút con dao ở bụng ra. Máu cũng từ đó mà chảy ra càng nhiều. Hắn lấy chiếc điện thoại trong túi quần, lướt qua mục danh bạ, tay dừng lại trên một dãy số dài.

-Mau đến đây!!

Vài phút sau, hai người đàn ông cao lớn đứng trước mặt hắn. Một người cẩn thận băng bó lại vết thương. Người còn lại vác trên lưng một cô gái, máu tóc rũ xuống che hết khuôn mặt.

-Ai đã làm ngài ra nông nổi này? - Người thứ nhất sau khi băng bó xong vết thương mới lên tiếng

-Không cần phải lo đâu. Để cứu lấy cô gái này, bọn chúng nhất định sẽ quay lại, sẽ sớm xuất đầu lộ diện thôi

__oOo__

-Khoan đã. Vẫn chưa thấy Kim Ngưu. Có lẽ tôi nên quay lại đó- Thiên Yết thấy lo lắng vì Kim Ngưu vẫn còn ở trong

Nếu anh bị phát hiện, chứng tỏ việc cô bị nghi ngờ cũng không là ngoại lệ.

-Điên rồi sao? Quay lại là chết đấy, hiểu không?- Sư Tử phản bác lại ý kiến của Thiên Yết- Đây là Kim Ngưu mà. Cô ấy sẽ tự thoát được

-Nhưng tôi cũng không thể bỏ rơi cô ấy ở lại- Thiên Yết dứt khoát nói rồi bỏ đi

Sư Tử định chạy ra ngăn thì bị Bảo Bình giữ lại. Cô chỉ lắc đầu rồi lại nhìn theo hướng của Thiên Yết. Câu nói khi nãy của anh, anh chỉ cần dặn một mình cô. Tuy không nói với Sư Tử nhưng anh tin hẳn sau khi nghe được chắc chắn sẽ giúp anh thôi

“Nếu sau 30’ mà chúng tôi không chạy thoát được, hai người có thể giúp chúng tôi chứ?”

Thiên Yết quay lại khu sảnh chính. Vẫn là tiếng nhạc sôi động, không khí vô cùng náo nhiệt nhưng trong lòng anh lại nôn nao đến khó tả, anh vô cùng lo lắng, tâm trạng rối như tơ vò. Bỗng một bàn tay đặt lên vai anh, giấu mấy cảm xúc của mình vào trong lòng, anh che kín nó bằng khuôn mặt vô cùng vui vẻ.

-Ryu, cậu đi lâu quá đấy!- Người chủ tịch cười, nói

-Ừm. Tôi xin lỗi ngài

Ông ta nhận thấy người anh ướt sũng mồ hôi, hơi thở có chút gấp gáp, vui vẻ trêu anh:

-Ồ, thì ra là như vậy. Nếu muốn làm chuyện đó thì việc gì phải giấu tôi. Vợ anh chắc đang mệt lắm nhỉ??

Ông ta cười lớn, tỏ vẻ thích thú lắm. Thiên Yết giả bộ cười theo nhưng hình ảnh của cô cứ hiện lên trong tâm trí anh. Thấy ông ta đã say khướt, anh từ từ hỏi:

-Chủ tịch có biết mảnh đất nào bên Singapore không?

-Cái mảnh đất mà tập đoàn ED đang sở hữu sao?

-Đúng vậy. Nhưng ý ngài, sở hữu là sao? Không phải công ty ngài cũng kí hợp đồng về mảnh đất này sao?- Anh thắc mắc, hỏi

-Ryu, cậu nói gì vậy. Tôi không hề kí một bản hợp đồng nào với bên đó cả. Hơn một năm nay, thư kí Kiver của tôi là người đảm nhiệm tất cả công việc

Ông ta nói xong, dựa vào lưng ghế mà nhắm mắt, rồi cũng ngủ thiếp đi.

“Vậy là không phải ông ta. Người chúng ta cần xử lí là Kiver. Chẳng lẽ mọi việc chúng ta làm từ trước đến giờ đều là vô nghĩa sao?”

Thiên Yết liếc nhìn ‘ngài chủ tịch’ một cái rồi quay ngoắt đi. Vội vã chạy lên căn phòng trên tầng 4 để tìm Kim Ngưu.

Vừa mở cửa, một làn khói trắng nhẹ nhàng bay ra. Đồ đạc thì bị lộn xộn hết, giống như đã có chuyện gì đó xảy ra ở đây. Anh dáo dác tìm hình bóng của cô nhưng một chút cũng không thấy. Mà chỉ thấy con dao nhỏ của cô đâm xuyên qua một chiếc bình nhựa. Sự lo lắng của anh càng ngày càng tăng cao. Cô tốt nhất là không nên bị làm sao hết!!

-Kim Ngưu, hiện tại em đang ở đâu?

(P/s: Hình trên là Kiver~ Hình dưới là cặp BFF: Yết-Sư~~)

32. Chap 29: Kế Hoạch

“A... đau đầu quá! Mình đang ở đâu đây?”

Kim Ngưu cố gắng mở to cả hai mắt nhìn xung quanh căn phòng tối. Chợt có người mở cửa bước vào, ánh sáng bên ngoài khiến cô phải nheo mắt lại.

-Tỉnh rồi sao, Slica?

Giọng nói có phần quen thuộc vang lên thu hút lấy ánh nhìn của cô. Hai con mắt cố gắng mở to một lần nữa, cô ngạc nhiên mà thốt lên:

-Anh là Kiver?

Hắn ta nhướn mi cười, đưa tay lên bật cái công tắc gần đó. Chỉ trong phút chốc, cả căn phòng sáng bừng lên. Kim Ngưu cũng đã nhận ra người đó..... chính là Kiver- tên thư kí của ngài chủ tịch

-Cô cảm thấy sao rồi Slica?

-Anh... Sao anh lại ở đây?

Vẫn chưa hết ngạc nhiên, cô nghiêng người về phía trước thì bị cái gì đó giữ lại

Cảm giác đau nhói từ cổ và tay phải truyền đến khiến cô nhăn mặt. Cô liền đưa tay trái đưa lên chạm vào cổ. Là một thanh sắt được uốn lại thành hình tròn, gắn với sợi dây xích bằng sắt dài quấn quanh cổ cô, tay phải của cô cũng vậy, chỉ là sợi dây xích nhỏ hơn.

-Đừng có giãy giụa nữa! Làm vậy chỉ càng đau hơn thôi

Hắn nhàn nhạt lên tiếng, mỗi câu nói ra đều giống như một mệnh lệnh, mặt hắn cũng trở nên nghiêm túc hơn trước.

-Anh... Sao anh lại bắt giữ tôi? Tôi đâu có gây thù hằn với anh?

-Haha...- Hắn cười lớn rồi thở dài một cái- Haiz. Cô định giả vờ ngu ngốc đến bao giờ nữa đây? Cô và mấy ‘người bạn’ của mình đã xâm nhập vào bữa tiệc, không phải sao?

-Hừ! Vậy tôi cũng không phải đóng kịch làm gì nữa!!- Kim Ngưu thay đổi thái độ một cách nhanh chóng- Nhưng anh có quyền gì mà bắt giữ tôi? Anh đâu phải...

Chưa để cô nói hết câu, hắn đã chen ngang, khom người xuống ngang với khuôn mặt cô, ngón trỏ của hắn đặt lên môi cô, ý muốn nói cô phải giữ im lặng.

-Suyttttt... Trật tự nào. Cô không có quyền được nói đâu.

Vừa dứt câu, hắn quay người bỏ đi, chỉ bỏ lại một câu:

-Slica, cô hãy nhớ: Kẻ yếu được định sẵn là phải nằm dưới gót giày của kẻ mạnh. Nếu điều đó làm cô phần nộ, thì hãy tự vượt qua sự yếu hèn của mình

-Tch... Đừng có nói những điều ngu xuẩn như vậy. Không có ai là kẻ yếu hay kẻ mạnh ở đây hết. Tôi chắc chắn sẽ làm anh phải thay đổi cái suy nghĩ ấy của mình. Chắc chắn tôi sẽ thoát khỏi đây.

Kim Ngưu hùng hổ đáp lại, hắn nghe vậy cũng chỉ nhếch môi cười một cái rồi mới đi hẳn.

___ㄨㄨㄨ___

-Chúng ta nhất định phải cứu cô ấy.

Bảo Bình cùng Sư Tử sau mỗi câu nói của Thiên Yết mặt đều trở nên nghiêm trọng hơn.

-Nhất định, nhất định phải cứu được- Thiên Yết lại một lần nữa lên tiếng.

Nhưng lần này, Sư Tử không chịu nổi mà nắm chặt lấy cổ áo Thiên Yết, anh tức giận, quát lớn:

-Thiên Yết, mày đừng nói nữa. Từ khi trở về mày đã nói câu đó hơn 5 lần rồi. Tao biết mày lo lắng cho Kim Ngưu nhưng mày nghĩ bọn tao đối với cô ấy là gì? Bọn tao cũng như mày, đều là bạn của cô ấy. Vậy nên đừng cố tỏ ra chỉ mình mày đang quan tâm cô ấy sống chết ra sao!

Thiên Yết vẫn bỏ những lời Sư Tử nói ra khỏi tai, mặc cho Sư Tử muốn đánh, muốn mắng chửi anh ra sao cũng được, nhưng vẫn không thể thay đổi, không thể xóa nhòa đi hình bóng cô trong tâm trí anh.

Bảo Bình vội chạy đến can ngăn, Sư Tử cũng dần bình tĩnh lại. Cô từ từ lại gần Thiên Yết:

-Thay vì cãi nhau, có lẽ chúng ta nên nghĩ một kế hoạch nào đó để cứu cậu ấy. Đối với anh, Kim Ngưu rất quan trọng đúng không?

Thiên Yết nghe từng lời nói của Bảo Bình, sau một hồi thì gật đầu, đi tới chiếc bàn lớn giữa căn phòng:

-Xin lỗi vì đã khiến mọi người trở nên căng thẳng như vậy. Chúng ta có thể bắt đầu bàn bạc luôn từ bây giờ được chứ? Tôi không thể chờ đợi thêm một giây phút nào nữa.

-Được thôi!- Bảo Bình cũng tiến lại gần, hai tay kéo thêm Sư Tử đằng sau

Tên Sư Tử nào đó vẫn chưa hả giận, chỉ muốn bấm vằm tên Cạp Cạp nào đó ra. Nhưng nếu Bảo Bình mà cũng bị bắt như vậy, có lẽ anh cũng không thể giữ nổi bình tĩnh, sẽ giống như Thiên Yết lúc này. Thở dài một cái rồi cố gắng bỏ qua hết mọi chuyện.

-Tôi nghĩ kế hoạch sẽ bắt đầu như thế này...

Sư Tử đưa ý kiến, chưa bao giờ Bảo Bình thấy anh nghiêm túc như vậy...

___ịị___

-Chết tiệt!! Sao không thể cởi ra được vậy?

Kim Ngưu bực dọc lên tiếng. Từ khi Kiver bỏ đi, cô đã tìm đủ mọi cách để phá mấy cái xích ra. Nhưng đơn giản là nó làm bằng sắt, cô chẳng còn đem theo thứ gì bên người. Con dao của cô cũng rơi ở cái căn phòng kia. Cô thực chất còn chẳng biết bây giờ mình đang ở đâu?

”Mà khoan, hình như vẫn còn một con dao nữa”

Cô đưa tay trái vén chiếc váy lên, thấy một con dao được bọc kĩ càng gắn bên đùi. Rồi lại vò đầu suy nghĩ, tìm cách thoát ra khỏi đây. Bàn tay trượt dần xuống theo mái tóc, rồi chạm đến gáy cô. Lại là cái thanh sắt nhưng nó có gì đó hơi khác. Hất mái tóc sang một bên, tay cô một lần nữa chạm vào phần gáy đang bị quấn bởi thanh sắt, cảm thấy có phần bị lõm xuống.

Cô thở phào nhẹ nhõm, vui mừng: “Cuối cùng cũng tìm thấy”

Nhanh chóng đưa con dao đâm vào phần thanh sắt vừa sờ thấy. Dù biết nếu làm trượt sẽ vô cùng nguy hiểm nhưng cô vẫn cố làm thử.

<...keng...>

Tiếng kim loại rơi xuống nền đất. Kim Ngưu đã tháo bỏ được hết mấy thanh sắt trên người, định rời đi thì cánh cửa lại mở ra:

-Đúng là không biết tự lượng sức mình mà!!

Kim Ngưu lao đến đầu tay đôi với hắn. Nhưng tốc độ của hắn nhanh hơn cô rất nhiều, cộng thêm sức khỏe cũng mạnh hơn cô. Lần này, không biết cô chống chọi được bao lâu?

Hắn đột nhiên tăng tốc, nâng cao chân lên đá vào bụng cô. Bị tấn công bất ngờ nên cô không trụ nổi mà ngã nhào xuống đất.

Hắn cúi người xuống, tay nâng cằm cô lên:

-Phá được mấy sợi xích đó. Quả thật, không nên xem thường cô. Nhưng cô cứ yên tâm đi, cô sẽ không phải chịu buồn lâu đâu. Đám bạn cô chắc chắn sẽ ở đây cùng với cô thôi!

Dứt câu, chiếc điện thoại của hắn rung lên từng hồi, nhìn vào dãy số hiện lên trên màn hình. Sau khi nghe xong cuộc điện thoại, hắn vui vẻ nói:

-Slica, cô nhìn xem. Bọn chúng đã tự nộp mạng rồi này!

(P/s: Hình trên là Ngưu và Kiver~)

Chap này dành tặng sinh nhật Tauriana_Fairy nha~

33. Chap 30: Em Yêu Anh!!

Kim Ngưu khẽ cựa mình, hai tay một lần nữa bị buộc lại bằng một sợi dây thừng.

”Thật ngốc mà. Ai lại tự nộp mạng mình kia chứ”

[]

-Học.... học

Sư Tử, Bảo Bình và Thiên Yết thở dốc, tay lau nhanh những giọt mồ hôi trên trán.

-Hai người sao rồi? Ổn chứ?

Thiên Yết quay lại nhìn hai con người phía sau, mặt nhăn lại. Nhìn họ như vậy cũng đủ biết sức lực đã gần cạn kiệt. Thật không ngờ tên Kiver này lại cho canh gác kĩ càng đến vậy.

-Ổn. Nhưng tổng cộng đã dùng hết bốn viên mìn khói. Chỉ còn lại một viên cuối cùng và hai lọ thuốc mê-Bảo Bình thống kê lại

-Đưa cho tôi đi. Tôi sẽ cứu Kim Ngưu ra khỏi đây. Nhất định là thế- Thiên Yết áp ứng một hồi rồi nói- Nhưng tôi cần mọi người trợ giúp.

-Được rồi. Tùy cậu. Nhưng nhất định phải thành công trở về- Sư Tử nhún vai một cái rồi nhìn thẳng vào mắt Thiên Yết

Anh cười khẩy thay cho lời đáp lại “Tất nhiên rồi” rồi bỏ đi.

~]~[~

-Tất cả mọi người quay lại căn phòng của ngài Kiver. Không được để người trong đó trốn thoát.

Âm thanh đều đều của bọn bảo vệ truyền tai nhau. Không biết có phải một cái bẫy không nhưng sao họ lại nói to như vậy? Là cố tình để anh biết sao? Nhưng huy động được cả một ‘đội quân’ bảo vệ như thế này, gia thế của tên Kiver quả thật không nên xem thường!!

Nhưng có lẽ Thiên Yết anh cũng không mấy may quan tâm đến mà người anh quan tâm là ‘người trong đó’ mà bọn chúng nhắc đến.

Thiên Yết lấy một chiếc khăn ướt bịt kín mũi và miệng. Sau đó ném một lọ thuốc mê dưới sàn. Chẳng mấy chốc, cả đám bảo vệ ngã lăn ra đất.

Thiên Yết hùng hổ đập cửa xông vào. Nhận thấy có tiếng động lớn, Kim Ngưu ngược mắt lên nhìn, trong lòng cô trỗi dậy một loại cảm xúc vô cùng mãnh liệt, cô ghen ngào gọi anh:

-Thiên... Yết

-Kim Ngưu- Anh hét lớn tên cô, chạy lại ôm cô vào lòng.

<... bộp...=“” bộp...=“”>

Tiếng vỗ tay chậm chậm vang lên, kèm theo đó là giọng nói khàn khàn vô cùng quen thuộc:

-Xin lỗi đã phá khung cảnh đoàn tụ vô cùng hạnh phúc của hai người. Nhưng yên tâm đi. Cả hai người sẽ được ở bên nhau mà. Hãy sống cùng nhau ở nơi gọi là Thiên đường nhé!!

Thiên Yết nghe xong,ôm chặt Kim Ngưu trong lòng. Mặc cho hấn cứ điên cuồng lao đến tấn công, anh chỉ ôm cô như vậy, ngăn những đòn tấn công của hấn vào người cô.

-Ngốc quá mà!! Sao không đánh trả?- Kim Ngưu bực dọc lên tiếng, nhìn anh bị đánh, cô chột không cam tâm

-Thà tôi bị thương còn hơn chứng kiến em bị hấn đánh như vậy

Câu nói của Thiên Yết như một lời thúc giục cô. Phải, tuy Thiên Yết nói vậy nhưng cô không thể để anh đau được nữa. Cô phải trở nên mạnh mẽ hơn nữa!

Kiver lôi từ đâu ra một con dao sắc nhọn, lao đến:

-Chịu được những thương tích như vậy, giỏi! Giỏi lắm! Nhưng ta sẽ đâm ngươi, đến khi các ngươi bị mất hết máu mới thôi. Các ngươi muốn sao đây? Đẳng nào cũng chết thôi!!

Kim Ngưu giơ hai tay lên, con dao của hấn cắt đứt sợi dây thừng buộc tay cô. Khi hấn chưa kịp hoàn hồn, cô liền tung cước vào bụng hấn. Thiên Yết cũng chớp lấy thời cơ, đâm con dao có yếm độc của mình lên người hấn. Đồng thời ném lọ thuốc mê còn lại đi.

Hấn bỗng thấy choáng váng, bước đi không vững.

-Bị trúng độc, hệ thần kinh bị tê liệt. Chắc ông cũng biết?- Thiên Yết bịt chiếc khăn ướt kín mũi và miệng mình lại, nói.

-Ta... không thể ngờ... có lúc... lại thua dưới tay.... bọn nhóc các ngươi

Hấn nói xong thì ngất lịm đi. Kim Ngưu được Thiên Yết dìu ra ngoài. Phía bên ngoài đã được Sư Tử và Bảo Bình xử lí ổn thỏa. Công nhận hai người ấy ăn ý thật.

-Bỏ ra đi, tôi tự đi được mà!- Kim Ngưu đẩy người Thiên Yết ra xa

-Cô đang bị thương, còn trúng thuốc mê nữa. Nghe lời chút đi- Anh kéo Kim Ngưu lại gần

Cô cũng bắt đầu bước đi loạng choạng, lại bị anh kéo lại nên dựa luôn vào người anh.

Không khí ngại ngùng bao trùm lên tất cả, đến khi có tin nhắn từ Sư Tử

“Đã tìm thấy bản hợp đồng. Nhiệm vụ đầu thành công. Mau trở về. Chúng tôi đã về trước”

Thiên Yết đọc xong mấy dòng tin nhắn từ thằng bạn Sư Tử đã bớt lo lắng hơn nhưng cái không khí gượng gạo này vẫn chẳng thay đổi.

Anh mở lời trước:

-Để tôi công em về

-Sao đột nhiên lại thay đổi cách xưng hô vậy?- Mắt cô như muốn đóng chặt lại nhưng vẫn cố mở to nghe câu trả lời

-Vì một loại cảm xúc đặc biệt nào chẳng?- Anh trả lời, mặt ngược lên cao

Cô cười nhẹ rồi chìm vào giấc ngủ, trước khi ngất đi còn kịp nói một câu vô cùng nhỏ:

-Thiên Yết, em yêu anh!

Anh nghe xong cười khẩy một cái, trong lòng vô cùng hạnh phúc:

-Kim Ngưu, anh cũng yêu em!!

Trong cơn mơ, Kim Ngưu chìm trong một căn phòng, bốn bề đều là màu đen. Nhưng thoang thoang đâu đây vẫn có một giọng nói vọng lại:

-Kim Ngưu, anh yêu em!!

-Anh yêu em!!

-Yêu em!

-Mãi mãi!

Nằm trên lưng Thiên Yết, môi cô cũng bắt giắc cong lên, nở thành một nụ cười tuyệt đẹp

Happy birthday to..... me!!!

Sinh nhật ta nên ta viết một chap hưởng phần chút~ Đạo này đang bí ý tưởng, nhất là lúc Ngưu bị bắt

~Klq nhưng ta phải học thêm đến tận mừng 6/6~ Mệt quá~

34. Chap 31: Người Yêu Cũ Trở Về

“Hửm... mùi thuốc sát trùng? Mình đang ở đâu đây?”

Kim Ngưu cố nhớ lại mọi thứ. À, phải rồi, là do tên Kiver nên cô mới ở đây như thế này. Cả cơ thể đau nhức, đến cử động cũng khó khăn. Nhưng có một điều gì đó, nó thôi thúc cô, cô cũng chắc rằng... Thiên Yết- hẳn cũng đang ở đây với cô

-Cô....

Tiếng gọi của Thiên Yết như càn khôn định suy nghĩ của cô là đúng. Kim Ngưu cố gắng mở mắt nhưng vì vẫn chưa quen với ánh sáng mạnh nên cô đành nheo mắt lại. Mọi thứ đều mờ mờ, không rõ ràng. Nhưng điều mà cô nhìn thấy trước mắt lại khiến cô không thể tin được: Thiên Yết.... đang hôn người con gái khác

Cô đau lắm!! Phải, có lẽ cô nằm lâu quá nên bị ảo giác không??

Càng cố phủ nhận, trái tim cô càng đau, nó quặn thắt lại. Đau... đau lắm! Liệu anh có biết không?

Cô nhắm chặt hai mắt, thật sự cô không muốn nhìn nữa!! Như vậy đã quá lắm rồi!

Thiên Yết vội đẩy cô gái kia ra, giọng nói có chút bực bội:

-Sao lại làm vậy? Lại còn làm trước mặt cô ấy?

Anh đảo ánh mắt sang Kim Ngưu đang nằm im trên giường. Nhỏ nhìn theo hướng nhìn của anh, nhú mày:

-Chúng ta là người yêu mà! Lâu ngày không gặp hôn nhau cũng là chuyện thường thôi!

Anh tức giận, kéo tay nhỏ ra ngoài

<... rầm...=>

Cánh cửa khép chặt, Kim Ngưu dần mở mắt ra. Những giọt nước mắt lăn xuống, đôi lúc lại vang lên những tiếng nấc khe khẽ.

“ 'Lại còn làm trước mặt cô ấy?' Ý Thiên Yết là sao? Anh ta không muốn mình nhìn thấy cảnh họ thân mật? Còn khi không có mình, muốn tùy ý làm gì đều được sao?”

“Thiên Yết... Coi như em đã trao nhầm trái tim này cho anh”

<... cạch...=>

Cánh cửa một lần nữa được mở ra, Bảo Bình bước vào, trên tay là một túi hoa quả. Cô nhìn con người đang nằm trên chiếc giường trắng, vội thốt lên:

-Kim Ngưu, cậu tỉnh rồi!! Để mình đi báo với mọi người

Cô bước đến, nắm lấy đôi bàn tay của Kim Ngưu. Định quay đi thì tay áo của cô bị giữ lại:

-Bảo Bình, đừng đi vội. Mình có chuyện muốn nhờ...

___oOo___

-Tôi đã nói với cô rồi Thiên Hạt. Chúng ta không là gì của nhau cả!- Thiên Yết nhìn vào Thiên Hạt, quát

-Nhưng... chỉ vì em lúc trước qua Mỹ nên anh đã quên em rồi sao?- Nhỏ đáp

-Không. Trước kia cũng vậy, bây giờ cũng vậy. Tôi vốn dĩ là không yêu cô

Anh đáp rồi thẳng thừng bỏ đi.

Nhỏ đứng chôn chân tại đó, môi bặm lại. Từ đằng sau, có một người con trai đặt tay lên vai nhỏ, khẽ dỗ dành:

-Thiên Hạt, sao em cứ cố chấp mãi vậy? Người ta không thích thì không thể bắt ép được. Nếu em yêu cậu ta, thì hãy để cậu ta được hạnh phúc

-Anh ấy nhất định sẽ được hạnh phúc... khi ở bên em- Nhỏ nói xong rồi quay gót bỏ đi

Người con trai ấy khẽ thở dài:

“Con bé này, vẫn là như vậy! Rất tốt bụng nhưng dễ bị lợi dụng. Chỉ nghe lời mấy đứa bạn thân, không chịu nghe lời khuyên của ai hết. Người ta thường không trân trọng những thứ mà mình có. Mà chỉ đi dòm ngó những thứ không thuộc về mình. Hạnh phúc ngay trước mắt, bao giờ nó mới có thể nắm bắt được đây?”

Suy nghĩ một hồi rồi hắn cũng chạy đi theo nhỏ

-ìj-

Thiên Yết đứng trước cửa phòng bệnh, vừa chuẩn bị mở cửa bước vào thì thấy Bảo Bình đi ra. Anh định bước qua thì cô ngăn lại:

-Thiên Yết, anh không được vào!

-Tại sao chứ?- Anh nhú mày

-Kim Ngưu không muốn gặp anh- Bảo Bình đáp, giọng đượm buồn

Cô không muốn gặp anh, điều đó là sự thật sao? Tại sao? Tại sao chứ? Sao lại như vậy?

Anh lách người đi qua, thấy Kim Ngưu đang ngồi đó. Người cô dựa vào thành giường, cặp mắt luôn hướng ra ngoài.

Anh tức giận, chạy đến, nắm lấy hai vai cô, mà quên mất việc cô đang bị thương:

-Kim Ngưu. Trả lời tôi, tại sao em lại không muốn gặp tôi?

Cô chuyển ánh mắt của mình, từ từ nhìn thẳng vào mắt anh.

-Đơn giản vì tôi không muốn

Mỗi lời nói của cô đều như một nhát dao đâm vào trái tim anh. Phải, nó đang rỉ máu! Đau lắm đấy, em biết không?

-Nhưng.... em yêu anh và anh cũng vậy- Thiên Yết nói nhỏ, đôi tay vẫn không quên siết chặt vai cô

Kim Ngưu đơ người, điều anh nói là đúng. Cô không phải không yêu anh. Nhưng việc anh đã làm, cô nhất quyết không tha thứ.

-Tôi từng nói yêu anh sao? Không!! Không hề có chuyện đó!

Thiên Yết mất bình tĩnh, kéo cô vào lòng, hôn một nụ hôn thật sâu. Cô cố dùng hết sức vẫn không đẩy được anh ra. Khuôn mặt nhẵn lại, chỉ khẽ kêu lên:

-Đau!!

Anh nghe được, lập tức buông cô ra, chưa kịp mở lời hỏi thăm cô thì đã bị cô cướp lời:

-Dù anh có làm vậy với tôi mười lần hay trăm lần đi chăng nữa. Tôi cũng sẽ không yêu anh. Anh không thể thay đổi tôi một cách dễ dàng như vậy được.

Nhìn vào ánh mắt kiên định của cô, anh suy nghĩ một lúc rồi bỏ đi

“Em chắc chắn rồi sao? Nhưng anh nhất định sẽ khiến em phải yêu anh lại một lần nữa!!”

~]~[~

Sư Tử đi dạo trên con đường lớn, lượn lờ qua mấy cửa hàng bánh kẹo:

“Kim Ngưu đang nằm viện, Bảo Bình mua hoa quả rồi. Có lẽ mình nên mua thêm chút bánh kẹo. Cô ta có vẻ cũng thích ăn đồ ngọt lắm nhỉ?”

Bước vào một cửa hàng nhỏ, Sư Tử gặp được bóng người quen thuộc, anh niềm nở đến chào hỏi:

-Vũ Lâm, lâu rồi không gặp. Vẫn khỏe chứ?

-Ồ. Vẫn sống tốt- Anh chàng kia đáp

-Sao rồi? Cậu về đây, chứng tỏ Thiên Hạc cũng trở về. Hai người cứ như hình với bóng ấy. Bao lâu mới tỏ tình đây?- Sư Tử hých vai Vũ Lâm

-À... Con bé vẫn còn thích Thiên Yết- Vũ Lâm trả lời, giọng buồn buồn

-Vậy hả?

Sư Tử cười trừ, lần này thẳng bạn Thiên Yết khổ lắm đây!!

Lời nói không phải là dao...

... nhưng cũng có thể khiến lòng

ai đau nhói

Lời nói không phải là khói...

... nhưng đủ để khiến khóe mắt ai

cay

(P/s: Hình trên là Thiên Hạt~ Cuối cùng cũng xuất hiện rồi)

Ngâm hơi lâu ha

35. Chap 32: Có Nên Buông Tha?

Hôm nay là đầu tuần, theo thường lệ mọi người sẽ đến lớp đào tạo. Nhưng Kim Ngưu vẫn phải nằm ở viện, chỉ vì phải nghe theo lời của Bảo Bình và tên bác sĩ gì đó là phải tiếp tục nghỉ ngơi.

Cô thở dài một cái, với tay lấy cuốn sách mà tên Sư Tử mua cho cô để cô ‘giết thời gian’.

“Xem nào... Câu chuyện nói về một cô bé bị gia đình bán vào một gia đình giàu có làm người hầu. Người cô bé phải phục vụ là thiếu gia của gia đình đó và cô cũng đã đem lòng yêu mến chủ nhân của mình. Sau gần mười năm làm việc, cô đã trưởng thành và xinh đẹp hơn rất nhiều. Cậu thiếu gia đó cũng bắt đầu chú ý đến cô. Hai người yêu nhau nhưng bị gia đình cấm cản. Đơn giản vì gia đình ấy không chấp nhận đứa con dâu vừa nghèo vừa không có chút vị trí nào trong xã hội...”

Cô nhắm mắt một cái, đóng quyển sách lại

-Thật ngớ ngẩn mà!

Liếc nhìn cái tên truyện một cái, cô thầm nghĩ:

“Duyên tiền định? Nghĩa là gì? Duyên phận do tiền định đoạt sao? Chẳng hiểu sao tên Sư Tử lại mua cho mình quyển này nữa”

Cô chán nản nằm bệt xuống giường, tay bóc mấy trái cam mà Bảo Bình mua tới...

__oO__

Tiếng gõ cửa vang lên đều đều, phía sau cánh cửa, có hai con người đang đợi sự hồi đáp.

-Vào đi!

Sau câu nói ấy, Sư Tử cùng Bảo Bình bước vào. Kim Ngưu liếc nhìn cả hai, lòng nặng trĩu nhưng vẫn cố trưng ra bộ mặt vui vẻ

” Quả nhiên... anh ấy.... không đến”

-Này Kim Ngưu, nghe mình nói gì không?

Bảo Bình lay người Kim Ngưu liên tục, cô lúc này mới ngược lên nhìn hai con người trước mặt

-Hà? Gì... cái gì?

-Mình hỏi ở đây một mình như vậy, cậu có thấy buồn không?- Bảo Bình chống nạnh, nhìn Kim Ngưu đang thờ thẩn ngồi trên giường bệnh

-Làm gì có chứ- Cô cười trừ, xua xua tay như phản bác lại ý của Bảo Bình

Sư Tử nhìn hai người con gái trước mặt rồi thở dài một cái

“Thật trẻ con quá mà!”

Đảo ánh mắt ra ngoài cửa, anh bắt gặp bóng hình quen thuộc. Vừa định xoay người đi thì bị Bảo Bình tóm lại

-Đi đâu vậy hả?

-Đi... vệ sinh chút thôi

Nói rồi anh ung dung bước ra ngoài, không quên đóng chặt cánh cửa phòng bệnh lại

-Sao cậu không vào thăm cô ấy, Thiên Yết? Đây chẳng phải là một cơ hội tốt sao?

-Cơ hội tốt? Cô ấy còn chẳng chịu gặp mặt tôi, không thèm nghe lời tôi nói. Có giải thích... cũng như không
Thiên Yết tức giận, tay nắm lại thành quyền. Nhưng khi nhìn thấy người con gái anh yêu đang nằm trên giường bệnh, anh không khỏi đau xót.

<...brừm...>

Chiếc điện thoại trong túi quần Thiên Yết rung lên liên hồi. Anh lấy chiếc điện thoại ra, nhìn dãy số trên màn hình mà nghiêng răng lại rồi vội từ chối.

Nhận thấy thái độ của thằng bạn có chút khác thường, Sư Tử liền lên tiếng:

-Là Thiên Hạt?

-Phải. Cậu gặp cô ta rồi?

-Không. Là tôi gặp Vũ Lâm. Cậu cũng biết hai bọn họ đi đâu cũng có nhau mà- Sư Tử nhàn nhạt nói, vỗ vai thằng bạn- Tôi nghĩ tốt nhất cậu nên trực tiếp nói thẳng với cô ta đi.

Sư Tử nói xong, bước vào phòng bệnh mà Kim Ngưu đang nằm. Điện thoại Thiên Yết lại tiếp tục rung lên nhưng lần này anh không từ chối:

-Thiên Hạt, biết quán cafe gần bệnh viện chứ? Hẹn cô ở đó.

Anh tắt nhanh máy điện thoại rồi bước ra khỏi bệnh viện

-ìj-

Thiên Yết nhanh chóng bước vào quán cafe. Trong một góc phòng, Thiên Hạt đã ngồi đó, nhâm nhi cốc trà mà nhỏ đã gọi.

-Xin lỗi tôi đến muộn

Nhỏ lắc đầu rồi nở một nụ cười tươi:

-Không có, là do em đến sớm

-Cafe của quý khách đây, xin lỗi đã bắt hai người phải đợi lâu- Một nhân viên mang cốc cafe ra, chen vào cuộc nói chuyện của hai người

-Không sao đâu. Cảm ơn chị- Nhỏ lễ phép cảm ơn

Cô nhân viên cũng nhanh chóng rời đi. Thiên Yết nhìn vào cốc cafe rồi lại hướng ánh mắt lên nhìn nhỏ:

-Cô vẫn nhớ tôi thích uống cafe đen sao?

Nhỏ gật đầu lia lịa. Phải, trước đây anh đã từng nói với nhỏ: "Tôi thích cafe đen, tuy đắng nhưng nguyên chất. Tôi thích lời nói thật, tuy mất lòng nhưng đáng để tin"

Nhỏ vẫn nhớ, tất nhiên là nhớ và có lẽ cũng từ khi ấy nhỏ đã có cảm tình với anh.

-Vậy chúng ta bắt đầu nói chuyện được chứ- Thiên Yết nghiêm nghị nói

-À... ừm...- Nhỏ luống cuống một lúc rồi lại trở về bình thường.

-Tôi muốn nói với cô một lần nữa rằng tôi không yêu cô. Vậy nên đừng có bám theo tôi nữa

Anh nói rồi bỏ đi không để nhỏ nói bất cứ câu gì. Nhỏ đau, đau lắm chứ! Nói nhỏ ích kỉ cũng được nhưng chính nhỏ đã bỏ gần 5 năm để theo đuổi anh. Chẳng lẽ thời gian ấy, đối với anh cũng chỉ là số không sao?

Nhỏ nhả tin cho ai đó rồi nằm gục xuống bàn mà khóc.

Hơn 10 phút sau, Vũ Lâm bước vào trong quán, nhìn Thiên Hật ngồi trong góc, bật lên từng tiếng nấc nhẹ mà lòng bỗng đau nhói.

-Thiên Hật, anh đưa em về.

Nhỏ không chịu ngước mặt lên, giọng vẫn run run, hỏi anh:

-Anh nói em nghe, em có ích kỉ không?

-Em ngốc lắm!!- Anh cốc đầu nhỏ một cái rồi kéo tay nhỏ đứng dậy- Anh đưa em về.

Nhỏ ngoan ngoãn nghe theo, bước chậm chậm theo sau anh.

Thiên Yết đi dạo trên con phố chính, suy nghĩ vu vơ.

<...reng... reng...="">

Tiếng chuông điện thoại vang lên trong âm thanh náo nhiệt của đường phố

-Alo - Anh lên tiếng

-[À, cậu Thiên Yết phải không? Cậu có biết cô Kim Ngưu đã đi đâu rồi không? Cô ấy đã trốn khỏi bệnh viện rồi]- Bác sĩ nói giọng đều đều, nhưng có chút lo lắng

-.....

Thiên Yết không trả lời, anh nhanh chóng chạy đi tìm cô.

<.. reng...="> reng...=">

Tiếng chuông điện thoại lại một lần nữa reo lên. Anh mở to mắt nhìn dòng chữ trên màn hình. Là Kim Ngưu, Kim Ngưu đang gọi anh!!

-Alo - Anh bắt máy, đột nhiên vui vẻ hẳn lên

Nhưng đầu dây bên kia không phải cô mà là một chàng trai, tiếng nhạc lớn đến mức lấn áp cả tiếng nói.

Anh cố gắng nghe rõ lời của chàng trai kia rồi chạy vội đi.

Chap này chán lắm đúng không?

(P/s: Hình trên là Bảo-Sư~ Lâu lắm không đăng ảnh couple này~)

36. Chap 33: Cơ Hội

Thiên Yết bước vào một quán bar nằm ở gần bệnh viện. Âm thanh sôi động đến chói tai, những ánh đèn đủ màu sắc rọi xuống những con người đang say sưa, điên cuồng nhảy múa.

Đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, anh chợt thấy bóng hình thân thuộc đang ngồi ở quầy rượu.

Bàn tay phải lắc lắc cốc rượu đỏ sẫm trên tay, rồi đổ thẳng vào miệng. Khuôn mặt càng lúc càng đỏ hơn. Hành động của cô mỗi lúc lại khiến anh càng thêm tức giận. Tại anh nên cô mới ra nông nổi này sao??

Anh lách qua dòng người chật chội bước đến bên cô, người nhân viên thấy anh lại gần mới cất tiếng hỏi:

-Anh là Thiên Yết?

Anh gạt đầu một cái, xua tay ý nói người nhân viên kia có thể đi. Cậu ta cũng hiểu nên lập tức rời đi ngay.

Cô lại tiếp tục rót rượu ra chiếc ly thủy tinh, đang định đưa lên miệng uống thì bị Thiên Yết giữ chặt tay lại:

-Kim Ngưu, em dừng lại ngay cho anh!!

Kim Ngưu ngược lên liếc anh một cái, giằng mạnh tay ra khỏi tay anh

-Anh là cái gì mà không cho tôi làm vậy? Tôi đi bar, uống rượu, liên quan gì đến anh? Tôi đã 20 tuổi rồi, cũng đã đủ tuổi đi bar. Làm vậy là sai sao?

Cô quát anh một trận, khuôn mặt đã đỏ vì rượu, nay còn đỏ hơn vì tức giận. Chợt cô cảm thấy đầu óc quay cuồng, choáng váng. Đưa tay lên day day thái dương, cô lại một lần nữa bị anh nắm chặt lấy cổ tay:

-Em... đi về, đi theo anh!!

Cô bị anh kéo ra khỏi quán bar. Một lần nữa cô lại giằng tay ra khỏi tay anh. Cổ tay bị nắm chặt nên đỏ ửng, trên đó vẫn hằn lên những vết ngón tay do bị siết chặt.

Cô loạng choạng chạy đi trước, mới đi được vài bước đã đâm sầm vào những người đi ngược chiều.

-Này cô kia, đi đứng không biết nhìn đường hả?

Một người đàn phụ nữ tức giận quát lớn, "tiện tay" đẩy Kim Ngưu một cái. Cô nhăn mặt lại, định quát lại thì bị Thiên Yết cướp lời:

-Xin lỗi cô- Anh quay sang bên cô, bế thốc cô lên- Em ngoan ngoãn theo anh đi

Cô liên tục vùng vẫy nhưng sức lực mỗi lúc lại yếu dần. Cảm nhận hương thơm quen thuộc, hai tay cô bắt giắc ôm chặt lấy người anh, ngoan ngoãn nằm im, dụi dụi cái đầu nhỏ vào lồng ngực anh mà ngủ thiếp đi mất...

-Thiên Yết...dừng rồi bỏ em... nhé!!.... Em ...mãi mãi... yêu anh

Cô trong lòng anh, hai cánh tay càng ngày càng siết lại, ôm anh ngày một chặt hơn, miệng cứ liên tục lầm bầm.

Anh nghe lời cô nói, trên môi bỗng nở một nụ cười vô cùng hạnh phúc:

“Anh sẽ không bỏ rơi em đâu! Em cũng vậy mà, đúng chứ?”

Thiên Yết bế Kim Ngưu về nhà của mình, định đặt cô xuống giường nhưng cô cứ bấu chặt người anh, không cho anh đi.

Anh cố gỡ tay cô ra, nhẹ nhàng căn dặn:

-Anh sẽ không đi đâu cả, sẽ ở bên em mà. Buông anh ra, được không?

-Anh... yêu em không?

-Tất nhiên.

-Vậy anh.. có muốn em... không?

Anh nhìn cô, bàn tay cô cứ vuốt ve khuôn mặt anh mãi. Chợt cô nắm lấy bàn tay anh để lên một bên ngực của mình, chưa kịp để anh phản ứng, cô đã kéo anh nằm xuống giường với mình:

-Thiên Yết... em muốn anh

-Kim Ngưu... em... có biết mình đang làm gì không?- Anh rút tay về, nói có chút lấp bắp- Em hiện tại không được tỉnh táo đâu.

-Em thật sự muốn mà - Cô nói xong liền nấc một cái rồi chìm vào giấc ngủ

Thiên Yết thở phào nhẹ nhõm, cô mà không chịu đi ngủ, anh thật sự cũng không biết tối nay sẽ xảy ra chuyện gì nữa...

___oOo___

Kim Ngưu chợt tỉnh giấc, đầu cô vẫn còn choáng váng, có lẽ là do cô uống hơi nhiều. Cảm thấy bụng bị thứ gì đè nặng, cô quay người sang bên phải, gương mặt Thiên Yết đang ở gần, rất gần với cô. Nhìn lại bản

thân mình, cô thấy ba chiếc cúc áo đầu bị cởi ra, còn có thể nhìn thấy chiếc áo lót màu đen hiện ra rõ mồn một. Gương mặt đỏ như trái cà chua, cô vội kéo chăn lên che kín thân, tối qua cô đã làm cái gì vậy?

Thiên Yết cũng vừa tỉnh giấc, đã thấy gương mặt ai kia thất thần nhìn mình, gương mặt có vẻ vô cùng căm phẫn.

-Kim Ngưu, em tỉnh rồi hả? - Thiên Yết hỏi nhẹ, đưa bàn tay lên xoa đầu Kim Ngưu

-Tối qua... tối qua...- Cô lấp bắp, lấp đi lấp lại một từ

Thiên Yết nhớ lại, quay mặt đi chỗ khác để che đi khuôn mặt đang dần đỏ lên. Nhưng những hành động đó lại thu vào tầm mắt của cô.

-Anh... đã... Tại sao.. anh lại có thể làm vậy?

-Khoan đã, anh chưa có làm gì hết. Đừng hiểu lầm!!- Anh xua xua tay

-Vậy cái này là sao?- Cô kéo chiếc chăn xuống, bầu ngực căng tròn đằng sau chiếc áo lót đen làm anh sững lại.

Anh xấu hổ, che tay lên mắt:

-Là do em kêu nóng quá nên tự cởi thôi. Giờ mặc áo vào đi

Kim Ngưu giật mình, đánh anh vài cái rồi hậm hực bỏ đi. Cô lại bị anh kéo lại.

-Em giận hả?

-Sao phải giận? Anh với tôi chỉ là người dưng. Việc anh làm ảnh hưởng đến tôi? Việc hôm qua coi như là sơ suất của tôi. Mong anh hãy quên nó đi- Cô bỗng thay đổi thái độ

-Kim Ngưu, tại sao em lại cư xử lạnh nhạt như vậy với anh?- Anh thắc mắc, bàn tay nắm chặt, không muốn cô rời đi

-Anh có nhiều cô gái theo đuổi như vậy. Tại sao lại chọn tôi? Anh định xem tôi là món đồ chơi đến bao giờ nữa- Cô bực dọc lên tiếng nhưng giọng nói có chút đau buồn- Anh là đã có người khác.

Câu nói của cô ghim chặt vào tim anh. Thì ra cô đã hiểu lầm anh, anh thật sự không yêu nhỏ, chỉ yêu mình cô, riêng cô thôi!!

-Em... phải chăng là đang ghen?

-Ghen? Tôi còn chẳng yêu ai bao giờ. Không phải tôi đã nói rồi sao: “Sát thủ không thể biết yêu”. Tất cả những lời nói, những hành động của anh... Điều đó chẳng là gì ngoài... một sự dối trá. Những câu trả lời mơ hồ, những mối quan hệ hời hợt... tôi không cần những thứ đó. Tôi biết mình ngu ngốc. Tôi biết chẳng có thứ gì như vậy cả. Tôi biết nếu cứ theo đuổi sẽ chẳng được gì. Vậy nhưng tôi vẫn tin vào cái thứ tình yêu đó. Tôi thật quá ngu xuẩn- Cô tự trách móc bản thân, phải, là do cô quá ngu ngốc

Có những kí ức chỉ mãi là kí ức, để rồi chết dần theo năm tháng. Có những kí ức lại sống cùng ta, bám riết theo tháng ngày. Nhưng, có những kí ức tồn tại và sống mãi bởi vì lòng người muốn giữ và chẳng muốn quên. Những kí ức đẹp nào ai muốn quên?

Có những nỗi buồn ta cứ chôn chặt ở trong tim để rồi ngày qua ngày nảy ra những hạt mầm u uất và buồn đau. Có những nỗi buồn ta cứ giữ mình ta như một món đồ trang sức cũ kĩ, không dám đeo để khoe nhưng cũng không thể bỏ đi, cứ cất trong đáy hòm, chỉ khi một mình ta mới đem ra ngắm. Có những nỗi buồn chẳng thể sẻ chia cùng ai để rồi ta cứ phải thối thức một mình. Có những nỗi buồn như thể tồn tại ở trong tôi!!

Yêu một người thật khó nhưng từ bỏ người mà mình yêu còn khó hơn! Số phận như thích trêu đùa con người, đưa họ đến mép bờ của hạnh phúc rồi lại đẩy họ xuống tận cùng nỗi đau. Yêu là đắng, là đau... sao lại như người ta bằng mỗi ngọt hạnh phúc? Tình yêu đâu phải trò chơi mà có thể thích chơi hay thích dừng lại lúc nào cũng được.

Nước mắt rơi... Sao nước mắt cứ rơi hoài... Khóc để làm gì khi chẳng thể thay đổi được thực tại!!

Cô đã từng khóc vì hối hận, vì không chịu nghe anh giải thích. Có phải cô quá ích kỉ, quá lo lắng cho bản thân mình không?

Nước mắt cô lại một lần nữa rơi xuống nhưng cô vẫn kiềm chế để không phát ra những tiếng nấc nhỏ. Thiên Yết nghe cô nói, vẫn nắm chặt tay cô, đồng đặc tuyên bố:

-Anh sẽ bắt đầu theo đuổi em một lần nữa, có lẽ là ngu ngốc nhưng anh lỡ yêu em mất rồi. Anh không muốn buông dễ dàng như vậy

Bàn tay nhỏ bé của cô khẽ run lên, cô bật khóc tức tưởi

“Sao anh cố chấp vậy?”

(P/s: Hình trên không cần nói cũng biết là couple nào rồi~ Đang đi chơi mà viết truyện tình bi kịch cứ kiểu gì ấy~~)

37. Chap 34: Tổ Tình Hay Đe Dọa?

Chát..

-Anh đừng có dùng những lời nói ngọt ngào đó để làm tôi thay đổi

Khóe mắt cô đã đỏ hoe, những giọt nước mắt liên tục trào ra.

Anh nhếch mép cười, cười để tự phỉ báng bản thân mình, vì đã gây cho cô một nỗi thương lớn đến vậy

Cô vội vã quay lưng bỏ đi. Cô sợ, sợ phải đối diện với anh, sợ sẽ một lần nữa rơi vào lưới tình của anh

Anh cố nắm lấy tay cô, cô thậm chí còn không quay mặt lại

-Khoan đã, em định đi đâu?

-Tôi đi đâu không liên quan đến anh.

-Ừm...- Anh ngừng lại rồi nói tiếp- Hôm nay Bạch Nhân cũng chỉ cho ôn luyện chiến đấu nhưng mong em có thể đến, anh không yên tâm nếu để em một mình.

Kim Ngưu không trả lời, chỉ giật mạnh tay ra khỏi tay anh rồi bỏ đi

— · — · — · —

Một nhóm người đứng ở con đường đối diện nhà của Thiên Yết. Sau khi thấy Kim Ngưu đi ra, một cô bạn bèn lên tiếng:

-Này Thiên Hạc, cô gái tên Kim Ngưu đó là đang tranh giành Thiên Yết với cậu đấy. Cậu đã tự tay chuẩn bị thức ăn cho anh ấy rồi mà bị cô ta cướp tay trên. Không mau loại trừ cô ta đi thì Thiên Yết sẽ theo cô ta mà bỏ cậu đấy

Thiên Hạc siết chặt tay thành quyền:

-Thiên Yết nhất định sẽ không được ở bên cô ta!!

Lũ bạn đứng bên cạnh chột mồm cười đầy mỉa mai. Tuy tất cả đều con gái nhưng bọn họ có sở thích bắt nạt, đánh đập những kẻ khác và nhìn những kẻ đó chịu đau khổ. Từ khi kết bạn với cô gái xinh đẹp, được mọi người yêu mến mang tên Thiên Hạc và được cô chống lưng, họ càng lộng hành. Nhưng điều họ không ngờ là cô gái Thiên Hạc đó lại dễ lừa đến như vậy, bao nhiêu lần bị lừa gạt mà vẫn không mấy may nghi ngờ, thậm chí vẫn tiếp tục tin tưởng bọn họ. Haiz, thật ngu ngốc!!

___o0o___

-Chỉ có ba người thôi, phải không??

Bạch Nhân liếc mắt nhìn những người trong căn phòng.

“Tâm trạng đứa nào cũng thất thần như vậy, chẳng có hứng mà luyện tập nữa”

-Nhiệm vụ lần trước tuy khó khăn nhưng các em đã làm rất tốt.

-.....

Không gian lại chìm vào yên lặng. Không ai cất tiếng, dù chỉ một câu.

<... cách...=“”>

Tiếng mở cửa phía cuối căn phòng thu hút mọi ánh mắt. Mọi người đều ngạc nhiên khi nhìn vào con người đằng sau nó:

-Kim Ngưu!!

Bảo Bình vui mừng nhảy lên ôm cổ Kim Ngưu.

-B..u...ô..n..g, k..h..ó t..h..ở q..u..á!!- Kim Ngưu khó nhọc lên tiếng

Bảo Bình lập tức buông cổ Kim Ngưu

-Ngốc vừa thôi chứ!!- Sư Tử cốc đầu Bảo Bình một cái rồi quay sang hỏi Kim Ngưu- Mà Kim Ngưu này, khỏe hẳn rồi hả? Hình như hôm qua cô trốn viện

-Tôi ổn.

Kim Ngưu trả lời rồi quay sang nhìn người vẫn đang im lặng từ nãy đến giờ.

-Thiên Yết, cậu không có gì muốn nói sao?

Bảo Bình húych vào vai Thiên Yết, hỏi nhỏ

Anh bước gần đến bên cô, nhìn cô rồi nói:

-Cảm ơn em!!

-ìj-

Một buổi luyện tập kết thúc và tất cả học viên đều nối đuôi nhau đi về. Kim Ngưu dường như là người cuối cùng.

Một mình rảo bước trên hành lang, cô bỗng bị chặn lại bởi một nhóm người.

-Tránh đường!!

-Người như cô mà muốn sai khiến chúng tôi? Hừ.. Còn lâu đi!!

Một người trong nhóm kia vênh váo, hừ lạnh một cái.

-Thiên Hạc, chúng ta nên làm gì với cô ta??- Người đó lên tiếng, quay lại nhìn người ở đằng sau mình.

-Kim Ngưu, cô tốt nhất nên tránh xa Thiên Yết ra!!- Nhỏ chỉ thẳng tay vào mặt cô.

-Cô có quyền gì? Có giỏi thì cướp anh ấy đi.

-Cô...

Thiên Hạc tức giận nói không nên lời.

-Thiên Hạc, dừng lại đi!!

Vũ Lâm tức tốc chạy tới, hai tay chống lên đầu gối, thở hổn hển.

-Anh biết gì chứ??

-Anh biết việc em làm hiện giờ là không hề đúng một chút nào cả!

Chứng kiến cảnh tượng trước mặt, Kim Ngưu cười khẩy:

-Thật ngu ngốc!! Người ta thường không trân trọng những thứ mà mình đang có. Mà chỉ đi dòm ngó những thứ không thuộc về mình

-Cô nói vậy là sao?- Nhỏ nhăn mặt nhìn cô.

-Cô cũng như vậy đấy Thiên Hạc. Hạnh phúc mà cô có, khiến nhiều người phải ghen tị. Nhưng cô có vẻ như vẫn chưa nhận ra. Giờ tôi xin phép, tôi không muốn tốn thời gian của mình để đứng lăm nhăm ở đây

-Khoan đi đã...- Ắ đứng đầu trong nhóm dang tay, chắn không cho Kim Ngưu đi- Thiên Hạc, cô để cho cô ta đi như vậy??

-Để cô ấy đi!!

-Hả??

-Tôi nói để cô ấy đi!!

Thiên Hạc quát lớn, có lẽ cô sẽ không bao giờ thắng được Kim Ngưu, bởi lẽ người chiếm chiếm được trái tim của Thiên Yết là Kim Ngưu chứ không phải cô!!

-Nhưng tôi chơi chưa có đã!!

Ắ nói rồi ra hiệu cho nhóm người đằng sau. Bọn chúng đều cầm sẵn những con dao nhỏ trên tay, lao đến đâm liên tiếp đến chỗ Kim Ngưu.

Cô nhanh chóng né những nhát dao, tuy không tránh được hết nhưng cũng tránh được những nhát dao chí mạng.

-Cô... tôi nói dừng lại, cô nghe chưa? Dừng lại mau!!

Thiên Hạc bám víu lấy cánh tay của người mà nhỏ đã từng coi là bạn. Ắ quay sang nhìn nhỏ rồi hất mạnh tay của nhỏ ra. Vũ Lâm lập tức lao đến ôm nhỏ, khuôn mặt đỏ lên vì tức giận.

Thấy vai phải Kim Ngưu đã rướm máu, ắ mới thỏa mãn thú vui của mình. Ra lệnh cho bọn họ rút về.

Ắ cũng không ngờ rằng mọi việc ắ gây ra đều đã bị kẻ khác trông thấy và thậm chí còn quay phim lại

Kim Ngưu khó nhọc đứng dậy, một tay ôm lấy bả vai đang rỉ máu.

-Tôi... xin lỗi!! Vì tôi nên cô mới trở nên như vậy- Giọng nhỏ run run như sắp khóc

-Tôi không sao. Hai người về đi

-Nhưng cô đang bị thương. Tốt nhất hãy theo chúng tôi về.

-Không nhưng nhị gì cả. Hai người đừng quan tâm đến tôi

Cả hai cuối cùng cũng phải nghe theo Kim Ngưu. Thiên Hạc rời đi nhưng trong lòng không khỏi bứt rứt, hối hận.

Kim Ngưu đứng lên, cố gắng dựa vào tường mà đi vào căn phòng y tế. Vì nơi đây đào tạo những sát thủ nên không khó để tìm kiếm một căn phòng y tế ở đây. Cô mong có thể sơ cứu qua vết thương, ít nhất nó là điều duy nhất cô có thể làm cho chính mình, cũng như cho vết thương của mình.

...

Cố gắng tự băng bó vết thương nhưng việc đó là vô cùng khó khăn. Cô thuận tay phải, mà lần này phải sử dụng đến tay trái, lại còn ở vị trí mà cô chẳng thể nhìn thấy nên " công việc " càng trở nên vất vả.

-Cần anh giúp không??

Giọng nói thân thuộc từ ngoài cửa vọng vào. Kim Ngưu cũng theo thói quen mà ngừng lên nhìn- Là Thiên Yết.

Dựa vào tình thế hiện tại, cô cũng không thể nào từ chối sự giúp đỡ của anh.

Anh ngồi đằng sau cô, ngắm nghía tấm lưng trần của cô ở ngay trước mắt, chiếc lưỡi liếm sạch những vết máu trên tấm lưng ấy, đồng thời chạm vào miệng vết thương khiến cô đau mà nhăn mặt.

Nhìn anh lúc này cứ như một Vampire khát máu đang nhìn con mồi ngon được phơi bày ở ngay trước mặt. Thật đáng sợ!!

-Kim Ngưu, em biết không, lần đầu tiên tôi yêu một người nhiều đến vậy, yêu đến nỗi dù bị tổn thương không biết bao nhiêu lần mà vẫn chẳng buông tay.

Kim Ngưu định quay lại nhìn anh thì lại khiến miệng vết thương càng thêm rộng ra.

-Ngoan ngoãn trở lại thành người yêu của anh đi. Nếu không anh không thể bảo đảm được tính mạng của em hôm nay đâu

Kim Ngưu công nhận Thiên Yết là một sát thủ, à không, chính xác hơn là một bậc thầy về cận chiến. Nếu đấu tay đôi thì cô thua chắc. Hơn nữa, tình trạng của cô còn như vậy, cô có nên... bắt đầu theo đuổi anh theo đúng nghĩa không?

-Tôi nên xem đó là 1 lời tỏ tình hay là 1 lời đe dọa đây??

Sao một tuần trôi qua nhanh vậy? Mới chớp mắt đã hết rồi~ Xin lỗi vì đăng chap muộn~~

38. Chap 35: Người Tôi Chọn - Rời Đi

-Hửm?! Em nghĩ sao cũng được nhưng em chỉ cần biết rằng tôi yêu em và tôi sẽ không để ai có được em đâu!!

Thiên Yết nghiêng nghiêng cái đầu, đôi bàn tay vuốt dọc sống lưng cô

Kim Ngưu xoay người, nắm lấy đôi bàn tay ấy, bỏ qua sự đau đớn từ vết thương truyền đến, lạnh nhạt nói:

-Tôi rất cảm kích vì anh đã băng bó cho tôi. Và cũng biết ơn vì anh đã mang lại cho tôi một thứ được gọi là tình yêu. Nhưng tôi xin lỗi, tôi có thể đi được chứ? Anh biết bắt ép người khác cũng không tốt mà!!

Cô buông tay anh ra, khoác lên mình chiếc áo sơ mi đã nhuộm máu, từ từ bước ra khỏi phòng cũng như ra khỏi “ngôi trường” đào tạo.

“Tôi không thể nào quên được em, người con gái mà tôi đã nghĩ rằng chính mà một nửa hoàn hảo của tôi”

Thiên Yết trầm nghĩ, nhìn bóng Kim Ngưu rời đi một lúc rồi mới đứng dậy.

Xoay người đóng chặt cánh cửa phòng y tế, đứng nhìn cánh cửa hồi lâu rồi chợt lên tiếng:

-Hai người định đứng nhìn tôi đến bao giờ?

Vũ Lâm cúi xuống nhìn Thiên Hạc. Nhỏ vẫn im lặng, mặt cúi gằm xuống đất. Nhỏ sợ phải đối diện với anh trong lúc này!!

-Thiên Yết, em...

Im lặng một lúc lâu, nhỏ mới quyết định lên tiếng, đôi bàn tay siết lại thành quyền.

-Em thực xin lỗi. Dù biết đó là sai nhưng vì tình yêu nên em đã trở nên quá mù quáng. Thực xin lỗi!!

Nhỏ nói nhưng lời xin lỗi đã được nhắc lại những hai lần. Quả thật, nhỏ đang vô cùng ân hận!!

-Tôi không sao, hy vọng em sẽ gặp được người mà em trân trọng.

Thiên Yết đến bên xoa đầu nhỏ, lại liếc nhìn Vũ Lâm bên cạnh. Cậu đỏ mặt, tránh ánh nhìn của anh.

Thiên Hạc chắc vẫn chưa nhận ra tình cảm của cậu đâu!!!

Vũ Lâm cười khỏ, mọi việc lại thu vào tầm mắt của Thiên Hạc. Nhỏ kéo cậu lại, ôm lấy cánh tay của cậu, cười cười:

-Tất nhiên rồi anh Thiên Yết!! Bởi người em yêu quý, luôn luôn ở bên em!

Cậu cúi xuống nhìn nhỏ, là nhỏ, thật sự là nhỏ... đang tỏ tình với cậu sao? Là nhỏ cũng có cảm tình với cậu? Không phải chỉ riêng cậu đơn phương nhỏ, đúng không?

Vũ Lâm đứng yên, cứ nhìn nhỏ chăm chăm. Hai má cũng đỏ dần lên, nhỏ vội kéo cậu đi:

-Anh Thiên Yết, chúng em về trước đây!!

Anh vẫy tay chào, lại nghe thấy tiếng nói lớn của Thiên Hạc:

-Anh Thiên Yết, có lẽ là hơi vội vàng nhưng chiều mai chúng em muốn đến Pháp. Anh có thể tiễn chúng em được không? Em hứa sẽ không phá đám anh nữa!!

Anh gật đầu, đồng thời cũng đáp một tiếng “Ừ!!” thật lớn.

Nhỏ vui vẻ khi nghe anh đáp lại, tiếp tục kéo cậu đi về.

___oOo___

Kim Ngưu mệt nhọc, cố lết thân xác trở về “nhà”.

Vừa về đến nơi, Vương Xà đã đứng trước cửa, có vẻ là đang đợi cô.

-Cô về muộn nhỉ? Còn cái áo, là sao vậy??

-Tôi ở đâu, làm gì, cũng không đến ông quản. Giờ tránh ra!!

Cô hậm hực nói, đẩy Vương Xà sang một bên rồi bước vào.

-Tôi đã làm đơn chuyển cô đi. Chúng ta, đặc biệt là cô, không thể tiếp tục ở đây.

Hắn nói không to, không nhỏ nhưng đủ để cô nghe thấy. Kim Ngưu dừng bước, quay mặt lại đối diện với hắn.

-Ông nói sao?? Sao tôi phải chuyển? Ông có lí do gì?

-Đối với một sát thủ, tình cảm là thứ không cần phải có. Vậy mà cô với hai người tên Sư Tử và Bảo Bình đã là bạn và hơn hết, cô có tình cảm đặc biệt với người mang tên Thiên Yết.

-Ông theo dõi tôi?- Cô nhướn mày, hỏi

-Không, là tôi quan tâm cho cô!!- Hắn cười, một nụ cười đều cang.

-Đồ khốn!!!

Cô tức giận, nắm lấy cổ áo hắn. Hắn thì ngược lại, không có vẻ gì bức bối mà trên môi vẫn nở một nụ cười.

-Khoan đã nào, chính cô muốn trở thành sát thủ. Giờ cô lại muốn thay đổi quyết định sao? Xin lỗi nhưng đã quá muộn rồi.

Hắn nhàn nhạt nói, cô im lặng không nói lên lời. Cô buông hắn ra, người giống như một cái xác không hồn, chẳng nói năng gì, bước lên phòng.

-Chiều mai chúng ta sẽ khởi hành. Cô cũng nên chuẩn bị đồ từ bây giờ đi!!

Hắn nói vọng lên, Kim Ngưu dùng hết sức đâm mạnh vào tường một cái.

-Các người, không một ai đối xử tốt với tôi, không một ai nghe tôi nói, không một ai làm những điều tôi muốn.

Nói đến đây, đột nhiên cô lại nghĩ về Thiên Yết:

-Còn anh không chịu hiểu cho tình yêu của tôi. Nếu chỉ vì tôi nói từ bỏ mà anh cũng từ bỏ thì thật uổng cho thứ tình yêu ấy đã đặt nhầm chỗ!!

-ìjì-

-Một... hai... ba

Hai mẫu giấy nhỏ rơi xuống mặt bàn, Kim Ngưu nhắm mắt lại, bốc lấy một tờ giấy.

-Không nên.

“Chắc nên thử lại lần nữa!!”

-Một... hai... ba...

Cô lại tiếp tục và kết quả là “Nên”.

-Vậy nên hay không nên đây? Có nên cho họ biết mình sắp chuyển đi không? Hay không nên? Aish, chẳng biết làm sao cả!!

Cô vò đầu khiến mái tóc rối như tổ quạ.

“Cứ nhắn tin thông báo chắc cũng chẳng sao đâu ha!! Bởi vì chúng ta là bạn mà!!”

Vậy là Kim Ngưu quyết định cầm chiếc máy điện thoại lên nhắn vài dòng:

“Kể từ ngày mai tôi sẽ không ở đây nữa, chiều mai tôi phải chuyển đi rồi nhưng chúng ta mãi là bạn nhé!!”

Lương lự một hồi, cô mới nhấn nút ‘Gửi’. Cô thở phào như mới trút được một gánh nặng.

Ting...

Chiếc điện thoại mới yên vị trên giường đã kêu lên một tiếng. Cô vội chạy lại, mở tin nhắn lên.

Bảo Bình’s message: “Chúng ta sẽ mãi là bạn. Mọi người trong khóa sẽ không bao giờ quên cậu đâu, Kim Ngưu”

Trong lòng cô bỗng đan xen những cảm xúc trái chiều. Một là vui vì lần đầu tiên, đã có những người coi cô là bạn. Hai là buồn vì cô phải rời xa những người bạn ấy.

Ting...

Một lần nữa chiếc điện thoại lại reo lên.

Sư Tử’s message: “Hôm nay cô uống nhầm thuốc hay ăn phải cái gì vậy? Sao lại nói những lời làm tôi muốn sờn hết da gà lên thế?”

Kim Ngưu mở to mắt nhìn vào màn hình, tính cách thật trái ngược với Bảo Bình. Sao hai người họ có thể thành một đôi nhỉ???

Kim Ngưu’s message: “Anh có xem tôi là bạn không thế?”

Sư Tử’s message: “Cô không biết đùa sao? Haiz, chán cô thật!! Dù sao cũng chúc cô thượng lộ bình an”

Cô ngả người xuống chiếc giường, câu cuối Sư Tử nhắn... thì ra cậu ta cũng quan tâm đến cô.

Cô cười rồi lập tức ngừng lại. Lôi điện thoại ra nhấn vào số hộp thư thoại, cái người mà cô đã ưu tiên cho vị trí số 1- Thiên Yết.

Nhìn dãy số hiện trên màn hình nhưng không dám gọi, cũng chẳng nhắn tin. Dãy số vừa hiện lên đã bị xóa sạch.

-Không cần thông báo cho Thiên Yết biết. Điều đó chỉ làm đau lòng lẫn nhau thôi!!

Kim Ngưu tự nhủ, nằm lăn lộn một lúc rồi ôm chặt chiếc gối bên cạnh.

“Đã đến lúc nói lời từ biệt... Đã đến lúc kết thúc mọi thứ”

39. Chap 36: It’s Over

Ting...

Âm thanh báo tin nhắn kêu lên một tiếng. Thiên Yết đưa tay vào túi quần, rút ra chiếc điện thoại cảm ứng.

“Một tiếng sau khi lớp đào tạo kết thúc, chúng em sẽ đi. Hy vọng anh có thể đến được!!”

Tin nhắn được gửi từ Thiên Hật. Đã lâu lắm rồi, dãy số này mới hiện lên màn hình của anh

Thiên Yết đọc xong, có một chút cảm giác luyến tiếc đối với hai người anh đã từng coi là bạn, nhưng cảm giác ấy mau chóng bị lấn áp... Phải rồi... Từ giờ... Anh có thể bắt đầu theo đuổi lại Kim Ngưu mà không hề bị ai quấy rối!!

Vừa đi, miệng vừa huýt sáo, Thiên Yết mang khuôn mặt hớn hở đến căn phòng tập thường ngày.

Nhưng trái với anh, Bảo Bình và Sư Tử lại mang lại một cảm giác... khá nặng nề.

-Này, có chuyện gì thế?

Cả hai người kia không hện mà cùng nhau ngược mặt lên nhìn người vừa phát ngôn.

-Kim Ngưu đâu? Cô ấy không đến à?

Lại tiếp tục đặt câu hỏi dù biết không có ai thèm trả lời. Thiên Yết bắt đầu cảm thấy bức bối với cái bầu không khí nào nề này.

-Này, tôi nói...

-Cậu không biết sao?

Thiên Yết chưa kịp nói hết câu đã bị Bảo Bình chen ngang. Cô hỏi khiến anh lúng túng. Biết? Chuyện gì??

Anh đưa ánh mắt khó hiểu nhìn Bảo Bình. Cô lảng tránh ánh mắt ấy, lại quay qua phía Sư Tử ở bên cạnh.

Cậu cũng chỉ biết thở dài một cái...

-Rốt cuộc là có chuyện gì? Sao mọi người cứ đứng thần thờ như có người chết vậy?? Còn nữa, Kim Ngưu đâu?

Thiên Yết tức giận quát lớn khiến hai người còn lại như bưng tỉnh. Họ nhìn nhau, gật đầu một cái rồi Sư Tử cất tiếng nói:

-Cậu không nhận được tin nhắn của Kim Ngưu sao?

-Tin nhắn?

-Phải!

Thiên Yết lại rút chiếc điện thoại ra, ngón tay liên tục lướt trên màn hình.

Ngón tay anh dừng lại, anh thần thờ nhìn hai người trước mặt.

-Không có, không hề có.

Anh lẩm bẩm, quay sang bám lấy vai Sư Tử:

-Cô ấy đã nói gì?

-Cô ấy sẽ rời khỏi đây vào chiều nay và sẽ không trở lại nữa.

Sư Tử nhìn thẳng vào Thiên Yết ở trước mặt. Đôi bàn tay ở vai cậu cũng dần được nói lỏng. Dường như anh không tiếp nhận được cú sốc này...

-Cô ấy sẽ đi khi buổi tập ngày hôm nay kết thúc.

Bảo Bình cũng lên tiếng. Mọi thứ phút chốc lại trở nên im lặng.

“Cả Thiên Hật và Kim Ngưu đều rời đi... sao?! Mình chỉ được chọn một??”

-Tôi sẽ đi gặp cô ấy. Xin phép giúp tôi

Thiên Yết quay lưng bỏ đi, chạy thật nhanh tới cánh cửa phòng. Cả Bảo Bình và Sư Tử đều muốn can ngăn, bởi Kim Ngưu đã nói cô ấy không muốn trở nên khó xử, họ chỉ kịp nói:

-Khoan...

-Em nghĩ mình đang đi đâu đấy?

Anh đang định chạy đi thì bị giữ chặt lại.

-Buông ra đi, đồ....

Thiên Yết tức giận, định quay lại mắng người kia một trận nhưng khuôn mặt anh lại nhanh chóng chuyển hóa thành ngỡ ngàng đến khó tả.

-Bạch Nhân??!

-Em định rời đi sao? Vậy còn buổi học ngày hôm nay??

-Buổi học? Nó đơn thuần chỉ là một buổi luyện tập. Luyện tập, luyện tập và luyện tập, ông không biết làm cái gì khác sao? Tôi không chịu được nữa, đừng lôi cái cớ ấy ra mà giữ tôi ở lại!!

Xoẹt...

Trên khuôn mặt anh đã xuất hiện một vết xước dài. Máu cũng bắt đầu rỉ ra.

-Trong cái giới sát thủ này, tình cảm tuyệt nhiên không bao giờ được để lên đầu.

Bạch Nhân vừa dứt lời, thái độ thay đổi hẳn, trở lại là một người thầy vui vẻ thường ngày.

-Nào, chúng ta hãy bắt đầu một buổi luyện tập mới!!

Sư Tử cùng Bảo Bình bấy giờ mới chạy tới, hỏi han Thiên Yết. Nhưng anh không nói gì, môi bặm chặt lại với nhau.

___o0o___

-Hy vọng cậu có thể gặp được cô ấy!!

Bảo Bình khoát tay Sư Tử, vẫy tay chào Thiên Yết đang vội vã chạy đi.

Anh chạy thật nhanh, chiếc điện thoại vẫn cứ áp sát vào một bên tai.

Tút... tut...

Một loạt âm thanh kéo dài như không có điểm dừng. Anh cầm mạnh như thể muốn bóp nát nó.

Tất máy, hành động đã xảy ra liên tiếp đến năm lần nhưng anh vẫn không hề bỏ cuộc. Tay anh lại nhập một dòng số khác vào điện thoại...

-Alo. Thiên Hạt, anh thật sự xin lỗi nhưng anh không thể tiễn em đi. Nếu có dịp khác, chúng ta sẽ gặp lại nhau. Vậy thôi, chúc cả hai có chuyến thượng lộ bình an!!

Chưa kịp để Thiên Hạt trả lời, anh đã tắt máy...

-ìì-

Cùng lúc đó, ở sân bay...

-Thiên Hạt, chuyến bay sắp cất cánh rồi, em vẫn quyết định chờ Thiên Yết sao?

Vũ Lâm xách hành lý đầy mình, ôn tồn hỏi.

-Không, ngay từ ban đầu em vốn dĩ đã không muốn đợi.

-Vậy sao em...?

-Vì em biết hôm nay, đúng giờ này, cũng là lúc Kim Ngưu rời đi. Và em cũng biết chắc chắn, Thiên Yết sẽ không vì em mà bỏ rơi cô ấy - Nhỏ nhìn vô định vào không trung một lúc rồi lại quay sang ôm lấy cánh tay của Vũ Lâm, cười nói - Giờ chúng ta đi thôi!!

-Được rồi, cô nhóc!!

Vũ Lâm nhìn cô đầy trù mến, khuôn mặt vô cùng hạnh phúc...

= =

-Đi rồi sao?

Thiên Yết đứng nhìn căn nhà đã khóa kín cửa, đèn cũng tắt hết giống như một căn nhà hoang.

Anh lững thững bước đến cửa nhà, đập mạnh đến mức hai bàn tay đỏ tấy lên. Nhưng cuối cùng vẫn chỉ là sự im lặng...

Thiên Yết ngồi thụp xuống, hai khóm mắt đã đỏ lên từ lúc nào.

Pằng...

Một viên đạn bay đến, đâm thẳng vào cánh cửa trước mặt Thiên Yết. Anh giật mình, quay người lại.

-Ông là người ở cùng Kim Ngưu!! Cô ấy đâu?

-Sắp chết rồi còn muốn biết sao?? Phải chăng đó là ước nguyện cuối cùng của người??

-Tôi hỏi lại ông, Kim Ngưu đâu?

Hắn ta không trả lời, thay vào đó là những phát đạn liên tục được bắn ra.

Hắn cứ bắn, anh cứ né. Mọi thứ cứ lặp đi lặp lại đến lúc cả hai đã thấm mệt. Những giọt mồ hôi lăn dài trên trán.

-Vẫn chưa chịu chết sao?

Thiên Yết thở dốc, người hơi khuyu xuống.

Hắn lao đến, sử dụng động tác giả làm anh bị trật chân mà ngã xuống. Cơ thể đau nhức khiến anh khó mà cử động. Vì lo sợ nên cặp mắt cũng nhắm chặt lại.. Thật hổ thẹn!!

“Chẳng lẽ mọi thứ sẽ kết thúc như vậy sao?”

Pằng... pằng...

Hai phát súng được bắn ra nhưng anh không hề cảm thấy đau đớn.

-Mau dừng lại đi, Vương Xà!!

Vương Xà bị bắn trúng tay, máu chảy xuống ngay một nhiều, chiếc súng cũng rơi ngay xuống mặt đất.

Thiên Yết như bừng tỉnh khi nghe giọng nói ấy.

-Kim Ngưu?!

Anh trợn tròn mắt nhìn vào cô. Nhanh chóng dùng chân gạt Vương Xà ngã xuống đất.

-Kim Ngưu, thật may quá!! Em vẫn chưa đi!!

Anh chạy đến, vùi đầu cô vào trong ngực mình, ôm chặt. Cô để yên cho anh ôm như vậy, không hề phản kháng.

-Không phải đã đi rồi sao? Sao còn quay lại? Vì tên nhóc này sao?

Vương Xà buông thõng bàn tay đã nhuộm máu, hét lên đầy giận dữ.

Cô cũng nhanh chóng đẩy anh ra đằng sau, giơ súng lên, chĩa thẳng vào mặt hắn.

-Bắn đi!!

Hắn ung dung nhìn cô. Tay cô run run cầm khẩu súng. Chỉ cần giết hắn là có thể kết thúc mọi chuyện sao?

-Sao cô không bắn?

-Ông im đi!!

Đôi bàn tay cô run lên bần bật như thể không cầm được súng nữa.

-Ra tay đi chứ!! Trên cái thế gian này, nhân từ quá sẽ không sống được lâu đâu! Thật uổng công tôi đào tạo cô!

Phải, vì thù hận cá nhân nên cô đã theo đuổi con đường trở thành sát thủ... Nhưng giết một người cũng không thể, suy cho cùng cô nên từ bỏ mọi thứ, bắt đầu lại một cuộc sống mới...

Pằng...

Vương Xà cố gắng dùng tay còn lại bắn một phát đạn về phía Kim Ngưu. Cô cứ đứng yên ở đó, không hề di chuyển.

Một dòng máu đỏ tươi chảy xuống. Màu đỏ của máu cùng màu hoàng hôn, như quyện lại thành một...

Thiên Yết từ lúc nào đã đứng chắn trước mặt cô, và cũng... gục xuống.

-Thiên Yết!!

Cô hét lớn tên anh, ôm lấy cơ thể đầy thương tích của anh vào lòng.

-Anh không được đi như vậy!! Thiên Yết!!

Mắt anh nhắm hờ nhưng vẫn đủ để nhìn thấy cô đang khóc.

-Hự...

Vương Xà cố gắng đứng dậy tiến về phía hai người. Kim Ngưu cầm lấy khẩu súng ở dưới chân, chìa thẳng vào đầu hắn mà bắn.

Hắn ngã xuống, khuôn mặt nở nụ cười quỷ dị...

-Ki...m N..gư..u

Anh thều thào gọi tên cô, cô áp tay anh lên mặt mình, cảm nhận chút hơi ấm mà lâu nay cô không còn được cảm nhận được.

Bỗng....

Bàn tay anh trượt xuống, đôi mắt nhắm chặt lại.

Cô trở nên hỗn loạn, vội gọi cho bệnh viện

-Chúng tôi đang ở căn nhà đối diện khoảng đất trống gần bệnh viện thú y Kwupe. Mấy người đến đây nhanh lên đi, anh ấy không chịu được đâu, anh ấy sắp... chết rồi!!

Chúng ta giống như một bản tình ca tuyệt đẹp.

Bỗng chốc trở thành bộ phim bi thương.

Anh dắt em vào chuyến hành trình khó quên

Rồi chỉ để lại một món quà kỉ niệm đau thương.

Hay là để kết thúc như vậy?? Opening Ending!! Tự nhiên thích viết kiểu này...

40. Chap 37: Anh Sẽ Luôn Dõi Theo Em (he)

3 năm sau...

-Sư Tử, anh nói em nghe. Sao anh lại giấu em? Bây giờ anh nghĩ em sẽ tha thứ cho anh sao??

-Bảo Bình, nghe anh giải thích cái đã!!

-Đến giờ anh vẫn còn muốn giải thích, muốn chối cãi gì sao? Chúng có rành rành như vậy rồi!!

-Tại anh không kiềm chế được, chứ không phải do anh cố ý...

Căn nhà yên bình trở nên đầy náo loạn bởi những tiếng cãi nhau liên hồi của cặp vợ chồng trẻ.

Họ đã kết hôn được hai năm, nhưng không ngày nào mà không xảy ra những vụ cãi vã mà hầu như... đều là chuyện bé xé ra to.

Những người hàng xóm thấy ồn ào nhưng cũng không dám chạy vào can ngăn.

Bởi vào chính xác hai tuần trước, một tên trộm đã vô tình lẻn vào căn nhà của họ. Không ai biết sự tình ra sao, chỉ thấy tên trộm sợ hãi chạy ra khỏi nhà, mồ hôi tuôn ra nhễ nhại, khuôn mặt hoảng sợ tột cùng.

Điều gì đã khiến hắn sợ đến vậy??

Vào ngày hôm sau, tên trộm đã đi tự thú và giao nộp tất cả mọi thứ mà hắn đã trộm được. Khi bị tra hỏi, hắn không hề nói ra bất cứ điều gì...

Điều đó càng khiến mọi người tò mò về cặp đôi này.

-Anh thích thì tự đi mà mua. Hộp chocolate em phải đặt từ hơn hai tuần trước mới được ăn thử. Vậy mà anh đã ăn hết. Trên môi anh vẫn còn dính kìa, đừng hòng chối cãi. Trả lại đây!!

Bảo Bình chìa tay ra, ngữ điệu như muốn ra lệnh, mắt nhìn Sư Tử như muốn ăn tươi nuốt sống.

-Em nghĩ Sư Tử anh đây mà phải chịu khuất phục trước cô vợ bé nhỏ này á? Được, em muốn giả thì anh giả!!

Sư Tử kéo Bảo Bình lại gần, đặt môi mình lên môi cô, được một lúc thì buông ra.

-Sao nào? Chocolate ngọt chứ?

-Tởm chết được!!

Cô ném ánh mắt khinh bỉ vào người chồng đang đầy mãn nguyện đứng ở đối diện.

-Vậy thì anh ăn cho em là đúng rồi!! Em đâu có thích đâu!!

Anh cười, liếm môi một cái

-Mà nụ hôn lúc nãy, thật tuyệt!!

Sư Tử cảm thán, liền bị Bảo Bình đập mạnh một phát vào lưng.

-Ui da...

-Mau đi chuẩn bị đi, hôm nay đi thăm Kim Ngưu chút. Dù sao đã ba năm nay, cô ấy cũng ở một mình. Chắc buồn lắm!!

Bảo Bình thở dài, mắt nhìn vào vô định...

____[]____

-Kim Ngưu, ở nhà chứ?

Bảo Bình nhìn thấy cánh cửa đang mở lớn, gọi vào trong.

Kim Ngưu tóc tai bù xù, lê từng bước đi ra chào đón cả hai. Đồng thời cũng đóng cánh cửa lại

Sư Tử cùng Bảo Bình nối theo bước chân của Kim Ngưu vào nhà. Căn nhà vô cùng ngăn nắp, mọi thứ đều được sắp xếp gọn gàng nhưng người chủ của nó thì vô cùng lộn xộn.

-Kim Ngưu, tự nhiên thích dọn dẹp sao?

Sư Tử nhìn người vẫn đang ngái ngủ, người cô dựa vào tường, đôi mắt nhắm nghiền.

Kim Ngưu sống không hề ngăn nắp. Nói chính xác hơn là lười dọn dẹp, có thể trong ba đến bốn ngày mới bắt đầu dọn dẹp. Nên việc căn nhà bừa bộn cũng quá quen thuộc với Sư Tử và Bảo Bình.

-Hôm qua không ngủ được, dậy dọn dẹp nhà cửa đến gần hai giờ đêm mới xong.

Không thèm mở mắt, cô trả lời. Nói xong, vẫn nhắm tịt mắt, cô theo cảm tính bước vài bước ra bộ bàn ghế sofa.

Tay quơ quơ trước mặt, khi đã chạm được ghế, cô ngồi xuống, dựa vào đó mà ngủ thiếp đi.

Bảo Bình ngồi xuống cạnh cô, đẩy đầu cô lên vai mình.

-Em...

-Suyt!!

Bảo Bình đưa tay lên miệng, Sư Tử lập tức im bặt.

-Để cô ấy ngủ, thức đến muộn vậy cơ mà.

-Thật chẳng biết chăm sóc tốt cho bản thân. Thiên Yết mà ở đây, cậu ta sẽ buồn lắm!!

Sư Tử giọng đượm buồn, trong lòng lại hồi tưởng về quãng thời gian trước đây của bốn người.

-Cũng đã ba năm rồi... nhỉ? Từ khi Thiên Yết ra đi.

Bảo Bình hướng ánh mắt về phía Kim Ngưu.

“Chịu cô đơn như vậy, giỏi thật đấy! Nếu là mình thì liệu có được như vậy không?”

Cô tự nhủ với bản thân, vuốt mái tóc dài của Kim Ngưu.

-Sư Tử!!

Trong một không gian yên ắng đến lạ thường, tiếng gọi của Bảo Bình như phá tan sự yên lặng ấy.

-Hử?

-Nếu có thể, em hy vọng từ giờ chúng ta sẽ không nhắc gì về Thiên Yết trước mặt Kim Ngưu nữa.

Cô nói, những ngón tay đan chặt vào nhau.

-Tại sao? Em muốn Kim Ngưu quên Thiên Yết mãi mãi sao?

-Không. Chỉ là em không muốn cô ấy đau khổ nữa. Thiên Yết sẽ không quay về nữa, đó là sự thật.

Sư Tử đập tay mạnh xuống bàn làm Kim Ngưu tỉnh giấc nhưng cô vẫn nhắm mắt, nghe cuộc đối thoại giữa hai người.

-Sao em dám chắc điều đó? Mới có ba năm thôi. Đối với tình yêu, dù có xa cách nhau đến mấy vẫn không thể từ bỏ.

Bảo Bình im lặng, ngắm nhìn người con trai trước mặt.

Anh đang tức giận đúng không? Phải rồi!! Là cô suy nghĩ quá nông cạn mà. Sao họ có thể rời bỏ tình yêu này được nhất là sau bao khó khăn gian khổ ấy!!

-Anh nói đúng. Nhưng sự thật là sự thật. Chính hai chúng ta cũng biết tình trạng của cậu ấy vào ba năm trước là như thế nào.

King... koong...

Chiếc chuông cửa kêu lên bất chợt khiến ba con người đều ngừng lại.

-Để em ra mở cửa.

Bảo Bình ngã người Kim Ngưu nằm xuống ghế rồi nhanh chóng chạy ra mở cửa.

“Kim Ngưu mà cũng có người quen sao?”

-Xin lỗi, ai đi...

Bảo Bình đứng trơ ra, cặp mắt tròn tròn.

-Sao vậy Bảo Bình? Ai đến đây?

Sư Tử nghiêng người nhìn ra ngoài nhưng vẫn không thấy người đó, chỉ thấy Bảo Bình đang đứng yên.

-Th...

-Em nói gì vậy?

Sư Tử nhăn mặt, đứng dậy bước ra ngoài cửa.

-Cậu....

Người đó nhìn hai người cười cười rồi cất tiếng nói:

-Hai người trông hạnh phúc nhỉ?

-Sao...

-Cách chào đón bạn lâu năm kiểu gì vậy? Hai người giống nhau quá ha??

-THIÊN YẾT!!

Kim Ngưu nằm đó phán đoán, giọng nói đó, cách nói đó và cả khi hai người họ hét lên cái tên “Thiên Yết”, cô vui mừng khôn xiết.

Bỏ qua cơn buồn ngủ vẫn đang ập đến, cô bật dậy, lao thẳng về hướng anh và ôm chầm lấy anh.

-Thiên Yết, em nhớ anh nhiều lắm. Chào mừng anh trở về

Kim Ngưu đã khóc... những giọt nước mắt hạnh phúc cứ lăn dài.

Sư Tử cùng Bảo Bình mừng thầm cho họ. Vậy là sau tất cả, họ lại trở về với nhau....

-Kim Ngưu này, giúp anh thực hiện một điều ước nhé?

-Ừm.

-Anh muốn được bế con của chúng ta. Vì vậy, trở thành vợ anh, em nhé?

Kim Ngưu gật đầu, quãng thời gian cô chờ đợi quả là không phí. Vì cô biết anh sẽ luôn đợi và dõi theo cô...

Mình yêu nhau, em nhé?

Rồi mình cùng sinh em bé.

Chúng nó sẽ xinh đẹp như em,

giỏi giang như anh

Và lưu manh như hai đứa mình!!

HE cho mọi người~

Lưu ý: Truyện gốc là ở Wattpad!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yet-nguu-sat-thu-biet-yeu>